

Cô Nàng Sao Chổi

Contents

Cô Nàng Sao Chổi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	47
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	51
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	55

42. Chương 42	56
43. Chương 43: End	57

Cô Nàng Sao Chổi

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh nữ chính là Phương Mộng Nghi là một cô nàng mang vóc dáng nhỏ nhắn, gương mặt thì vô cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-sao-choi>

1. Chương 1

Phương Mộng Nghi vác cái bộ mặt bầm tím về nhà. Cánh cửa vừa mở ra chưa kịp khép lại đã bị một người phụ nữ lôi xềnh xệch vào nhà.

“Mẹ, mẹ làm con đau đó!” Mộng Nghi nhăn nhó mặt cố gắng rút tay của mình ra khỏi tay của mẹ.

Mộng Lam trừng mắt nhìn đứa con gái của mình mà trong lòng không khỏi đau xót. Con gái con đứa suốt ngày đi đánh nhau, mặt lúc nào cũng bầm tím. Gương mặt của bà trông vô cùng tức giận nhưng cô đâu có biết bà đang lo lắng cho mình như thế nào.

“Giờ con giải thích đi, hôm nay lý do là gì?” Mộng Lam ngồi xuống xô pha, giọng nói đầy uy nghiêm.

Mộng Nghi ngồi xuống xô pha đối diện với mẹ mình, giọng nói có phần ấp úng.

“Con...xin lỗi...”

Mộng Lam hít một hơi thật sâu rồi nhìn đứa con. Đôi mắt bà đã ngấn lệ. Mẹ thật sự không dạy nổi con nữa rồi hay sao?

“Hôm nay không có lý do?” Một câu nghi vấn được thoát ra từ miệng bà.

Mộng Nghi cúi đầu cắn môi dưới, hai bàn tay đan xen chặt lại với nhau.

“Chúng nó nói con là đồ con hoang...”

Câu trả lời vừa thoát ra từ miệng Mộng Nghi khiến bà bất ngờ. Con đau đớn cứ quặn lên. Nước mắt cứ thi nhau rơi ra khiến bà không thể nào khống chế nổi. Gương mặt bà đỏ ửng, đôi mắt ầng ậng nước. Bà sụt sùi khóc, miệng luôn lẩm bẩm: “Mẹ xin lỗi, là mẹ có lỗi với con.”

Mộng Nghi thấy mẹ mình khóc thì vô cùng hốt hoảng ngay lập tức đứng bật dậy chạy nhanh lại quỳ gối xuống ôm bà. Đây là lần đầu tiên Mộng Nghi thấy mẹ mình khóc nên không biết phải làm sao. Có vẻ như câu nói của cô đã khiến bà vô cùng đau lòng. Mộng Nghi vỗ nhẹ lưng bà, không biết từ bao giờ nước mắt cô cũng bắt đầu rơi xuống.

“Mẹ...mẹ đừng khóc. Con sai rồi, từ giờ con sẽ không đi đánh nhau nữa. Mẹ...”

Mộng Lam lau nước mắt rồi kéo cô ra nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt đỏ hoe.

“Mộng Nghi nghe mẹ nói...con không phải là con hoang. Con có bố, chẳng qua bây giờ ông ấy vẫn chưa thể đường đường chính chính đưa con về. Nghe lời mẹ, đừng tin những gì họ nói và cũng đừng bao giờ đánh nhau nữa.” Mộng Lam nâng khuôn mặt của cô lên rồi lau đi hai hàng nước mắt chảy dài của cô. Mộng Nghi liền gạt đầu rồi nở một nụ cười mỉm.

“Con biết rồi, từ giờ con sẽ nghe lời mẹ.” Rót cốc nước đưa cho Mộng Lan. “Sắp tới con sẽ đi kiếm tiền phụ mẹ cho đến khi nhập học, mẹ đồng ý nhé!”

Gương mặt của Mộng Lam thoáng nét ngạc nhiên, bà nói: “Con định đi làm thêm? Nhưng con còn nhỏ chưa đủ tuổi nơi nào sẽ nhận con chứ?”

“Yên tâm đi, con đã tìm được một chỗ rồi. Nơi đó rất tốt, công việc cũng vừa phải. Mẹ cứ yên tâm.”

Mộng Lam trầm ngâm một lúc rồi mới đáp: “Vây được rồi, chỉ cần con không đánh nhau nữa là được.”

Mộng Nghi liền gật đầu. Mộng Lam lấy hộp thuốc ở trong ngăn kéo làm sơ cứu vết thương cho cô.

Hôm sau Mộng Nghi đến nơi mình làm thêm. Công việc của cô rất đơn giản đó là làm phục vụ cho một cửa hàng cà phê ở phố X. Lúc đầu bà chủ nơi này cũng không có ý định thuê Mộng Nghi vì cô vẫn chưa đủ tuổi. Nhưng do có người xin giúp cô nên cô được nhận. Bà chủ này tên là Giai Lệ, dáng người có hơi mập nhưng rất tốt bụng. Nhìn thấy Mộng Nghi bước vào cửa hàng liền mỉm cười chạy lại nói.

“Mộng Nghi bây giờ cháu vào thay đồ sau đó ra làm việc. Có gì không hiểu thì cứ hỏi Tôn Lệ, con bes sẽ chỉ cho cháu.”

Mộng Nghi cúi đầu “ạ” rồi mỉm cười lon ton chạy vào bên trong cửa hàng. Giai Lệ nhìn dáng người nhỏ con của cô nhưng mà lại chạy nhanh thoăn thoắt liền thở dài: “Tuổi trẻ thật tốt.”

2. Chương 2

Mộng Nghi thay bộ đồ nhân viên mà Tôn Lệ vừa đưa cho. Sau khi thay xong cô đứng cạnh Tôn Lệ đang làm cà phê cho khách. Tôn Lệ nhìn thấy cô liền nở nụ cười tươi nói: “Mộng Nghi bộ đồ này hợp với em quá!”

Mộng Nghi cúi đầu nhìn bộ váy mình đang mặc trong đầu thầm nghĩ: “Cũng thường thôi mà.”

Bộ đồ nhân viên trong cửa hàng là một chiếc váy suông dài đến đầu gối có màu nâu sữa. Trước ngực có thắt một chiếc nơ màu trắng bản to. Vốn dĩ Tôn Lệ nói cô mặc bộ này đẹp là do gương mặt của Mộng Nghi vô cùng đáng yêu, lại thêm mái tóc nâu dài được buộc gọn lên làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần.

“Chị biết pha cà phê sao?” Mộng Nghi quan sát đôi bàn tay khéo léo của Tôn Lệ đang làm cà phê, nói với giọng ngưỡng mộ.

Tôn Lệ đóng nắp cà phê lại mỉm cười đáp: “Chị chỉ biết chút ít thôi, là bà chủ mới dạy cho chị đó.” Đóng gói cà phê vào hộp thật cẩn thận rồi đưa cho khách hàng: “Nếu em cũng muốn học thì chỉ sẽ đi hỏi giúp, biết đâu bà chủ lại muốn dạy em.”

Mộng Nghi lắc đầu, người dựa vào chiếc tủ đựng nhiều loại rượu vang: “Em thì chịu thôi. Từ giờ đến lúc đi học em sẽ làm thêm ở đây. Bao giờ vào năm học rồi em sẽ nghỉ việc để tập trung cho việc học.”

Tôn Lệ đáp lại bằng nụ cười rồi đặt tay lên vai cô: “Cố lên!”

Mộng Nghi nở nụ cười vui vẻ. Tôn Lệ giảng cho cô biết mình phải làm cái gì, khi phục vụ cần chú ý những điều gì, gặp phải khách hàng nóng tính nên xử lý như thế nào. Nói chung là Tôn Lệ rất nhiệt tình trong việc chỉ dạy cho cô. Mộng Nghi chăm chú nghe rồi bắt đầu làm công việc của mình.

Lúc đầu Mộng Nghi cứ nghĩ việc phục vụ là một công việc vô cùng đơn giản. Nhưng khi bắt tay vào làm việc cô mới biết nó vất vả như thế nào. Thứ nhất, nơi này là một cửa hàng cà phê vô cùng nổi tiếng nên trong một ngày có rất nhiều người tới để thưởng thức hương vị cà phê ở đây. Thứ hai, cửa hàng lại nằm ở gần vị trí trung tâm thành phố, xung quanh có rất nhiều công ti mọc lên. Cứ đến buổi sáng hay giờ nghỉ giải lao mọi người làm việc trong công ty gần đây lại đến nơi này để mua cà phê uống. Thứ ba, Mộng Nghi vừa mới vào làm nên có phần hơi lúng túng trong việc phục vụ.

Cuối cùng cũng đến giờ tan làm, Mộng Nghi mệt lả người nằm gục xuống bàn. Đúng là kiếm tiền không dễ một chút nào! Đột nhiên có người vỗ vào vai cô một cái sau đó đặt một cốc nước lạnh trên bàn rồi ngồi xuống. Tôn Lệ khoanh hai tay lên bàn rồi nhìn cô.

“Mệt lắm hả?”

Mộng Nghi gật đầu sau đó cầm cốc nước uống cạn rồi lấy tay quệt miệng. “Hôm nào chị cũng phải làm việc như thế này sao?”

Tôn Lệ gật đầu. “Ừm, công việc này cũng vui mà.”

Vui? Cổ họng Mộng Nghi liền phát ra mấy tiếng. “Haha...em không hiểu nó vui ở chỗ nào á. Một công việc cứ phải chạy đi chạy lại, sau đó có mấy câu mà cứ phải lặp lại hàng trăm lần trong một ngày.”

Tôn Lệ nở nụ cười đáp. “Đúng là công việc này có hơi mệt nhưng mà nó lại luyện cho ta tính kiên nhẫn. Em không thấy như vậy sao?”

Mộng Nghi suy nghĩ câu nói của Tôn Lệ rồi gật đầu. “Chị nói cũng phải.”

Trước khi về Tôn Lệ đưa cho Mộng Nghi một chiếc sandwich nói làm việc cả ngày chắc cũng mệt rồi, cầm lấy mà ăn tạm. Đi trên đường về, miệng không ngừng gặm chiếc sandwich nhưng đầu lại nghĩ đến chuyện khác khiến cô đang đi va phải người khác. Chiếc sandwich trên tay bị nát bét trên chiếc áo sơ mi của người con trai đối diện. Mộng Nghi lúng túng không biết phải làm sao liền cúi đầu lặp lại ba lần hai từ “xin lỗi”.

Bạch Nhất Phong nhìn chiếc sơ mi chỉ mặc được hai lần đã bị người khác làm bẩn liền vô cùng tức giận đẩy người làm bẩn chiếc áo của mình ra, cố gắng lau như thế nào cũng không hết.

“Mất cô bị mù hả?” Giọng của Nhất Phong vô cùng lớn khiến những người đi đường phải dừng lại xem chuyện gì đang diễn ra.

Mộng Nghi bị đẩy một cái liền loạng choạng lùi vài bước suýt ngã thì ngã. Mộng Nghi trừng mắt nhìn kẻ thô lỗ trước mặt quát. “Cậu bị thần kinh à, có cần phải mạnh tay như vậy không hả? Chỉ là một chiếc sơ mi thôi mà, có cần phải làm dữ vậy không?”

Nhất Long không thèm để ý có bao nhiêu người đang nhìn mình mà tiến lại gần cô nghiến răng nói. “Cô có biết chiếc áo này là hàng tôi đặt từ Italia. Cô nghĩ giặt cái này rẻ lắm hả?”

“Cùng lắm là gần 500.000 chứ mấy!”

“500.000? Cô đang đùa tôi à? Cô có biết cái áo này mà phải đem đi làm sạch tốn bao tiền không hả? Phải đến bảy con số không đấy!”

Mộng Nghi đang mạnh mẽ đứng chỗ nạnh vênh mặt lên. Nhưng nghe đến con số mà tên thô lỗ vừa nói khiến cô suýt ngã ngựa. Cái gì chứ? Chỉ là một chiếc áo thôi mà sao có thể đắt như vậy chứ? Gương mặt của cô có phần biến đổi. Mộng Nghi cố tỏ ra gương mặt không sợ trời không sợ đất liền nói. “Anh đừng có nói láo ở đây. Ở đây...ở đây có rất nhiều người đang đứng xem đấy. Nếu anh mà nói láo thì cẩn thận vào tù đấy.”

Nhất Phong khề nhếch miệng nở nụ cười, con nhỏ này từ đâu chui ra vậy chứ? Lại còn cho là mình nói dối.

“Vậy cô định tính sao với chiếc áo này? Hử?” Nhất Phong gù lưng xuống, mặt đối mặt với nhóc lùn.

Mộng Nghi giờ mới để ý tên này khá là đẹp trai a! Ngũ quan cân xứng, đẹp đến từng mi li mét đúng là không phải dạng vừa. Bị Nhất Phong hút hồn vì vẻ đẹp của hắn Mộng Nghi liền đơ người không có phản ứng. Đến lúc có phản ứng thì mặt đối mặt chỉ cách nhau có 5cm. Mộng Nghi giật mình liền tay chân loạn xạ đâm đá hắn sau đó nhanh chóng bỏ chạy. Nói thật lúc đó Mộng Nghi cũng không biết đã đá vào chỗ nào của hắn, có đâm vào mặt của hắn không, chỉ biết lúc đó do giật mình lên chân tay vung loạn xạ.

Nhất Phong bị cô đá vào hạ bộ dù đau nhưng cố làm ra vẻ không có gì. Người xem chỉ trố, bàn tán này nọ cũng dần tản đi. Trong miệng đang chửi con nhóc không biết an phận để hắn tìm ra thì đừng có trách thì có một tấm thẻ rơi gần ở chỗ hắn. Nhất Phong cúi người nhặt lên rồi khước miệng nhếch thành nụ cười.

“Mộng Nghi, tôi sẽ khiến cuộc đời còn lại của cô sống không bằng chết!!!”

3. Chương 3

Mộng Nghi, em cầm hai túi cà phê này mang đi lên tầng năm ở công ti đối diện với cửa hàng mình nhé.” Tôn Lệ lấy chiếc khay mà Mộng Nghi đang cầm rồi nhét vào tay cô hai túi bóng đựng hai hộp cà phê ở bên trong.

“Ồ tầng năm ă? Nhưng mà họ không cho vào thì sao ă?” Mộng Nghi cầm hai bọc cà phê hỏi.

“Yên tâm đi, cửa hàng mình họ thường xuyên gọi cà phê đến. Đến đó có người hỏi thì cứ bảo là em ở cửa hàng cà phê đối diện họ khác cho vào.”

Mộng Nghi khẽ gật đầu rồi chạy về hướng công ti nằm đối diện với cửa hàng của mình. Mộng Nghi lon ton chạy vào trong công ti. Ở dưới đại sảnh thật sự rất đông người. Mộng Nghi để ý để lên được tầng năm phải đi qua khu thiết bị bảo vệ. Cô quan sát mọi người đều lấy thẻ của mình ra đặt lên màn hình sau đó cửa tự động mở cho qua. Mộng Nghi đang đứng loay hoay không biết phải làm sao thì có người đột nhiên vỗ một cái lên vai cô. Mộng Nghi theo phản xạ quay người lại. Cô khá là bất ngờ vì người vỗ vai cô là một cô gái trẻ vô cùng xinh xắn với chiếc váy voan màu hồng phấn, mái tóc màu nâu được buông xõa bồng bềnh.

“Cậu hình như không phải nhân viên ở đây.” Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng được phát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn.

Mộng Nghi mỉm cười đáp lại: “Tôi là người giao cà phê.”

“Cậu định giao cho ai?”

“Ồ tầng năm. Nhưng hiện giờ tôi không biết phải làm sao để mang lên đó nữa.”

Đột nhiên cô gái lấy hai túi cà phê khỏi tay cô rồi nói: “Mình cũng đang có việc ở đây, để mình mang lên dùm cho.”

Mộng Nghi cảm thấy vô cùng may mắn vì gặp được người tốt ở đây. Cô liền ôm chầm lấy cô gái một cái rồi hỏi.

“Cậu tên gì? Sau này có gì cần giúp đỡ cứ nói với tôi.”

“Mình là Diệu Hân.”

Hai người chào hỏi nhau vài câu rồi Diệu Hân tạm biệt cô. Mộng Nghi đang đi hướng về cửa ra vào chính thì tò mò ngoảnh lại phát hiện chú bảo vệ thấy Diệu Hân liền cúi đầu chào rất cung kính rồi mở cửa cho Diệu Hân đi. Mộng Nghi đoán ngay là cô gái tên Diệu Hân này chắc là con cháu của vị giám đốc cao cấp nào đấy nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Vừa bước ra khỏi cửa thì gương mặt của Mộng Nghi liền biến sắc. Mộng Nghi liền ngo trái ngo phải như đang tìm chỗ trú rồi như không tìm được chỗ nào ẩn nấp cô liền chạy ngược lại vào trong đại sảnh nấp sau một chậu cây lớn. Ánh mắt của Mộng Nghi hướng về phía một cậu con trai mặc trên mình một chiếc áo phông trắng, quần jean đen, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo gió. Dáng người đi vô cùng ung dung, một tay dắt vào túi quần, tay còn lại xoay xoay chiếc chìa khóa.

“Sao anh ta lại ở đây? Tốt nhất đừng để anh ta nhìn thấy mình không thì mình làm gì có tiền để mà đền chứ!” Mộng Nghi vô cùng hoảng hốt, lo sợ người mà mình hôm nọ đánh bắt ảo và đánh sẽ nhìn thấy mình.

Nhất Phong càng đi về phía trước Mộng Nghi càng đi xung quanh chậu cây. Chỉ vài giây không để ý Mộng Nghi đã chẳng thấy anh ta nữa đâu cả. Cô có hơi thắc mắc nhưng trong đầu nhanh chóng có suy nghĩ chắc anh ta đi chỗ khác rồi.

Lúc này Mộng Nghi mới để ý có rất nhiều người đang nhìn mình. Lý do là Mộng Nghi đứng sau chậu cây cứ ẩn ẩn hiện hiện như kẻ rình mò. Vì hành vi kì lạ ấy nên đã thu hút rất nhiều người. Mộng Nghi có hơi xấu hổ chấp hai tay lại nói “xin lỗi” rồi đầu cúi gằm bỏ đi. Không biết do đâm phải thứ gì mà đầu cô rất thấy đau, ngẩng đầu lên thì phát hiện “cái tên hôm nọ” đang đứng chắn ngang mình.

Mộng Nghi trợn tròn hai mắt lại, vẻ mặt có thoáng giật mình. Cô cố ý làm ngơ coi như không quen biết đi lướt qua Nhất Phong. Bước được hai bước thì người không thể nào di chuyển được nữa. Nhất Phong túm

lấy cổ áo cô lôi ngược trở lại. Mộng Nghi theo đà suýt nữa thì té xuống sàn. Nhất Phong nheo mắt nhìn cô nhìn kẻ thù.

4. Chương 4

Mộng Nghi hít một hơi thật sâu lấy lại được sự bình tĩnh hết mức có thể. Mộng Nghi đứng thẳng người lại, giả bộ ngây thơ hỏi: “Có chuyện gì không ạ?”

khóe môi của Nhất Phong hơi nhếch lên, gương mặt tỏ vẻ thích thú với bộ mặt giả bộ ngây thơ của cô.

“Hôm nay sao lại ngoan ngoãn vậy?”

Câu nói mát của Nhất Phong không khiến Mộng Nghi tức giận, cô cao hứng đáp trả: “Xin lỗi, tôi và cậu có quen biết sao?”

Nhất Phong tiến lại gần Mộng Nghi. Hắn bước được một bước cô liền lùi một bước đến khi bị dồn đến tấm cửa kính đằng sau cô mới lên tiếng: “Ở đây có rất nhiều người, cậu định làm gì?”

Nhất Phong dừng chân lại, nháy mắt ra hiệu với mọi người đi làm việc của mình. Sau khi mọi người đi hết, Nhất Phong liền nhìn cô nở một nụ cười khó hiểu.

Nhất Phong chống hai tay lên kính ngăn không cho Mộng Nghi chạy thoát. Hắn cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của cô nói.

“Cô thực sự không phải là người đã làm bẩn áo của tôi vào hôm nọ?”

Mộng Nghi nuốt khan nước bọt, gạt đầu một cái thật mạnh. Ánh nắng của mặt trời phản chiếu qua tấm kính rơi trên gương mặt của Nhất Phong. Những đường nét hoàn hảo trên gương mặt hắn được lộ ra, nhất thời Mộng Nghi bị hấp hồn trong vài giây.

Tên này ăn gì mà đẹp trai thế nhỉ?

Nhất Phong nhìn thấy cái gạt đầu của Mộng Nghi liền không gây khó dễ nữa, hai tay đang chắn hai bên cô liền được bỏ ra. Nhất Phong dứt tay vào túi quần giả bộ là có sự nhầm lẫn sau đó nói: “Tôi còn tưởng cô chính là người đổ cà phê lên áo tôi~”

“Là sandwich mà, đâu phải cà phê!” Vừa dứt lời Mộng Nghi liền thấy có cái gì nó sai sai.

Nhất Phong làm bộ mặt ngạc nhiên liền “Ồ~” lên một tiếng thật dài, sau đó nói: “Lúc nãy tôi nói nhầm. Mà sao cô biết tôi nói nhầm mà sửa lại nhanh vậy?” Nhất Phong nhướn mày lên nhìn chăm chăm vào cô.

Mộng Nghi gỡ đầu tỏ vẻ vô cùng bối rối. Cô cứ ậm à ậm ở càng khiến Nhất Phong thích thú trêu đùa cô.

“À..thì...thì hôm nọ tôi cũng có mặt ở đó cho nên biết thôi.”

Nhất Phong khẽ gạt đầu làm như tin lời cô nói. Trong phút chốc cô liền thở phào. Nhất Phong lại liên tiếng.

“Phương Mộng Nghi, tuổi 16. Mẹ là Phương Mộng Lam hiện đang là nhân viên văn phòng ở công ty Hàn Thị. Địa chỉ nhà số 18 đường X phố H. Có đúng không?” Nhất Phong nói ra toàn bộ thông tin nhà Mộng Nghi khiến cô có phần ngỡ ngàng.

“Cậu điều tra thông tin nhà tôi?”

“Đúng vậy, nếu không làm sao tôi biết kẻ làm bẩn áo của tôi rồi bỏ trốn chứ?” Nói xong Nhất Phong liền lấy trong túi áo ra một chiếc thẻ mà hôm nọ hắn nhặt được. Đó là thẻ học sinh của cô. Hắn nào lúc về cô tìm mãi cũng không ra, thì ra là đã bị tên này lấy mất.

Mộng Nghi ngẩng cao đầu trừng mắt với hắn rồi lấy lại chiếc thẻ ở trên tay hắn. Cô lấy vạt áo lau thật sạch như là sợ chiếc thẻ bị nhiễm bẩn khi hắn cầm. Thấy hành động ngốc nghếch đó của cô Nhất Phong liền cười.

“Bây giờ cô định tính sao?”

“Tính cái gì?”

“Tiền bồi thường.”

“Tôi không có nhiều tiền như thế!” Mộng Nghi bực bội đáp lại.

“Hay là tôi gọi điện tìm mẹ cô. Số điện thoại của mẹ cô đang nằm trong điện thoại của tôi. Bất cứ khi nào tôi cũng có thể gọi.” Giọng nói của Nhất Phong vô cùng đặc ý. Chính xác là hắn đang muốn uy hiếp cô.

Chuyện này tuyệt đối không thể để mẹ biết được. Mộng Nghi không muốn mẹ mình phải chi ra một số tiền lớn như vậy. Nhà cô đâu phải hạng giàu, tiền thích có thì có, muốn ném cho ai thì cho.

“Đừng nói với mẹ tôi.” Mộng Nghi nói nhỏ.

“Sao vậy? Cô đang khóc sao? Cô mà cũng biết khóc hả?” Nhất Phong lấy tay nâng mặt của cô lên rồi khinh bỉ nói.

“Cho tôi một chút thời gian tôi sẽ trả lại tiền cho cậu.”

“Được thôi, tôi cho cô một tuần. Cô phải trả đủ năm triệu cho tôi, cô nghe rõ chưa. Nếu đến lúc đó tôi gọi mà cô không bắt máy thì tôi sẽ đến tận nhà. Oke?”

Mộng Nghi gật đầu rồi vác cái bộ dạng thẫn thờ rời đi. Nhất Phong sắp đòi lại được tiền liền vô cùng sung sướng. Định rời đi thì điện thoại đột nhiên reo lên. Người mà Nhất Phong cho đi điều tra về gia cảnh của Mộng Nghi gọi đến. Tóm tắt cuộc nói chuyện lại là gia đình cô không giàu, nhà chỉ có hai mẹ con sống dựa vào nhau. Từ nhỏ đã không có bố, hay bị mọi người trêu là đứa con hoang. Chính vì nguyên nhân đấy nên cô thường hay đánh nhau với bạn. Hiện đang được nghỉ hè nên cô đang làm thêm trong một tiệm cà phê để phụ giúp mẹ về việc kinh tế.

Nhất Phong nghe xong liền cảm thấy Mộng Nghi vô cùng đáng thương. Suy nghĩ về việc vừa rồi, hắn cảm thấy hơi có lỗi. Dù sao số tiền đó đối với hắn cũng không quá lớn nhưng đối với gia đình Mộng Nghi lại là một vấn đề. Nhất Phong trở về nhà với tâm trạng cực kỳ hỗn loạn.

5. Chương 5

“Tiểu Nghi, ra đây mẹ có chuyện muốn nói.”

Mộng Nghi đang uống nước ở trong bếp liền nghe thấy tiếng mẹ vọng vào. Cô cầm cốc nước trong tay rồi chạy ra ngoài phòng khách ngồi xuống xô pha chớp mắt hỏi mẹ: “Có chuyện gì vậy mẹ?”

Mộng Lam đang xem giấy tờ gì đó liền đưa cho cô. Mộng Nghi đặt cốc nước lên bàn cầm lấy tờ giấy mà mẹ cô đưa cho xem. Mộng Nghi lướt mắt lên những dòng chữ. Gương mặt đang bình thản liền chuyển sang kích động.

“Mẹ, đây là giấy mời nhập học của trường Hoa Thị mà...sao nó lại ở đây?” Mộng Nghi không tin nổi vào mắt mình đọc đi đọc lại xem có sai chỗ nào không. Nhưng dù có đọc bao nhiêu lần thì giấy thông báo nhập học vẫn luôn xuất hiện tên của cô trên đó khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

Mộng Lam lắc đầu, bà cũng không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Bà vừa về đến nhà thì có một cậu thanh niên đưa một tập hồ sơ cho bà. Khi mở ra thì liền thấy giấy thông báo nhập học và toàn bộ chi phí học trong hai năm học lớp 11 và lớp 12 đều được miễn phí. Bà vô cùng thắc mắc muốn gọi cậu thanh niên đó lại hỏi nhưng cậu thanh niên đó đã đi mất dạng rồi.

“Không phải là lừa đảo chứ?” Mộng Nghi cầm tờ giấy nhập học lên xem, liệu có phải là giả không. Nhưng dấu ấn đỏ chói của trường Hoa Thị này ai mà dám làm giả chứ. Hoa Thị là một nơi vô cùng tốt, chất lượng bài giảng luôn đứng đầu trong nước. Hơn nữa người lập ra Hoa Thị lại là Chủ tịch của một tập đoàn vô cùng nổi tiếng.

“Hay để hỏi số điện thoại của nhà trường rồi gọi thử xem. Nhỡ đâu là lừa đảo thật đến lúc nhập học thì sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề.”

Mộng Nghi liền gật đầu đồng ý với ý kiến của bà.

Mười phút sau, Mộng Lam cầm chiếc điện thoại từ trong phòng ngủ đi ra, mặt mày hớn hở vô cùng. Mộng Nghi vốn định hỏi chuyện này có phải thật không thì bà đã trả lời. “Mẹ vừa gọi cho hiệu trưởng của Hoa Thị rồi, ông ấy nói thấy tố chất con rất được nên ông đã mời giấy nhập học. Hiệu trưởng cũng biết hoàn cảnh của gia đình có hơi khó khăn nên ông ấy quyết định miễn toàn bộ học phí.”

Vừa nghe bà nói xong, Mộng Nghi liền nhảy cẫng lên vô cùng sung sướng. Ở trong trường cô đang học, có rất nhiều người muốn vào Hoa Thị học nhưng không có cơ hội. Có người học vô cùng giỏi nhưng vì gia đình không có đủ điều kiện nên từ bỏ mong ước được vào Hoa Thị, nhiều người có điều kiện nhưng tố chất học kém cũng không thể xin vào được. Vậy nên Mộng Nghi cảm thấy xui xẻo trong bao nhiêu năm cuối cùng may mắn cũng rơi trúng đầu cô.

Mộng Nghi vui sướng đến nỗi lúc nào cũng giả vờ giả vờ giấy nhập học ra xem. Cô còn dán hẳn lên bàn học để tiện ngắm nghía. Niềm vui đến quá bất ngờ khiến người hay gặp xui xẻo như cô quên mất rằng mình đang nợ một số tiền vô cùng lớn. Đúng một tuần sau có số máy lạ gọi đến. Mộng Nghi đang làm việc thì có điện thoại reo. Nhìn thấy số lạ liền không nghĩ ngợi nhiều bắt máy.

“Alo? Ai vậy ạ?”

Người ở đầu dây im lặng một vài giây mới lên tiếng. “Cô đã chuẩn bị đủ tiền chưa?”

Sao giọng nói này nghe quen tai thế nhỉ?

“Anh là...” Nghĩ ngợi một vài giây Mộng Nghi liền nhớ ra. “Là cậu sao? Tôi vẫn chưa chuẩn bị đủ tiền. Có thể cho tôi thêm một thời gian nữa không?”

Nhất Phong trầm mặc một lúc, đáp. “Được thôi, bây giờ cô qua nhà tôi đi.”

Mộng Nghi nghe xong liền đề phòng. “Qua nhà cậu làm gì?”

“Nếu muốn tôi cho thêm thời gian thì mau qua nhà tôi ngay. Nhà tôi nằm ở khu S số nhà 115. Tôi cho cô 15 phút, sau 15 phút nữa mà cô chưa có mặt thì khỏi thêm thời gian nữa...tôi sẽ trực tiếp gọi điện cho mẹ cô đòi nợ.”

Sau đó Nhất Phong liền tắt điện thoại. Mộng Nghi nhìn chằm chằm điện thoại như muốn giết người. Cô liền cất điện thoại đi vào trong thay đồ rồi xin phép bà chủ cho về sớm. Mộng Nghi liền bắt ba chuyến xe buýt để đến nhà tên kia. Cô đi lòng vòng một hồi mới thấy một căn biệt thự màu trắng trước cổng có ghi số 115. Khu nơi hẳn đang sống vốn là nơi dành cho người giàu. Đi đến đâu cũng thấy biệt thự cao cấp khiến cô có hơi choáng ngợp. Nhấn ba hồi chuông mới thấy một người phụ nữ già ngoài 50 tuổi ra mở cổng cho cô. Mộng Nghi lễ phép cúi đầu chào rồi được mời vào nhà.

Người phụ nữ liền rót cho Mộng Nghi một cốc nước còn mình thì lên gác gọi thiếu gia xuống. Năm phút sau Nhất Phong xuất hiện với một chiếc áo phông màu chanh và chiếc quần ngắn màu nâu. Nhìn thấy cô đang ngồi trên sofa liền nở nụ cười nhưng lại nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo ban đầu.

6. Chương 6

Nhất Phong ngồi xuống sa lông đối diện với Mộng Nghi. Mộng Nghi thấy hần liền hỏi: “Anh gọi tôi đến nhà làm gì?”

Nhất Phong lôi một tờ giấy từ đằng sau tấm gối trên sa lông mà hần đang dựa vào đặt lên bàn đẩu về phía Mộng Nghi. Mộng Nghi neho mắt lại tỏ ý nghi ngờ rồi cầm tờ giấy lên xem.

“Hợp đồng lao động?” Cái quái gì thế này? Mộng Nghi đọc lớn lên với tâm trạng kích động: “Cậu đưa tôi cái này làm gì? Ý gì hả?” Mộng Nghi ném tờ giấy lên bàn quất.

Nhất Phong lấy tay gãi gãi sống mũi, sau đó đáp: “Cô không biết đọc chữ sao? Tôi đang tạo cơ hội cho cô giả nợ đó.”

“Giả nợ?”

Nhất Phong mỉm cười gật đầu.

Mộng Nghi liếc nhìn Nhất Phong với ánh mắt hình viên đạn, rồi cầm lại tờ giấy lên xem. Mộng Nghi đọc vô cùng chăm chú không bỏ sót bất kì chỗ nào sợ hần lại giả trò. Đọc đi đọc lại đến ba lần cô mới buông tờ giấy ra khỏi tay rồi nhìn Nhất Phong hỏi.

“Vậy là tôi phải làm việc một tháng cho anh thì mới hết nợ?”

“Đúng vậy. Tôi thấy chỉ làm việc cho tôi một tháng mà đã được năm triệu như vậy là quá nhiều rồi.”

Mộng Nghi bĩu môi hỏi tiếp: “Vậy công việc của tôi là gì? Nói trước một tuần nữa là tôi phải đi học rồi lúc đó rất ít có thời gian rảnh.”

“Tôi biết cho nên khi nào vào năm học thì hợp đồng lao động này mới bắt đầu có hiệu lực. Công việc của cô sẽ bắt đầu khi tôi gọi điện thoại cho cô. Bây giờ cô ký tên vào tờ giấy đi. Mỗi người sẽ giữ một bản.”

Mộng Nghi do dự một chút rồi mới hạ bút kí. Nếu tên này mà dám giả trò thì cô sẽ không bao giờ để yên đâu.

Cuối cùng cũng đã đến lúc phải đi học. Trời thu hôm nay vô cùng mát mẻ. Những cơn gió xuyên qua từng khu phố thổi vào phòng ngủ của cô. Mộng Nghi dậy từ rất sớm để chuẩn bị. Đây là lần đầu tiên cô có hứng thú đi học như vậy. Chắc là vì được đến học ở một ngôi trường mới, hoặc từ giwof trở đi cô cũng không phải gặp phiền phức với những đứa hay khiến cô tức giận nữa.

Khoác lên mình bộ đồng phục vô cùng xinh đẹp của trường Hoa Thị khiến Mộng Nghi không khỏi sung sướng. Khoác chiếc balo vào người rồi ngắm lại mình trước gương. Mộng Nghi dùng ngón trỏ và ngón giữa kéo hai khốe miệng của mình căng ra rồi nở nụ cười.

Mộng Nghi, vào trường học mới mảy nhất định phải cố gắng học hành! Mộng Nghi tự cổ vũ bản thân mình rồi rời khỏi phòng.

Mộng Lam vô cùng lo lắng cho con vì ngày đầu tiên nhập học sợ con sẽ lo lắng và bỡ ngỡ nên đã thức dậy từ rất sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho con. Trước khi đi làm còn căn dặn cô đủ điều khiến cô cũng hơi cảm thấy khá phiền phức vì dù sao cô cũng lớn rồi, cũng tự biết suy nghĩ nên cảm thấy mẹ mình đang lo thừa.

Vừa ăn sáng xong liền nhận được điện thoại của Nhất Phong. Nhìn thấy dòng chữ “Tên khốn nạn” hiển thị trên màn hình liền cảm thấy khó chịu trong lòng, chính vì thế khi cô nghe máy giọng nói cũng khó chịu theo: “Alo...”

“Từ hôm nay sẽ bắt đầu hợp đồng. Bây giờ cô mau sang nhà làm đồ ăn sáng cho tôi.”

“Cái gì? Nhưng bây giờ tôi phải đi học!”

“Nếu cô còn lằng nhằng thì sẽ thêm một ngày làm việc. Mau nhanh lên đấy!” Sau đó liền tắt máy.

Mộng Nghi nghiêng răng ken két hận không thể bầm hần ra thành trăm mảnh. Cô vội vội vàng vàng thay giày, khóa cửa rồi nhanh chóng đến siêu thị mua đồ. Sau khi mua đồ xong liền đạp xe đến nhà Nhất Phong. Cuộc hành trình từ nhà ra siêu thị rồi lại đến nhà hần chỉ tốn vẹn mất hơn 20 phút. Con số này cũng khiến

Mộng Nghi không khỏi kinh ngạc. Thì ra tốc độ làm việc của một con người cũng có thể kéo dài trong một thời gian ngắn như vậy.

Mộng Nghi phi vào phòng bếp nhà hấn với tốc độ ánh sáng. Nhất Phong ngồi trong phòng khách chưa kịp liếc cô một cái đã chẳng thấy người đâu. Cô lố hết các thứ mà mình đã mua ra xào nấu nấu. Mồ hôi nhễ nhại ướt đầm tóc mái khiến cô vô cùng khó chịu. Nhưng nấu vừa chửi cái tên khốn nạn khiến ngày đầu tiên cô đi học phải vất vả như vậy. 15 phút sau, Mộng Nghi bày đồ ăn lên bàn nói vọng ra phòng khách.

“Xong rồi đó, tôi đi đây!” Sau đó lại lấy với tốc độ ánh sáng bay ra ngoài.

Nhất Phong chưa kịp thấy người đâu đã đạp xe đi mất. Hấn lết người vào phòng ăn chỉ thấy trên bàn có một đĩa trứng chiên đen ngòm với một cái xúc xích bị đứt làm ba. Bên cạnh là một bát canh cà chua trứng vô cùng khó nhìn. Nhất Phong trợn mắt, miệng thốt lên: “Cô ta nấu đồ ăn cho lợn à? Đây đâu phải đồ cho người ăn!”

Vậy cô ta làm từ nãy đến giờ mới ra hai cái thứ đồ ăn cho động vật. Liếc mắt vào phòng bếp thấy vô cùng lợn xộn. Xoong chảo, thìa, đũa vớt tùm lum lên khiến đầu hấn như muốn nổ tung. Nhất Phong lòi điện thoại gọi cho cô nhưng cô không bắt máy khiến lồng ngực hấn vô cùng khó chịu.

“Dám không nghe máy à? Cô được lắm! Cứ chờ đó...!”

7. Chương 7

Dắt xe qua cổng trường, Mộng Nghi liếc ngang liếc dọc không thấy một bóng người. Không phải là vào lớp rồi chứ. Mộng Nghi hỏi ông bảo vệ bãi để xe ở đâu rồi đi cất xe. Đi lòng vòng quanh sân trường rộng lớn cuối cùng cũng thấy văn phòng giáo viên. Mộng Nghi chỉnh lại tóc tai đồng phục rồi mới dám đứng trước cửa văn phòng giáo viên gõ nhẹ lên cửa.

Trong phòng chỉ có vài thầy cô đang làm việc. Nghe thấy tiếng có người gõ cửa liền ngẩng đầu nhìn.

“Xin hỏi, có giáo viên chủ nhiệm lớp 11A3 ở đây không ạ?”

Nghe Mộng Nghi nói xong liền nhất loạt cúi đầu làm việc tiếp. Duy chỉ có một cô giáo trẻ vô cùng xinh đẹp, mặc trên mình một bộ áo dài vô cùng duyên dáng đứng dậy nhìn cô mỉm cười rồi hỏi: “Em là...”

Mộng Nghi liền lễ phép cúi đầu chào, nói: “Em là Mộng Nghi. Học sinh mới chuyển đến ạ!”

Vừa dứt lời cô giáo trẻ đã nở nụ cười tươi, ôm một tập sách vở tiến lại gần cô nói: “Thì ra em là học sinh mới. Cô là Tạ Na, giáo viên chủ nhiệm lớp 11A3. Sao hôm nay em đến muộn vậy?”

Mộng Nghi gãi đầu tỏ vẻ bối rối, trong lòng thầm mắng cái tên khốn nạn nào đó. Thấy vẻ khó xử của cô học trò mới, cô giáo trẻ tên Tạ Na cũng không tính toán nói: “Hôm nay là ngày đầu nhập học cho nên cô sẽ bỏ qua cho. Nếu lần sau mà còn tới trễ nữa cô sẽ ghi vào sổ.”

Mộng Nghi liền thở phào nhẹ nhõm: “Em biết rồi ạ!”

Mộng Nghi theo sau cô giáo Tạ Na, trong lòng thầm nghĩ may mà lớp cô là giáo viên chủ nhiệm dễ tính nếu không thì cô bị liệt ngay vào danh sách đen từ ngày đầu đi học. Dù là lớp học ở một ngôi trường nổi tiếng nhưng tính cách của các học sinh cũng không khác là mấy. Vừa đi đến đầu cầu thang đã nghe thấy tiếng học sinh làm loạn trong lớp. Điển hình là lớp mà cô sẽ học-11A3.

Mộng Nghi để ý có một bạn nam sinh từ ngoài hành lang khi ngoảnh mắt nhìn thấy cô Tạ Na liền chạy vọt nhanh vào lớp. Tiếp theo Mộng Nghi nghe thấy tiếng: “Cô đến rồi!”

Cô giáo Tạ Na mất đi vẻ hiền lành dịu dàng ban đầu thay vào đó là gương mặt đầy sát khí. Vừa đặt chân vào lớp, ánh mắt của cô Tạ Na đã liếc xuống bọn tiểu quỷ vừa làm loạn nay đã ngoan như một chú mèo con. Mộng Nghi theo sau cô Tạ Na liền thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò.

Sau khi cả lớp đã ổn định hẳn, cô Tạ Na mới bảo Mộng Nghi giới thiệu bản thân cho cả lớp biết. Mộng Nghi không hề rụt rè mà lướt qua từng gương mặt một. Ánh mắt cô dừng lại ở nam sinh ngồi bàn cuối cùng dãy giữa.

Cậu ta sao lại ở đây?

Nhất Phong nhìn thấy cô không hề lấy làm ngạc nhiên mà mỉm cười. Nhưng nụ cười đó có phần dọa người khiến Mộng Nghi nổi cả da gà.

“Xin chào các bạn, tôi tên là Phương Mộng Nghi, là học sinh mới từ trường khác chuyển đến. Thời gian sắp tới mong các bạn sẽ giúp đỡ.”

Mộng Nghi dứt lời chỉ có lác đác vài bạn để ý đến cô vỗ tay, số còn lại đều không thèm quan tâm nhìn đi nơi khác. Mộng Nghi cũng chẳng thèm để tâm mà hỏi cô giáo Tạ Na chỗ ngồi của mình ở đâu. Mộng Nghi vừa dứt miệng hỏi thì Nhất Phong dơ tay cao lên nói.

“Để bạn ấy ngồi cùng em đi ạ!”

Cô giáo Tạ Na cùng mọi người trong lớp lúc này không thèm để ý đến cô liền làm bộ bất ngờ. Mộng Nghi trừng mắt nhìn tên khốn nạn đang nham nhở ngồi ở dưới.

“Không được đâu cô, em không muốn ngồi với tên khốn...à không bạn ấy.” Mộng Nghi kích động liền lập tức từ chối.

Mọi người nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Có chuyện gì sao? Mộng Nghi chớp mắt nhìn bọn dưới lớp.

Cô giáo Tạ Na liền nở nụ cười với cô. Tạ Na không hiểu vì sao nữ sinh mới lại từ chối ngồi với hotboy của trường là Nhất Phong. Lúc xếp chỗ ai cũng muốn ngồi với hắn thứ nhất vì hắn rất đẹp trai nên khi ngồi với hắn có thể ra oai với đám bạn. Thứ hai, thành tích của Nhất Phong luôn đứng đầu khối nên ai cũng muốn ngồi gần làm thân với hắn để tiện hỏi bài cho việc đi thi. Nhưng mà Nhất Phong luôn không đồng ý nên từ khi học lớp 10, hắn đã không đồng ý cho bất kì ai ngồi cùng mình.

“Mộng Nghi, cô xin lỗi em nhé! Bây giờ trong lớp chỉ còn chỗ bên cạnh Nhất Phong. Mà Nhất Phong lại không muốn ngồi cạnh ai ngoài em, hay là em chịu khó nhé!”

Mộng Nghi trừng mắt nhìn Nhất Phong và Nhất Phong cũng vậy. Hắn vẫn còn tức giận cái vụ đồ ăn sáng. Mộng Nghi chạy xuống chỗ ngồi của mình với hàng chục ánh mắt dõi theo. Cô vừa đặt mông xuống ghế, Nhất Phong đã lấy ra một cục phấn bằng hai đốt ngón tay kẻ một đường dài lên bàn.

“Cậu muốn làm gì?” Mộng Nghi khó hiểu nhìn hắn hỏi.

“Ngăn cách bàn. nếu cô mà chườn sang chỗ tôi thì phải bị phạt.”

Mộng Nghi thở dài chẳng buồn để ý đến hắn lôi sách vở trong cặp ra, miệng lẩm bẩm. “Tên này có phải trẻ con không vậy?”

8. Chương 8

Cô giáo Tạ Na đem một chồng vở vừa ôm vào lớp bảo lớp trưởng đi giả cho các bạn. Sau khi mọi người nhận được vở của mình, cô Tạ Na mới lên tiếng.

“Bài tập hè của mọi người làm khá đầy đủ. Tuy nhiên có nhiều bạn làm qua loa cho xong, có vài quyển vở cô thấy làm giống hệt nhau chắc là chép của nhau đúng không? Vì vậy cô đã phê bình ở trong vở, phải bạn nào bạn đấy viết bản kiểm điểm nộp cho cô rồi tự làm lại bài tập một lần nữa.” Ngừng một chút, nhìn Nhất Phong mỉm cười nói tiếp. “Bạn làm bài tập đầy đủ, xuất sắc nhất chính là Nhất Phong. Văn của bạn ấy rất tốt. Tuy nhiên vẫn còn vài điểm cần khắc phục cô đã ghi rõ trong vở. Bạn nào cần tham khảo thì mượn bạn ấy rồi ra bản khác về mà đọc.” Sau đó lại liếc Mộng Nghi. “Mộng Nghi, Nhất Phong là bạn học giỏi nhất khối. Nếu em cần giúp về mảng học tập thì cứ hỏi bạn ấy.”

Mộng Nghi gật đầu rồi cúi đầu bĩu môi. Mình mà phải hỏi hần! Nhất Phong nhếch môi cười rồi ném ánh mắt khinh thường về phía cô sau đó ném quyển vở sang chỗ cô nói.

“Cho cô mượn đây.”

Mộng Nghi nhìn thấy quyển vở liền ném lại sang chỗ hần. Chỉ cần là đồ của hần, cô không thèm động vào.

“Không cần, cảm ơn!”

Nhất Phong quay người về phía Mộng Nghi. Một tay đặt lên bàn, tay còn lại vác lên ghế nghiêng đầu nhìn Mộng Nghi nói: “Cô không biết là có bao nhiêu người muốn mượn vở của tôi mà không được không hả?!”

Mộng Nghi làm bộ dạng chẳng quan tâm đáp: “Nhưng rất tiếc trong đó không có tôi.”

Nhất Phong trừng mắt nhìn cô rồi quay người ngồi ngay ngắn. Ngồi trong lớp cái bụng của Nhất Phong cứ réo ầm ĩ. Mộng Nghi ngồi bên cạnh liền thấy vô cùng khó chịu.

“Sao cái bụng chết tiệt của cậu cứ réo ầm ĩ vậy hả?”

Nhất Phong xoa xoa cái bụng tội nghiệp từ sáng đến giờ chưa được ăn gì đáp: “Không phải tại cô nấu đồ ăn không dành cho người hả?”

Nghĩ đến bữa sáng mà cô đã chuẩn bị cho hần, Mộng Nghi liền bụm miệng cười. Quả thực từ nhỏ đến giờ cô đã nấu cơm bao giờ đâu. Việc bếp núc toàn để mẹ làm hết. Nếu mẹ không có ở nhà Mộng Nghi liền ăn bữa một cái gì đấy để lấp dạ, làm gì nói đến nấu ăn. Bữa sáng hôm nay chính là bữa cô tự nấu đầu tiên. Nó không ngon cũng phải rồi.

“Xin lỗi, tôi không biết nấu ăn. A..đúng rồi!” Đột nhiên Mộng Nghi chợt nhớ ra gì đó liền lôi một ổ bánh mì từ trong cặp sách ra đưa cho Nhất Phong: “Hay cậu ăn tạm cái này đi. Để bụng đói là không tốt cho dạ dày đâu.”

Nhất Phong cầm lấy ổ bánh mì. Quả thực là hần đang rất đói nên cũng không nghi ngờ gì mà bóc ra ăn vụng luôn trong lớp. Cái bụng được lấp một ít khoảng trống nên cũng đỡ hơn. Tuy nhiên không biết tại sao mười phút sau, cái bụng của hần liền quặn lên. Mặt của hần liền bị biến sắc. Mộng Nghi đang nghe giảng nhìn thấy Nhất Phong như vậy không khỏi thắc mắc lấy tay lay người hần.

“Này, không sao chứ?”

Nhất Phong nằm gục lên bàn, hai tay ôm lấy bụng, mặt ngoảnh sang nhìn Mộng Nghi: “Không phải, cô cho cái gì vào ổ bánh mì chứ? A..đau quá!”

Mộng Nghi luống cuống không biết phải làm sao, đáp: “Đâu có. Đây là bánh mì tôi vừa mới mua trước đợt nghỉ hè mà. Mới khoảng gần hai tháng chứ mấy. Làm sao mà đau bụng được.”

Nghe Mộng Nghi nói xong Nhất Phong liền nhú chặt mày lại, bụng càng lúc càng đau: “Mua được gần hai tháng! Cô tính hại chết tôi để khỏi trả nợ hả?!” Giọng nói của Nhất Phong vô cùng lớn liền thu hút sự chú ý của cả lớp. Cô Tạ Na đang giảng bài liền dừng lại nhìn xuống bàn hai người đang nói chuyện.

“Đâu có. Bình thường tôi đều để dành rồi ăn như vậy có bị làm sao đâu...~”

Có vài bạn nhìn ra điểm bất thường liền cùng nhau hô lên nói: “Cô ơi bạn Nhất Phong bị làm sao ý!”

“Mặt bạn ấy ra nhiều mồ hôi lắm!”

Sau đó cả lớp liền ầm ĩ. Cô Tạ Na gõ mạnh thước một cái xuống bàn. Cả lớp nghe xong liền im lặng. Cô Tạ Na chạy xuống bàn hai người hỏi. Sau đó cô chỉ ra một bạn nam dìu Nhất Phong xuống phòng y tế. Nhất Phong rời khỏi phòng học, Mộng Nghi ngồi một mình trong lớp nghe thấy mọi người bàn tán về mình.

“Cậu ta đúng là đồ sao chổi mà. Vừa vào lớp học đã khiến Nhất Phong phải xuống phòng y tế.”

“Đúng vậy, không hiểu tại sao Nhất Phong lại muốn ngồi với cô ta nữa.”

Mộng Nghi chẳng buồn để ý liền đứng dậy rời khỏi lớp.

Nhất Phong được đưa xuống phòng y tế. Bác sĩ chuẩn đoán là bị ngộ độc nhẹ. Bác sĩ đã cho uống thuốc. Nằm nghỉ ngơi một lúc là đỡ ngay. Đặc biệt bác sĩ còn căn dặn nếu muốn đi ngoài phải đi ngay.

Sau khi bác sĩ rời khỏi, cô Tạ Na nhắc vài điều sau đó trở về lớp học. Mộng Nghi đuổi theo xin phép ở lại chăm sóc cho Nhất Phong. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Nhất Phong, Mộng Nghi cảm thấy vô cùng có lỗi. Cô kéo ghế ngồi bên cạnh giường rót cho hắn một cốc nước sau đó nói:

“Tôi xin lỗi. Vừa nãy xem lại hạn sử dụng, nó hết hạn được một tuần rồi.”

Nhất Phong chẳng thèm đếm xỉa đến lời xin lỗi của cô, hung bạo cầm cốc nước cô đưa cho uống.

“Được rồi, tôi xin lỗi rồi mà. Trước đây tôi cũng hay mua bánh mì trước. Ăn không hết liền để dành. Tại lần này tôi đi làm thêm nên không nghĩ là mình có để dành bánh mì. Sáng nay đi học đột nhiên phát hiện có bánh mì ở trong tận cùng ngăn bàn. Nghĩ trong lúc học sẽ đói nên bỏ luôn vào cặp sách.” Nhìn thấy nét mặt của Nhất Phong dần được thả lỏng lại nói tiếp: “Vậy nên cậu tha lỗi cho tôi nha!”

Nhất Phong hé một mắt liếc cô một cái sau đó lại nhắm chặt mắt lại, đáp: “Được rồi, tôi biết rồi. Không cần phải nói nữa. Mau ra căng tin mua cho tôi cái gì ăn đi.”

“Được!” Được tha lỗi nên tâm trạng cũng đỡ hơn. Mộng Nghi hăng hái chạy ra căng tin mua đồ ăn về cho hắn.

Thấy Mộng Nghi cúi đầu xin lỗi nên hắn rất vui. Không ngờ con nhóc bình thường bướng như vậy, nay cũng biết nhận sai xin lỗi người khác. Miệng Nhất Phong vẽ lên một nụ cười tuyệt đẹp.

9. Chương 9

Năm phút sau Mộng Nghi trở về phòng y tế với tay không. Nhất Phong thắc mắc hỏi: “Sao cô không đi mua mà quay lại làm gì?”

“Tôi không có tiền!” Mặt của Nhất Phong trở nên méo mó: “Sáng nay tôi mua hết đồ để làm bữa sáng cho cậu rồi.”

Nhất Phong hít một hơi thật sâu rồi thở ra. Lấy ví tiền của mình được đặt ở bàn bên cạnh ném cho cô nói: “Mau mau đi mua đi. Mua càng nhiều càng tốt. Tôi đói lắm rồi.”

“Ồ...” Mộng Nghi bắt lấy ví tiền Nhất Phong ném cho rồi lại chạy ra ngoài.

Vừa cầm tiền trả lại xong thì chuông giải lao vang lên. Vài giây sau, các lớp liền như đang ong vỡ tổ đổ dồn về phía căng tin. Do quá nhiều học sinh đổ về phía này nên chật cứng đường đi, Mộng Nghi phải ních người mãi mới ra được. Trong một phút bất cẩn không để ý liền đâm vào người khác. Chiếc ví Mộng Nghi cầm trên tay liền bị rơi xuống đất. Mộng Nghi cúi người định nhặt chiếc ví lên thì có một bàn tay trắng trẻo, thon dài nhặt trước cô.

Mộng Nghi nói cảm ơn muốn lấy lại chiếc ví thì cô bạn nữ sinh này liền hất tay của cô ra, giơ chiếc ví lên nhìn thật kĩ. Cô bạn nữ sinh tóc tròn đằng sau thấy chiếc ví liền kích động nói: “Đây không phải là ví của Nhất Phong sao?” Sau đó nhìn Mộng Nghi với ánh mắt khác thường: “Tại sao mày lại cầm ví của Nhất Phong? Nói!”

Mộng Nghi quan sát cô nữ sinh tóc tròn này. Gương mặt khá dễ thương được trang điểm theo phong cách Hàn Quốc. Còn cô nữ sinh đứng trước đang cầm chiếc ví của Nhất Phong với chiều cao phải 165cm, hơn hẳn cô cái đầu. Gương mặt được trang điểm kĩ lưỡng thoáng nhìn lại một cách khó chịu.

“Tao đang hỏi mày đó. Bị điếc hả?” Cô nữ sinh tóc tròn mắt kiên nhẫn lên tiếng.

Cô nữ sinh tóc tròn này tên là Hà Mi, là tiểu thư con nhà giàu được cưng chiều từ nhỏ nên vô cùng đánh giá. Còn cô nữ sinh cao 165cm là con của Tổng giám đốc Hứa Gia, tên là Hứa Kỳ. Tính cách lạnh lùng, hay ghen ghét đố kỵ với người khác.

Mộng Nghi liếc mắt sang phía cô nữ sinh tóc tròn, đáp: “Tôi không có bị điếc. Chiếc ví này là Nhất Phong đưa cho tôi.”

Mộng Nghi vừa dứt lời, Hứa Kỳ và Hà Mi liền tròn mắt ngạc nhiên như không tin điều cô vừa nói.

“Cô nói Nhất Phong đưa ví của anh ấy cho cô?” Hứa Kỳ tiến lên một bước, nhướn mày hỏi.

Mộng Nghi không hề tỏ ra sợ hãi, gương mặt vẫn bình thản đáp: “Đúng vậy. Nếu hai cậu không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

Bước được hai bước liền có người từ đằng sau đẩy Mộng Nghi một cái thật mạnh. Mộng Nghi trượt chân bị ngã xuống cầu thang. Hai kẻ gây án đứng đằng sau nở một nụ cười thích thú. Mọi người trong căng tin thấy có người ngã liền nổi hứng tò mò muốn biết danh tính người bị ngã là ai.

Túi đồ ăn trong tay bị bay ra xa, chiếc ví thì nằm yên ở vị trí trước mắt cô. Mộng Nghi ra vẻ bình tĩnh chống hai tay lên mặt đất rồi đứng dậy. Cô xoa bụi bẩn ở hai bàn tay, đồng phục và chân. Hai bên đầu gối bị ma sát mạnh với mặt đất liền bị chảy máu. Không cần hỏi cũng biết ai đã đẩy cô. Tfw lúc chạm mặt với hai cô nữ sinh đó, Mộng Nghi đã có dự cảm sẽ chẳng tốt lành gì nếu đụng vào họ. Vì đã hứa với mẹ sẽ không gây gỗ đánh nhau nữa nên Mộng Nghi cũng không thêm tính toán cứ thế mà bước cao bước thấp đi nhặt ví và túi đồ ăn trở về phòng y tế.

Hứa Kỳ và Hà Mi thấy bộ dạng bị ngã mà giả bộ bình tĩnh của Mộng Nghi liền vô cùng ức chế xoay người đẩy mọi người đang bao vây mà bỏ đi.

Trở về phòng y tế với bộ dạng tàn tạ, Nhất Phong nhìn thấy cô như vậy liền nhíu mày lại lập tức ngồi dậy. Mộng Nghi ném túi đồ ăn và ví tiền cho hắn rồi ngồi xuống ghế xem vết thương.

Thật sự là rất đau nha!

Vì thường xuyên đánh nhau nên vết thương như thế này cũng không quan trọng mấy. Cô thành thạo lôi những đồ dùng y tế cần thiết để chữa vết thương. Ngay lúc đổ nước sát trùng lên mặt cô thoáng co lại sau đó rất nhanh gương mặt được giãn ra. Nhất Phong thấy cô khá thành thạo trong việc xử lý vết thương không khỏi thắc mắc.

“Cô có phải rất thường xuyên xử lý vết thương không?”

Mộng Nghi ngẩng đầu nhìn hắn đáp: “Đáng lẽ bây giờ cậu phải hỏi nguyên nhân tại sao tôi bị thương mới đúng chứ?”

“Vậy tại sao cô bị thương?”

Đột nhiên Nhất Phong làm theo lời cô nói như vậy không biết phải trả lời sao. Mộng Nghi chỉ đáp một cách qua loa: “Vừa rồi không cẩn thận bị ngã cầu thang.”

“Ngã cầu thang mà bị thương nặng như vậy sao? Để tôi xem.” Nhất Phong xuống giường chạy lại chỗ cô đang ngồi quỳ một gối xuống sàn, sau đó cẩn thận xem vết thương của cô.

“Đi đứng chẳng cẩn thận gì hết. Để tôi xem.” Nhất Phong cúi đầu nhìn vết thương vô cùng chăm chú: “Con gái con đùa chân mà để lại sẹo thì không hay đâu. Lần sau nhớ cẩn thận một chút.”

Thấy Nhất Phong mở miệng nói những lời như vậy khiến cô vô cùng cảm động.

“Chân với cẳng chẳng ra làm sao? Mà sao chân cô trông thô vậy nhỉ?”

Hình tượng chàng trai ấm áp liền sụp đổ. Mộng Nghi đẩy hắn ra sau đó tự xử lý vết thương. Nhất Phong lén nhìn trộm gương mặt của cô đang vô cùng tức giận liền nở nụ cười.

Dễ thương quá!

Trong đầu của Mộng Nghi liền xuất hiện rất nhiều từ ngữ thô tục để chửi ai đó.

10. Chương 10

Trở về nhà với hai cái đầu gối bị chảy máu, Mộng Lam nhìn thấy liền cau mày lại, mắng:

“Sao ngày đầu đi học đã dễ bị thương như vậy hả? Hôm nay lại đánh nhau với ai?”

Mộng Nghi tháo giày ra rồi chậm rãi bước vào nhà. Cô ngồi xuống xô pha vừa xem lại vết thương vừa đáp:

“Hôm nay con đang đi chẳng may bị trượt chân ngã.”

Mộng Lam vẫn còn không tin lời cô nói cho lắm. “Chứ không phải con đi đánh nhau về sợ mẹ mắng nên nói dối hả?”

Mộng Nghi thở dài, dơ tay phải lên thề. “Con thề là con không hề đánh nhau. Không tin thì mẹ cứ gọi cho giáo viên chủ nhiệm lớp con. Con vừa mới xin sổ của cô giáo xong.”

Lúc này Mộng Lam mới tin lời cô nói. Cầm một đĩa hoa quả ra đặt lên bàn rồi đưa cho cô một miếng dưa hấu, dặn dò. “Đi đứng phải cẩn thận. Con gái có nhiều sẹo là không tốt đâu. Bây giờ mẹ còn có việc, nếu đói thì lấy đồ ăn mẹ vừa nấu để ở trong bếp đấy.” Sau đó bà đứng dậy tháo chiếc tạp dề ra, khoác túi sách vào người.

Bình thường sau khi tan làm mẹ đâu có việc gì. Hôm nay sao lại có việc nhỉ? Mộng Nghi thấy hơi tò mò nuốt nốt miếng dưa hấu xuống hỏi. “Bây giờ mẹ định đi đâu?”

“Mẹ đi tan ca. Nếu hợp đồng này thành công thì mẹ sẽ được thăng chức. Lúc đấy tiền lương cũng tăng. Mẹ đi đây!”

Mộng Nghi ngoảnh đầu lại đáp một tiếng rồi lấy điều khiển bật TV lên. Bấm chuyển kênh liên tục nhưng chẳng có gì hay để mà xem. Cô liền chuyển đến kênh có một bộ phim võ hiệp Trung Quốc. Bộ phim này cô cũng xem đi xem lại đến mức thuộc lòng rồi nhưng do chán quá nên đành ngồi xem lại.

Còn Nhất Phong sau khi tắm rửa xong liền ngồi trước máy tính chat một lúc sau đó lại chơi game. Đến bảy giờ tối hắn thấy cái bụng cồn cào lên vì đói. Xuống nhà định hỏi bà giúp việc nấu cơm xong chưa thì chợt nhận ra bà xin phép nghỉ một thời gian để về quê chăm cháu. Mở tủ lạnh ra toàn là đồ ăn vặt, nước ngọt. Nhất Phong lấy một lon coca ra rồi bật nắp giữa đầu lên uống.

“Quên mất đang đói lại đi uống đồ có gas...” Nhất Phong ném lon coca vẫn còn hơn nửa vào sọt rác rồi ra phòng khách ngồi rung đùi.

“Đúng rồi, rủ con nhóc đó đi ăn cơm chung cho đỡ chán.” Bất chợt nghĩ đến Mộng Nghi, Nhất Phong lôi điện thoại từ trong túi quần ra tìm số rồi gọi cho Mộng Nghi.

Bên này Mộng Nghi đang vừa ngồi ăn cơm vừa xem hoạt hình đang phát sóng trên TV. Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại một cái sau đó giả bộ không nghe thấy lại cúi đầu ăn cơm tiếp. Cứ như vậy nhận được ba lần cuộc gọi liên tiếp, Mộng Nghi mất bình tĩnh cầm máy lên bấm nút nghe rồi quát.

“Gọi cái gì vậy?” Giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn.

Nhất Phong cau mày đáp. “Sao tôi gọi từ nãy đến giờ mà bây giờ mới bắt máy? Cô cố ý không nghe máy hả?”

Mộng Nghi mặt tỉnh bơ, thừa nhận. “Cậu biết rồi mà còn gọi nhiều thế làm gì?”

Ở bên này Mộng Nghi còn nghe cả thấy tiếng nghiêng răng của Nhất Phong. Cô uống một ngụm nước rồi hỏi. “Gọi tôi có chuyện gì không?”

“Tôi ở nhà một mình chán quá nên tính rủ cô đi ăn cơm.”

“Vậy hả? Nhưng tôi ăn rồi.” Giọng nói có phần tiếc nuối.

“...” Nhất Phong trầm ngâm một lúc, nói. “Nếu vậy thì thôi. Tôi còn định ăn cơm xong rồi đưa cô đi chơi. Nếu cô ăn rồi thì...”

Chưa để Nhất Phong nói xong Mộng Nghi liền chen vào họng hắn. “Mặc dù là tôi ăn rồi nhưng vẫn đói. Có thể cho tôi đi nữa được không?”

Nhất Phong nở nụ cười, nghe cái giọng nũng nịu của cô nhất thời có cái gì đó nổi lên trong lòng hắn.

“Được, 30 phút nữa tôi sang nhà cô. Cô chuẩn bị đi.”

“Oke!”

11. Chương 11

Nhất Phong lái một chiếc moto đen đến nhà Mộng Nghi. Vừa thấy cô bước ra Nhất Phong liền trợn mắt với gu thời trang không thể nào kém thẩm mỹ hơn của Mộng Nghi. Mộng Nghi mặc một chiếc áo phông vàng và quần bò ống loe đi kèm là đôi dép lê thiếu tinh tế.

“Đi thôi!” Mộng Nghi không để ý đến gương mặt của Nhất Phong đang có biểu cảm vô cùng khó đỡ, hờn hờ nói.

Nhất Phong nhất thời không biết nói sao liền đưa ngón trỏ lên gãi mũi. Thấy Nhất Phong không đáp, Mộng Nghi hỏi: “Sao vậy?”

“Chẳng lẽ cô định mặc cái này để đi chơi với tôi hả?” Nhất Phong thôi gãi mũi nhìn thẳng vào mắt cô nói.

Mộng Nghi nhìn lại bộ dạng của mình, cũng được mà!

Nhất Phong thấy bộ dạng giả ngốc của cô liền thở dài rồi lấy một chiếc mũ bảo hiểm đưa cho cô rồi chở cô đến một khu mua sắm sầm uất. Nơi mà Nhất Phong được cô đến là một khu trung tâm mua sắm lớn trong thành phố. Ở đây rất rộng lớn, đẹp, đặc biệt là rất nhiều người. Cô đi một cách chậm chạp là do đây là lần đầu cô được đến khu mua sắm cho nên cảm thấy vô cùng hạnh phúc và sung sướng. Thấy bộ dạng ngốc nghếch hã to cái miệng ra, hắn liền nắm lấy cổ tay cô lôi xềnh xệch vào một cửa hàng quần áo dành cho nữ.

Cô nhân viên thấy hai người bước vào liền cúi đầu chào rồi nói dài một tràng. Nhất Phong thấy cô nhân viên này vô cùng ôn ào liền dơ tay lên, lạnh mặt ra ý nói im miệng lại. Cô nhân viên biết điều liền cầm miệng đi theo sau hai người. Nhất Phong chọn cho cô một chiếc áo phông màu đen có một bông hoa hồng ở ngực bên phải, chân váy chữ A màu vàng. Sau đó bắt Mộng Nghi đi thay đồ.

Trong lúc Mộng Nghi đang thay quần áo hắn còn chọn thêm cho cô vài chiếc váy rồi tính tiền, gửi địa chỉ nhà cô cho cửa hàng nhờ họ gửi đồ về nhà. Nhất Phong lại đưa cô đi mua giày mới. Thấy hắn mất khá nhiều tiền vì mình, Mộng Nghi cảm thấy hơi áy náy nói.

“Tôi còn đang nợ cậu tiền. Bây giờ cậu cứ mua quần áo, giày dép cho tôi nhiều thế này thì bao giờ tôi mới trả hết nợ?”

“Công việc của cô là phải nghe lời tôi, tôi sai đi đâu thì phải đi. Đặc biệt là phải khiến tôi vui.”

Lại có cả công việc này sao? Mộng Nghi suy nghĩ.

Sau khi đưa Mộng Nghi đi ăn, hai người liền đi dạo trên phố. Không khí buổi tối thật mát mẻ. Trên trời có rất nhiều vì sao sáng lấp lánh. Mộng Nghi vui vẻ ngửa mặt lên cảm nhận những làn gió trong lành vào buổi tối. Buổi tối ở khu công viên này có rất nhiều cặp tình nhân đang tay trong tay nói chuyện vui vẻ.

“Chân cô sao rồi?” Hai người đang không ai nói với ai câu nào thì đột nhiên Nhất Phong lên tiếng khiến cô giật mình.

“Cũng đỡ hơn rồi? Mà cậu đang quan tâm tới tôi hả?” Mộng Nghi nói đùa rồi nhìn chằm chằm vào hắn.

Mặt Nhất Phong hơi ửng đỏ, nhưng gương mặt của hắn bị bao phủ bởi bóng tối nên Mộng Nghi không hề nhìn thấy.

“Ai..ai quan tâm cô chứ! Ở đó mà nằm mơ. Tôi mà phải quan tâm cô sao? Nực cười!” Sau đó sải những bước chân thật lớn mặc kệ cô đang đi đằng sau.

“Tôi chỉ đùa thôi mà, sao cậu lại phản ứng mạnh vậy?” Mộng Nghi nói lớn sau đó đuổi theo hắn. “Cậu mà cũng biết ngượng sao? Hahaha...!!!”

“Cô câm miệng lại!” Nhất Phong đỏ bừng mặt quát.

Mộng Nghi làm mặt quỷ với hắn nói. “Tôi không câm đó, có giỏi cậu khiến tôi câm miệng lại đi...plè...~”

Nhất Phong tức giận đuổi theo cô. Mộng Nghi vô cùng sung sướng khi thấy hắn tức giận liên tục làm mặt quỷ theo hắn. Nhất Phong then quá hóa giận dùng hết vận tốc nhanh nhất mà mình có được đuổi theo cô. Đây là lần đầu tiên Nhất Phong cảm thấy bản thân được vui vẻ như vậy. Nhìn thấy nụ cười tươi rói trên môi Mộng Nghi khiến trái tim hắn đập lệch một nhịp

12. Chương 12

Hai người đuổi nhau, hò hét náo loạn cả cái công viên lên. Một lúc lâu sau cả hai mới ngừng lại, đứng tại chỗ thở dồn dập, mặt ai nấy đều đỏ bừng vì nóng. Ngồi đợi cơ thể hạ nhiệt một chút thì cái bụng lại bắt đầu đói. Nhất Phong muốn đưa cô vào một nhà hàng ăn khuya nhưng Mộng Nghi kiên quyết muốn ăn ở vỉa hè.

Mua được vài xiên thịt nướng thơm nức, Mộng Nghi liền không chú ý đến hình tượng gặm thịt trên đường. Có rất nhiều người vô tình đi qua nhìn thấy liền chỉ trỏ khiến người đi cạnh cô cũng phải xấu hổ bịt mặt mình lại.

“Cô đừng có ăn nữa được không?” Nhất Phong hướng mắt về phía cô nói.

“Sao chứ, rất ngon mà. Ăn thử không?” Mộng Nghi chìa một xiên thịt mới ra trước mặt hắn nói.

Nhất Phong nhìn thấy xiên thịt mà cô đưa lên liền cảm thấy rất ghê tởm. Có lẽ từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, đồ ăn đều là sơn hào hải vị nên khi nhìn thấy mấy thứ rẻ mạt này hắn liền chau mày cách xa cô nửa mét.

Mộng Nghi bĩu môi. “Đồ không biết thưởng thức. Ngon như vậy mà không ăn.” Sau đó cắn một miếng thịt bỏ vô miệng nhai nhồm nhoàm.

Nhất Phong chỉ mua đúng một cốc cà phê uống cũng được hơn nửa. Chỉ còn lại một ít hắn liền uống nốt rồi vứt vỏ vào chiếc thùng rác gần đó. Hai người đang đi đột nhiên Mộng Nghi đứng lại không nhúc nhích. Vốn định miệng cô làm sao vậy thì Nhất Phong thấy có rất nhiều người đứng chắn ngang mất đường đi. Nhất Phong để ý Mộng Nghi đang trừng mắt nhìn cô gái ăn mặc có phần lẳng lơ ở đối diện, bên cạnh là một người đàn ông cao gầy, mái tóc nhuộm tím nhuộm đỏ, trên tay còn lộ ra một vết xăm cực lớn.

Nhất Phong không hề tỏ ra sợ hãi nghiêng đầu hỏi cô. “Cô quen biết với bọn chúng hả?”

Mộng Nghi ném xiên thịt nướng vẫn còn ăn dở sang một bên rồi không biết lấy đâu ra một chiếc khăn tay chùi tay một cái sau đó ném mạnh chiếc khăn xuống đất, lớp bụi dưới đất liền bay lên trong không khí.

“Đúng là có quen biết, nhưng không phải bạn.”

Nhất Phong khẽ gạt đầu hiểu lời cô nói sau đó đảo mắt về phía trước nhìn bọn côn đồ đang hung hăng, ra oai trước mặt.

“Vậy là kẻ thù của cô hả?”

“Có thể coi là vậy.”

Nhất Phong nghe cô nói xong liền lùi vài bước về phía sau, giả bộ sợ hãi. “Hay là cô tự giải quyết đi. Tôi không biết đánh nhau.”

Mộng Nghi quay đầu trừng mắt nhìn tên con trai nhát gan đang lùi dần về phía sau quát: “Cậu có phải đàn ông không hả? Ít nhất cũng phải giúp tôi chứ!”

Nhất Phong liền giơ hai tay, gương mặt làm vẻ vô tội: “Đó là chuyện cá nhân của cô, cô nên tự xử lý. Hơn nữa nếu cái gương mặt đẹp trai này của tôi bị phá hỏng thì sao? Ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Mộng Nghi bất lực không biết phải nói nào đành không thèm quan tâm tới hắn nữa. Dù sao với sức lực của cô cũng có thể thắng cái bọn này. Cô gái lẳng lơ kia tên là Hà Lâm, kẻ thù không đội trời chung của cô ở trường cũ. Cô ta chính là kẻ cầm đầu chuyên đi gây sự với cô. Mộng Nghi và cô ả này đã nhiều lần đánh nhau nhưng lần nào Mộng Nghi cũng là người chiến thắng. Lần này cô ta còn dắt thêm người, vẻ mặt càng thêm tự phụ.

“Phương Mộng Nghi, cuối cùng tôi cũng tìm được cô rồi.” Hà Lâm có chút đắc ý cười nói.

Mộng Nghi nhếch môi khinh bỉ, đáp: “Dẫn theo nhiều người đến tìm tôi như vậy là muốn để bọn họ nhìn rõ cô bị đánh thê thảm ra sao sao?”

Gương mặt Hà Lâm liền tái mét quay sang bên cạnh ôm lấy cánh tay của người đàn giọng nói nũng nịu đến phát ón: “Anh họ, chính cô ta là kẻ đã đánh em. Hôm nay anh họ phải đòi lại công bằng cho em~”

Tên đàn ông bên cạnh nghe xong liền ra oai. Bước hai bước lên phía trước nhìn chằm chằm Mộng Nghi. Gương mặt của gã gầy nhom lộ ra hai cái gò má cao, miệng thì rộng, làn da thì ngăm đen càng nhìn càng cảm thấy gã là một tên nghiện. Lúc nói thì bốc ra mùi hôi, hàm răng vàng khè khiến cô bất giác lùi một bước.

Loại người này mà con nhỏ đó cũng chơi sao? Thật là...Mộng Nghi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhất Phong vẫn chưa rời khỏi đó liền chậm rãi bước về phía cô, đặt tay lên vai cô rồi nói: “Nói thật từ lúc gặp cô đến giờ chẳng lúc nào tôi gặp may mắn cả.”

Mộng Nghi ngạc nhiên, hỏi: “Sao cậu chưa về?”

13. Chương 13

Mười phút sau, Mộng Nghi dìu Nhất Phong ngồi lên một đồng thùng giấy vứt ở ven đường. Sau đó vô cùng lo lắng nhìn vết thương đang chảy máu trên cánh tay của hắn. Nhất Phong cảm thấy mặt mình bỗng rất chắc là lúc này có đứa đâm vào mặt mấy cái nên bây giờ bị sưng.

Bọn Hà Lâm nằm la liệt dưới đất ôm vết thương, còn nhỏ Hà Lâm thì sợ hãi nhìn người của mình không dám mở miệng nói một tiếng nào, im lặng chờ anh họ của mình dậy.

Vết thương ở trên đùi của Mộng Nghi bị rách ra liền chảy máu. Nhất Phong nhìn thấy nhất thời cau mày xé một ít vải ở áo mình rồi quấn quanh vết thương. Dưới ánh đèn yếu ớt, Mộng Nghi cúi đầu có thể thấy rõ Nhất Phong đang cau mày, cô nhất thời bị xúc động.

Nhất Phong đột nhiên ngẩng đầu lên liền chạm phải đôi môi mềm mại của Mộng Nghi. Cả hai đều sửng sốt trong phút chốc liền mở căng mắt nhìn nhau. Mất một phút sau cả hai mới có phản ứng liền rời môi nhau mỗi người ngoảnh mặt về một phía. Không gian trở nên ngưng ngập.

“Cậu đánh nhau cũng giỏi lắm.” Để xóa tan cái bầu không khí ngưng ngập này cô đành lên tiếng.

“Tất nhiên rồi. Uống công tôi học taekwondo bao nhiêu năm, nếu thua lũ đó chẳng phải rất mất mặt sao!”

Mộng Nghi liền mỉm cười. Nhất Phong đỡ Mộng Nghi đứng dậy, lúc này có một tên lầy gầy đập vào vai phải Mộng Nghi khiến vai cô bây giờ đau nhói. Cả hai chân đều không còn sức lực liền mềm nhũn ra suýt nữa thì bị ngã. Nhất Phong nhìn không đành liền đỡ cô. Mộng Nghi hơi giật mình muốn giãy ra nhưng Nhất Phong lại nói.

“Đừng ngộ ngộ, tôi cũng đang mệt đây.”

Mộng Nghi liền im lặng, khoác hai tay ôm cổ hần. Nhất Phong cõng cô về chỗ để xe sau đó đưa cô đến bệnh viện kiểm tra vết thương. Cả hai người được bác sĩ dặn dò vô cùng kĩ lưỡng sau đó thanh toán tiền thuốc, hần lại trở cô về nhà.

“Hôm nay cảm ơn cậu.” Trong giọng nói ẩn chứa phần dịu dàng.

Nhất Phong giả ngu, khóe miệng hơi nhếch lên hỏi: “Cảm ơn chuyện gì?”

“Thì cậu đã giúp tôi đánh bọn đấy.”

Nhất Phong lẳng lẳng mỉm cười kéo cô quay người lại nhìn thẳng vào mắt mình. Đôi mắt cô long lanh như những vì sao tinh tú trên bầu trời, cô khẽ chớp mắt vài cái khiến tim hần đập rộn rập. Đôi mắt này thực sự rất đẹp, còn cả đôi môi kia nữa Trong vài giây hần rất muốn chạm lên đôi môi xinh xắn kia nhưng lý trí đã nhanh chóng trở lại. Nhất Phong khẽ hắng giọng vài cái rồi đưa tay lên xoa đầu Mộng Nghi khiến đầu cô rối bù.

“Tất nhiên cô phải cảm ơn rồi. Vì cô mà tôi phải hi sinh gương mặt đấy. Tốt nhất nên đối xử với tôi tốt một chút.” Cái bộ dạng ăn nói đáng ghét của hần quay trở lại khiến Mộng Nghi đang xúc động liền trở về trạng thái ghét bỏ. Mộng Nghi đi trước không thèm nói một câu nào.

“Này tôi đang nói sao cô lại bỏ đi hả? Thật không lịch sự một chút nào.” Nhất Phong lớn giọng

“Tôi chính là không có lịch sự đấy.” Mộng Nghi đáp lại với giọng bực bội sau đó đóng cổng lại.

14. Chương 14

Vài hôm sau vết thương cũng đỡ hơn, chẳng qua gương mặt của Nhất Phong vẫn còn hơi bị tím. Vì vụ giúp cô hôm nọ mà Nhất Phong mấy hôm nay đều lấy ra sai cô làm việc vặt. Chẳng hạn như...

“Này ra ngoài đi mua cho tôi chai nước đi.” Nhất Phong hắt mặt về phía cửa nói.

Mộng Nghi đang chép bài, không thèm nhìn đáp: “Chân tôi đang bị đau, làm sao mà đi được.”

Nhất Phong đập bàn một cái, đáp: “Đi mau lên!” Lôi tiền ra đặt lên bàn: “Chân cô đau có bằng dung nhan tôi bị hủy hoại vì cô không hả? Nhanh đi đi...” Sau đó đuổi cô như đuổi chó.

Mộng Nghi hậm hực kéo mạnh ghế ra chạy ra khỏi lớp đi mua nước cho hần.

Hoặc là...

“Ê, mau cầm cặp sách cho tôi mau lên.” Nhất Phong đứng dậy đút hai tay vào túi quần sai bảo.

Mộng Nghi nghiêng răng, cắt sách vở, đồ dùng của hần vào cặp rồi cầm lên. Nhất Phong mỉm cười gật đầu hài lòng rồi đi phía trước. Còn cô thì đi theo đằng sau.

Không thì...

“Anh Nhất Phong anh bị sao thế này? Sao mặt mày lại...nói ai đã làm anh ra như vậy, em sẽ xử lý hần giúp anh!” Cô gái xinh đẹp này nhìn qua có vẻ rất khỏe. Thấy mặt Nhất Phong bị bầm tím liền tức giận xắn tay áo lên hùng hùng hổ hổ quát.

Mộng Nghi đứng bên cạnh nuốt khan nước bọt, quay đầu thì thào vào tai hần: “Loại con gái trâu bò này mà cậu cũng thích hả?”

Nhất Phong không hề tức giận ngược lại còn mỉm cười, thì thào vào tai cô: “Tất nhiên là không rồi. Tại cô ta cứ bám lấy tôi đấy chứ. Hay cô giả vờ làm bạn gái tôi để cô ta đỡ khỏi theo đuổi tôi nữa. Cô thấy thế nào?”

“Cậu bị điên à!”

“Nếu không tôi sẽ nói nguyên nhân là do cô, không chừng cô ta sẽ đè bẹp cô đấy. À nghe nói cô ta còn tập judo đấy..~”

Mộng Nghi nheo mắt lại nhìn hấn.“Cậu đang đe dọa tôi?”

Nhất Phong nhún vai một cách đắc ý.

“Được rồi, tôi đồng ý!” Mộng Nghi vừa dứt lời, Nhất Phong liền cười tươi đưa tay ôm lấy eo Mộng Nghi, kéo cô lại gần mình. Cô có thể ngửi được mùi nước mắt thoang thoảng từ trên người hấn.

Cô gái kia nhìn thấy cảnh này liền trợn mắt.“Nhất Phong sao anh lại ôm cô ta?”

Nhất Phong nhìn cô bằng ánh mắt cứng chiều sau đó đưa mắt nhìn cô gái kia một cách hồ hững.“Cô ấy là bạn gái của tôi. Từ giờ cô đừng đi theo tôi nữa. Tạm biệt...” Sau đó nhanh chóng đưa cô đi khỏi nơi này.

Lúc ngoảnh đầu lại, Mộng Nghi đã thấy một chậu hoa không biết cô gái kia lấy từ đâu đập mạnh xuống mặt đường. Xung quanh đây lại không có người ở nên Mộng Nghi đoán chậu hoa đó là cô gái kia mua muốn tặng cho Nhất Phong. Bất giác cô liền hít một hơi thật sâu rồi nghĩ: May mà mình không phải chậu hoa đó.

Hôm nay Mộng Nghi vừa vào lớp học thấy một cô nữ sinh xa lạ đang ngồi trong lớp học. Gương mặt của người này cô thấy rất quen nhưng vẫn chưa nghĩ ra đó là ai. Mộng Nghi vừa đặt mông xuống ghế thì cô nữ sinh đó đã xuất hiện ngồi ở ghế trên bàn cô rồi quay xuống nở nụ cười với cô.

Mộng Nghi hơi khó hiểu, hỏi.“Cậu có chuyện gì sao?”

“Cậu không nhớ mình sao? Mình tên là Diệu Hân nè, gặp ở công ti đó.~”

Mộng Nghi suy nghĩ đến lời cô nói, vài phút sau mới nghĩ ra.“À là cậu sao? Ừa cậu là học sinh mới của lớp hả?”

Diệu Hân ngạc nhiên đáp.“Đâu có, mình học ở đây từ năm lớp 10 rồi mà.”

“Thế sao tôi học ở đây một tuần rồi mà vẫn chưa thấy cậu nhỉ?”

“À, mình xin phép nhà trường nghỉ học được hơn tuần rồi do gia đình có việc. May quá, lại được học cùng cậu.” Diệu Hân lúc này mới để ý, Mộng Nghi ngồi cùng bàn với Nhất Phong nên nói.“Nhất Phong cho cậu ngồi cùng chỗ với cậu ấy à?”

Mộng Nghi gật đầu,“Có vấn đề gì sao?”

Diệu Hân vội xua tay, cười.“Không có gì. Tại mình thấy hơi tò mò Nhất Phong mà để cho người khác ngồi cùng bàn với mình. Ngay cả thanh mai trúc mã là mình đây cậu ấy còn không cho ngồi chung.”

Mộng Nghi cảm thấy hơi bất ngờ. Diệu Hân và Nhất Phong lại là thanh mai trúc mã.

Nhất Phong không biết xuất hiện từ bao giờ, lên tiếng khiến cả hai cô gái giật mình.

“Hai người đang bàn tán gì về tôi đấy?”

Diệu Hân nhìn thấy Nhất Phong liền buông lời mỉa mai.“Cậu cũng tốt quá ha, có sắc cái liền quên bạn.”

Nhất Phong không hiểu,“Cậu có ý gì?”

“Có phải cậu không cho mình ngồi chung là muốn giành chỗ cho cô ấy trước không?”

Nhất Phong nghe xong liền đẩy mạnh đầu Diệu Hân một cái.“Bớt nói linh tinh đi.”

Diệu Hân xì một tiếng.

Còn Mộng Nghi phản ứng vô cùng mạnh, đáp.“Cậu đừng đoán bừa. Lúc đó tôi còn không biết là mình sẽ được vào đây học.”

“Ồ, vậy sao? Cậu nghĩ mình ngu hả? Hai người các cậu còn muốn che giấu mình đến bao giờ. Mà nhìn hai người cũng hợp nhau đấy ~”

“Câm miệng!” Mộng Nghi và Nhất Phong cùng đồng thanh.

Trên mặt Diệu Hân hiện rõ ba chữ “Không tin đâu” rồi nở nụ cười mờ ám bỏ đi.

15. Chương 15

Mộng Nghi đang đi đến phòng giáo viên để hỏi bài tập thì bị Hà Mi và Hứa Kỳ chặn đường. Hai người bọn họ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Mộng Nghi làm như không nhìn thấy cứ thế lướt qua bọn họ đi về phía trước. Hai người này giận đến tái mặt vì dám coi mình là không khí. Hà Mi chạy nhanh đuổi theo rồi chặn đường Mộng Nghi. Mộng Nghi dừng lại, nhìn Hà Mi với đôi mắt không một chút biểu cảm.

“Lần này cậu lại muốn gì?” Giọng nói của Mộng Nghi phát ra có chút lạnh lẽo.

Hà Mi lúc đầu còn thoáng rung mình nhưng về sau rất nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

“Mày và Nhất Phong đang hẹn hò?” Hứa Kỳ từ đằng sau đi đến hỏi.

Mộng Nghi đáp: “Hẹn hò hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Hà Mi trợn mắt, định giơ tay lên tát cô nhưng đã bị cô tóm lấy cổ tay dùng sức bóp chặt. Dù là một cô gái vô cùng nhỏ nhắn nhưng lực tay của Mộng Nghi lại vô cùng lớn khiến cổ tay Hà Mi đau đớn.

“Tôi sẽ không để hai người hại tôi như lần trước đâu!” Sau đó ném mạnh tay của cô ta ra, đẩy người cô ta sang một bên để lấy đường đi.

Hà Mi tức giận giậm chân mấy cái tại chỗ, sau đó quay sang Hứa Kỳ, giọng nói có phần bực bội: “Sao cậu không nói gì hả?”

Hứa Kỳ nhếch miệng nở nụ cười bí ẩn với Hà Mi. Hà Mi hiểu ý của cô ta sau đó hai người bàn tán gì đó. Có vẻ là một âm mưu mới dành cho Mộng Nghi.

Mộng Nghi từ phòng giáo viên trở ra có cầm một quyển tài liệu. Cô vừa rồi vào hỏi cô chủ nhiệm môn Anh lớp mình về cách dùng một vài công thức tiếng Anh sau đó lại trở về lớp. Vừa vào lớp đã thấy Nhất Phong đang ngồi cặm cụi làm bài, thấy lạ liền mở miệng chầm chọc.

“Cậu mà cũng học sao?”

Nhất Phong dừng bút ngẩng đầu, nhìn cô bằng ánh mắt mỉa mai đáp: “Chứ cô nghĩ tôi là thần cứ đọc qua là biết là hiểu hả? Cô nghĩ người đứng đầu khối như tôi học hành dễ lắm hả? Cũng phải bỏ ra nhiều thời gian để làm bài tập chứ.”

Nghe Nhất Phong nói xong Mộng Nghi liền bĩu môi đặt mông ngồi xuống ghế. Đột nhiên lại nhớ tới bài tập làm văn chưa làm liền quay sang hỏi: “Bài tập làm văn, cậu làm chưa?”

“Làm rồi”

Mộng Nghi muốn hỏi mượn vở nhưng đã bị Nhất Phong đoán trúng tim đen nói trước: “Tôi sẽ không cho cô mượn đâu. Tự thân vận động đi!”

Mộng Nghi nghiêng răng ken két, tự làm thì tự làm tưởng tôi ngu lắm chắc! Sau đó lôi quyển học tốt ngữ văn ra tìm mấy bài văn mẫu giống đề với cô giáo cho rồi đọc tham khảo. Hết giờ tự học, lớp trưởng đi thu vở bài tập văn. Mộng Nghi ngồi xoa bóp tay vì mỏi do viết quá nhanh. Nhất Phong cầm tập vở của mình và Mộng Nghi đưa cho lớp trưởng. Đang thu dọn sách vở để chuẩn bị về thì lớp phó lao động đứng trước cửa nói lớn.

“Hôm nay đến lượt Mộng Nghi và Nhất Phong trực nhật nhé! Quét xong lớp với lau bảng mới được về đây! Mình có việc nên về trước!” Sau đó chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Mộng Nghi thở dài cất sách vở vào cặp

16. Chương 16

Nhất Phong về đến nhà thì phát hiện bóng đèn trong phòng khách mở. Nhất Phong thay giày rồi bước vào phòng khách thấy một người đàn ông trung niên đang vô cùng tự nhiên ngồi uống trà, tay còn lại đang gõ tài liệu ra, trên bàn còn đặt một chiếc máy tính.

Nhất Phong cau mày, giọng nói mang vài phần giận dữ: “Sao ông lại đến đây?”

Bạch Hán Minh nghe thấy giọng của con trai mình liền quay đầu lại, gương mặt có vài phần nghiêm nghị: “Đây là nhà của ta, sao ta lại không được đến?”

Bạch Hán Minh không nói thì Nhất Phong cũng quên mất đây là nhà của bố hắn. Từ nhỏ tới lớn, số lần ông xuất hiện trong nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay. Từ lúc mẹ mất đi, số lần xuất hiện ông càng ngày càng ít khiến Nhất Phong quên mất rằng hắn còn có một người bố.

“Ông...” Nhất Phong kìm nén lại cơn tức giận, định bước lên gác thì Bạch Hán Minh nói: “Học hết kỳ một thì con sẽ phải sang Mỹ học kinh doanh. Vẫn còn rất nhiều thời gian cho đến lúc đó. Nếu con muốn hỏi thăm ai thì đi hỏi thăm trước đi, đến lúc đó chỉ cần việc lên máy bay là xong.” Giọng nói của Bạch Hán Minh phát ra đều đều, không chậm mà cũng không nhanh.

Nhất Phong liền chạy lại chỗ ông, ném mạnh chiếc cặp xuống sa lông, gương mặt đỏ bừng vì tức giận, lớn giọng nói: “Tại sao tôi phải nghe lời ông? Ông biết tâm biệt tích suốt ba năm trời, bây giờ về lại bảo tôi sang Mỹ học. Rốt cuộc ông có coi tôi là con không hả?”

Gương mặt của Bạch Hán Minh vẫn bình tĩnh, không thèm quan tâm tới lời hắn nói: “Con cũng mệt rồi, mau đi nghỉ đi.”

Nhất Phong không kiềm chế được cơn tức giận, đập mạnh máy tính đóng lại sau đó trừng mắt nhìn ông: “Ông còn biết quan tâm tới tôi sao? Ông cũng biết là tôi mệt à?”

“Đủ rồi!” Bạch Hán Minh đứng dậy quát. Ông day day hai bên thái dương rồi mới quay sang Nhất Phong, giọng nói có phần dịu lại: “Con cũng biết là công việc của bố rất bận mà. Muốn con sang Mỹ học là muốn sau này con sẽ có kinh nghiệm tiếp quản công ty. Ta làm vậy là cũng muốn tốt cho con.”

Nhất Phong cảm thấy những điều này thật nực cười. Biệt tích ba năm không có một câu hỏi thăm nào, bây giờ lại giả giọng muốn tốt cho con. Nhất Phong khẽ nhếch khóe miệng nở một nụ cười khó hiểu.

Hắn thật sự cũng muốn làm kinh doanh giống Bạch Hán Minh nên lúc nào hắn cũng luôn cố gắng. Từ nhỏ Nhất Phong đã từng rất ngưỡng mộ ông vì còn trẻ như thế đã làm tổng giám đốc rồi. Nhưng càng lớn Nhất Phong lại có một suy nghĩ khác, sự nghiệp của ông là đánh đổi thời gian ở bên vợ con. Mẹ hắn chưa một lần mở miệng trách ông lần nào, bởi vì bà là một người bao dung, và hiểu chuyện. Nhưng hắn lại khác, hắn không có lòng bao dung độ lượng giống như mẹ. Hắn chỉ thấy Bạch Hán Minh là một người vô tâm, không bao giờ lo tới gia đình.

Nhất Phong nhặt lại cặp sách, giọng nói bình tĩnh hơn lúc nãy: “Lần này ông có đi nước ngoài nữa không?”

Lúc này gương mặt của Bạch Hán Minh đã dần hơn phần nào, ông mỉm cười đáp: “Lần này về ta sẽ ở lại luôn, công việc bên kia đã giao lại cho người khác rồi.”

Nhất Phong nghe xong tâm trạng nhẹ nhõm hơn hẳn. Hắn không nói gì mà bước lên gác về phòng của mình.

17. Chương 17

Sáng sớm Nhất Phong đã gọi cho Mộng Nghi mua đồ ăn sáng cho hần. Mộng Nghi nghe máy xong liền tắt điện thoại không nói một lời cúi đầu ăn nốt cơm trong bát. Đợi khi ăn sáng xong cũng phải 10 phút sau, cô mới đứng dậy cầm ít tiền lẻ ra tiệm mua một vài cái bánh mì rồi đón xe buýt đến nhà hần.

Vì Mộng Lam đã được thăng chức lên tiền thưởng cũng được nhiều hơn. Lần này bà còn phải sang thành phố khác đi công tác nên để cho cô vài trăm nghìn ở nhà mà dùng. Mộng Nghi nhìn số tiền trong tay mà thầm oán trách cái tên khốn nạn lúc nào cũng bắt cô đi mua đồ ăn sáng cho hần. Tiền tiêu mẹ cho cũng gần hết vì hần.

Người ra mở cổng cho Mộng Nghi là Diệu Hân. Diệu Hân thấy cô liền nở nụ cười tươi rói. Mộng Nghi thấy Diệu Hân cũng lấy làm vui mừng.

“Diệu Hân, cậu cũng ở đây à?”

“Ừm, tại hôm nay là ngày nghỉ nên mình ra đây chơi.” Ngó trên tay cô cầm một túi bánh mì. “Cậu mua cái gì vậy?”

“Cậu ta gọi điện bắt tôi đi mua đồ ăn sáng.”

Diệu Hân dẫn Mộng Nghi vào nhà. Cái tên nào đó nằm thoải loài trên xô pha, trên bàn đầy đồ ăn với nước ngọt nhìn như ông tướng.

Nhiều bánh kẹo thế kia còn bắt mình đi mua đồ ăn sáng là có ý gì hả?

Mộng Nghi trợn mắt lấy túi bánh vạng mạnh vào người Nhất Phong quát. “Cậu ăn no rồi rửng mỡ hả? Bánh kẹo nhiều thế này còn bắt tôi đi mua đồ ăn sáng làm gì hả?”

Nhất Phong đột nhiên bị đánh liền giật mình, mở to mắt nhìn đối tượng trước mặt. “Cô uống nhầm thuốc động kinh hả?”

Mộng Nghi tức nở đom đóm, lại dơ chân đạp một phát vào người hần quát. “Cậu mới cần phải uống thuốc động kinh đó!”

Nhất Phong liền đứng dậy muốn tiến lại đánh trả thì bị Diệu Hân giữ lại. “Thôi đi, vừa gặp mặt là đánh nhau.”

Nhất Phong và Mộng Nghi lườm nguyệt nhau sau đó mỗi người đi về một phía làm bộ không quan tâm. Diệu Hân thở dài, hai cái con người này sao chẳng ai trưởng thành một chút nhỉ.

Diệu Hân ngồi giữa hai người từ nãy đến giờ chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí chứa rất nhiều ám khí. Quay sang phải thì Nhất Phong đang cầm điện thoại lướt ngón tay trên màn hình thoăn thoắt, gương mặt thì lạnh lùng chưa từng thấy. Quay sang trái thì thấy Mộng Nghi mặt mày vẫn tỉnh bơ ngồi cầm quyển tạp chí lên xem, bên sườn còn để một gói bim bên cạnh, không thấy bộ dạng gì gọi là tức giận.

“Này, hai người đừng có im lặng như thế được hay không hả?” Giọng Diệu Hân có vài phần cầu xin. Cô thực sự không chịu nổi cái tình huống này nữa.

Vừa dứt lời chỉ nhận được cái ánh mắt lạnh lẽo của Nhất Phong, cái ánh mắt không quan tâm đến sự đời của Mộng Nghi.

Diệu Hân vẫn không chịu bỏ cuộc, nói tiếp. “Sắp tới trường mình có buổi biểu diễn kịch. Hai cậu có định đi xem không?”

Im lặng

“Nghe nói buổi biểu diễn này do các thầy cô đóng đó. Hai cậu thật sự không đi hả?”

Im lặng

Thật sự lần này hết kiên nhẫn rồi đó. Hai cậu tức giận thì liên quan gì tới tôi, bộ coi tôi là không khí hả?! Diệu Hân thật sự muốn nói mấy lời này ra nhưng thật sự không có đủ dũng cảm để nói. Nhìn cái gương

mặt đầy sát khí của Nhất Phong, quả thực làm thanh mai trúc mã mười mấy năm chưa từng thấy Nhất Phong tức giận như vậy đến bao giờ.

Diệu Hân chẳng buồn để tâm đến cái tên kia nữa, liền quay sang Mộng Nghi nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy: “Mình biết rất nhiều chuyện xấu hổ của Nhất Phong lúc nhỏ, cậu có muốn nghe không?”

Mộng Nghi giương mắt nhìn Diệu Hân, tỏ vẻ thích thú. Ngay lập tức cô ném quyển tạp chí sang một bên tiến sát lại gần Diệu Hân, trong giọng nói không giấu nổi vẻ tò mò.

“Được đó, nói đi!”

“Lúc nhỏ Nhất Phong...” Diệu Hân bắt đầu kể những chuyện đáng xấu hổ của Nhất Phong lúc nhỏ.

Hahaha!!!

Diệu Hân và Mộng Nghi đột nhiên cười phá lên, chiếc điện thoại trên tay hất văng thì rớt. Diệu Hân chỉ cười một chút rồi ngừng nhưng mà Mộng Nghi lại khác, năm phút sau vẫn còn cười, cười không biết trời đất gì. Khóe mắt của cô còn hơi chảy nước, chắc là buồn cười đến nỗi chảy nước mắt.

“Haha...Nhất Phong, không ngờ cậu lúc nhỏ cũng đáng yêu như vậy? Tôi đang thử tưởng tượng cậu mặc váy nàng bạch tuyết rồi múa không biết sẽ thế nào nhỉ? Lại còn cái gì mà ba nhân tám bằng hai tư, tám nhân ba bằng bốn hai. Nhất Phong, cậu tuyệt thật đó! Đến nỗi lúc bé tôi ngu như vậy cũng không bao giờ ngu như cậu...haha...!!!”

Nhất Phong liếc mắt qua Diệu Hân chỉ thấy cô ấy gãi đầu cười thật sự là muốn chọc tức hắn. Đã hứa giữa bí mật rồi mà bây giờ lại dám nói ra, đúng là đồ phản bội! Nhất Phong xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Quả thực lúc nhỏ Nhất Phong học vô cùng dốt nhưng không biết thế nào càng lớn hắn càng học giỏi vượt qua cả những kẻ đã tự cho là giỏi nhất lớp cười nhạo hắn năm xưa.

“Câm miệng!” Nhất Phong gầm lên một tiếng Mộng Nghi liền ngừng cười: “Cô đến đây để chơi hả? Mau dọn dẹp nhà cửa đi. Lát tôi xuống kiểm tra mà vẫn còn bẩn thì cộng thêm số ngày làm biếng chưa?!” Sau đó bưng khuôn mặt đỏ chót bỏ đi lên phòng.

Mộng Nghi nhìn theo bóng dáng của hắn vẫn không nhịn được cười lại cười phá lên đến nỗi cái bụng thắt lại vì đau. Diệu Hân vỗ lưng cô lắc đầu: “Thôi đừng cười nữa, cậu ấy giận thật rồi đấy. Mau dọn dẹp đi, lát nữa cậu ta xuống mà chưa dọn xong thì chết đấy.”

18. Chương 18

Mộng Nghi vừa bước vào cổng trường đã có rất nhiều người nhìn cô. Phía bảng tin chật cứng người, đang chen nhau xem cái gì đó. Mộng Nghi tò mò đi về hướng bảng tin, một cô bạn đang chen chúc xem ngoảnh đầu lại nhìn thấy cô liền vô lên vai người phía trước. Người phía trước cũng là một bạn nữ sinh nhìn thấy cô liền đưa ánh mắt khinh bỉ về phía cô. Sau đó mọi người đều tản ra hai bên, Mộng Nghi lấy làm tò mò nhìn lên bảng tin.

Trên đó có dán tấm hình của cô hồi còn học ở trường cũ. Mộng Nghi dứt khoát chạy lại gần đọc những dòng chữ viết bên cạnh.

“Phương Mộng Nghi là con hoang!”

Mộng Nghi giận tái mặt đưa tay lên xé những tờ giấy viết về thân phận của cô. Xé hết một lượt lại vẫn còn đó chính là tấm hình của Mộng Lam, bên cạnh ghi “người phụ nữ” ăn vụng. Bàn tay của Mộng Nghi siết chặt lại cơ hồ có thể thấy rõ những gân xanh trên tay cô. Mọi người đứng xung quanh liền lấy máy chụp lại, sau đó bắt đầu xì xào bàn tán.

Mộng Nghi cố nuốt cơn giận lại, lồng ngực nghẹn lại, đôi mắt cô hằn lên những tơ máu đỏ ngầu.

Hứa Kỳ và Hà Mi đứng đằng sau cô từ bao giờ nở một nụ cười giễu cợt.

“Chắc chắc, tao không ngờ mày lại có thân phận đẹp như vậy...” Hà Mi nhìn cô với ánh mắt thích thú buông lời mỉa mai.

“Biết sao được, mẹ cậu ta trước kia chắc ngủ với nhiều người lắm nên mới không biết bố của cậu ta là ai. Con hoang là đúng rồi!” Hứa Kỳ khoanh tay trước ngực cố ý nói lớn để mọi người cùng nghe.

Mộng Nghi như một con thú tức giận trừng mắt nhìn hai người trước mắt. Đột nhiên cô nhếch khóe môi nở một nụ cười khiến mọi người đều rợn tóc gáy. Mộng Nghi tiến một bước hai người kia liền lùi một bước. Cô xé những tờ giấy trong tay rồi ném thẳng vào mặt hai người.

“Hai bọn mày thấy vui lắm hả?”

Hứa Kỳ ổn định lại tinh thần trước, đưa tay làm động tác xinh đẹp hất tóc ra đằng sau rồi cười nhạo cô. “Tất nhiên là vui rồi. Thân phận của mày cũng quá khiến mọi người bất ngờ rồi đó!”

Hà Mi thấy Hứa Kỳ như vậy cũng làm theo, nở nụ cười cười nhạo cô.

“Đừng có nghĩ bọn mày là thiên kim tiểu thư nên tao không làm gì được. Muốn biết hậu quả đã cười nhạo về thân phận của tao như thế nào thì về trường cũ của tao mà tìm hiểu. Tao đây không sợ chết đâu cho nên nếu muốn chết thì cứ kiếm chuyện.” Giọng nói của Mộng Nghi vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt hung dữ đó khiến mọi người đều không dám lên tiếng.

Hứa Kỳ và Hà Mi đều bị cô hù dọa đến lúc Mộng Nghi bỏ đi vẫn chưa hoàn hồn.

Nhất Phong đứng ở trong đám đông học sinh đã chứng kiến tất cả. Hắn cảm thấy vô cùng khó chịu khi Mộng Nghi bị mọi người sỉ nhục. Tay nắm thành nắm đấm cơ hồ có thể nhìn rõ mạch máu.

Sau khi Mộng Nghi bỏ đi Nhất Phong liền đuổi theo cô. Từ đằng sau Nhất Phong thấy rõ vẻ cô đơn, đau buồn nhưng đang cố kìm nén lại của cô. Đột nhiên hai vai Mộng Nghi run lên sau đó cô liền ngồi xổm xuống gục đầu lên đầu gối mà khóc.

Tiếng khóc của cô khiến hắn thấy mình vô cùng đau. Rõ ràng người đau khổ phải là Mộng Nghi nhưng sao hắn thấy mình lại cũng đau đớn như vậy? Nhất Phong tiến lại gần cô, kéo cô vào lồng ngực mình.

Mộng Nghi chẳng biết ai đã ôm mình, cô chỉ muốn tìm một người nào đó ôm mình rồi dỗ dành mình. Nhất Phong vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi, hắn không biết phải làm sao để cho cô hết khóc. Từ nhỏ đến giờ hắn chưa bao giờ phải dỗ người khác nên không biết làm sao. Chỉ đành cho Mộng Nghi mượn cái ôm mà khóc đến khi nào thỏa mãn thì thôi.

Sau khi đã khóc đủ, Mộng Nghi liền ngẩng đầu giương đôi mắt sưng húp nhìn hắn. Lúc đầu cô có hơi bất ngờ nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thường. Mộng Nghi buông hắn ra rồi ngồi dựa vào gốc cây bên cạnh. Nhất Phong đưa tay dịu dàng lau nước mắt cho cô rồi ngồi bên cạnh cô im lặng không nói một tiếng nào.

Mộng Nghi ngắt một bông hoa dại lên ngấm ngấm, sau đó mới hỏi hắn. “Sao cậu không hỏi tại sao tôi khóc?”

Nhất Phong trầm mặc một lúc, đáp. “Bởi vì tôi đã biết lý do nên mới không hỏi.”

Mộng Nghi không nói gì, nhìn đám mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời xanh. “Cậu đã nhìn thấy?”

“Ừm.”

“Cậu không ghét tôi sao?”

“Tại sao tôi phải ghét? Tôi thấy cô là một cô gái hiếu thảo, ngoài tính cách hơi bướng thì cái gì cũng tốt hết.”

Sao cái lời này được phát ra từ miệng hắn lại thấy có phản đối lòng nhỉ?

“Nói như là cậu hiểu tôi lắm!”

Nhất Phong mỉm cười, lấy tay bẹo má cô một cái nói. “Đừng lúc nào cũng tỏ ra kiên cường. Khi nào muốn khóc thì cứ khóc, tôi sẽ cho cậu mượn bờ vai vững chắc này.” Nhất Phong vừa nói vừa vỗ lên bờ vai mình.

Mộng Nghi bĩu môi rồi bật cười, “Là cậu hứa đó!”

Nhất Phong giơ tay lên, “Hứa!”

19. Chương 19

Chuyện của Mộng Nghi sau vài ngày cũng không còn ồn ào nữa. Thỉnh thoảng đi trong trường vẫn còn vài học sinh nhìn cô, hơn nữa số người tiếp xúc cô trong trường từ lúc thân phận của cô bị công bố cũng ít đi. Ngoại trừ các bạn trong lớp ra, những người khác đều không muốn đến gần cô.

Diệu Hân từ hôm nọ đến giờ lúc nào cũng ở bên cạnh cô nói những lời an ủi. Nhất Phong thấy vậy liền cau mày nói: “Minh làm bạn với cậu từ nhỏ mà chưa thấy cậu quan tâm đến mình như vậy bao giờ!”

Mộng Nghi nghe xong liền cười trừ. Diệu Hân chớp đôi mắt long lanh xinh đẹp hướng về phía hắn nói: “Ghen tị hả?”

Nhất Phong chẳng thèm để tâm lời sách ra đọc. Mộng Nghi vỗ một cái lên vai Diệu Hân, giọng nói đầy khí thế: “Tôi không sao đâu. Cậu cũng về chỗ xem lại bài đi, lát nữa có tiết kiểm tra đó.”

Diệu Hân gật đầu đứng dậy rồi chạy về chỗ.

Mộng Nghi ngồi chống cằm, đôi mắt nhìn vào sách nhưng trong đầu lại thả trôi đi chỗ khác. Cô đang suy nghĩ không biết tại sao dạo này không thấy Hứa Kỳ và Hà Mi. Nghe nói hai bọn họ bị phạt nhưng không biết là phạt gì. Dù sao gia cảnh nhà bọn họ cũng hông phải dạng vừa nên chắc cũng không sao đâu nhỉ?

“Đang nghĩ gì vậy?” Nhất Phong hỏi Mộng Nghi.

“Cậu có biết Hứa Kỳ và Hà Mi bị phạt gì không?” Mộng Nghi nhìn hắn với đôi mắt mong đợi.

“Hai bọn họ chuyển trường rồi.”

“Chuyển trường? Thật hả?”

“Đúng vậy. Dù bọn họ có gia thế mạnh đến nào nhưng mạnh hơn tôi sao? Bị đuổi học là nhẹ đó!” Nhất Phong bình thản kể lại.

Mộng Nghi ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi: “Cậu khiến bọn họ bị đuổi học?”

Nhất Phong gật đầu, “Ai bảo bọn họ dám bắt nạt cậu!”

Nghe xong lời này tâm trạng của Mộng Nghi vô cùng tốt. Hắn là đang trả thù hộ mình, không tệ!

Tan học Mộng Nghi mua một ít hoa quả ở ven đường. Đang đợi lấy lại tiền thừa thì cô nghe thấy tiếng hét chói tai của một người phụ nữ, bên cạnh là một đứa bé nhỏ. Chiếc BMW lao với tốc độ vô cùng nhanh về phía họ, Mộng Nghi giật mình nhìn chiếc xe cách họ chỉ còn hai mét liền phi thật nhanh ra kéo họ lại.

May mắn là người trên đường không ai bị thương. Hai mẹ con kia may mắn được Mộng Nghi cứu thoát liền cúi đầu nói liên tục câu cảm ơn. Cậu bé kia vì quá hoảng sợ mà òa nên khóc nức nở. Người mẹ vì quá sợ hãi mà toàn thân đều run lên chỉ biết ôm con rồi lau nước mắt cho con. Bị cảnh vừa rồi làm cho cảm động Mộng Nghi suýt nữa thì khóc.

“Ngoan đừng khóc nữa, đây cô có cái này cho con. Mau nín đi.” Mộng Nghi lôi một chiếc kẹo mút đầy màu sắc đưa cho cậu bé.

Cậu bé nhìn thấy liền ngừng khóc, gương mặt liền rạng rỡ, đưa cái tay bé xiu nắm lấy kẹo. Trẻ con đúng là dễ thương. Mộng Nghi đưa tay lên xoa tóc cậu bé rồi nở nụ cười.

“Cảm ơn em nhé, không có em chắc hai mẹ con chị...”

Mộng Nghi vội xua tay, “Hai mẹ con không sao là tốt rồi.”

Vì bây giờ là giữa trưa nên cũng rất ít người. Sau khi không có ai bị gì liền bỏ đi hết không ai thèm quan tâm đến chiếc xe đất tiền đang bị nát nát kia. Chiếc xe bị đâm vào cây cột điện nên phần trước xe bị méo mó đến đáng sợ. Mộng Nghi chạy nhanh lại chỗ chiếc xe thì phát hiện có một người đàn ông ở bên trong, trên đầu dính đầy máu gục ở trên vô lăng. Mộng Nghi lấy điện thoại gọi cho bệnh viện nói rõ địa chỉ nơi có người bị tai nạn rồi mở cửa xe, tháo dây an toàn ra rồi dùng sức một mình lôi người đàn ông này ra khỏi xe.

Mộng Nghi lấy chiếc khăn tay của mình từ trong túi ra chặn lại vết thương đang bị chảy máu để máu ngừng chảy ra. Người đàn ông này khoảng hơn 50 tuổi, gương mặt dù đã bị lão hóa nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy người này lúc trẻ có vẻ rất đẹp trai. Người đàn ông đột nhiên hơi mở mắt ra nhìn người đang cầm máu giúp mình. Đôi tay ông đột nhiên giơ lên sờ vào má cô. Mộng Nghi thoáng giật mình liền hơi lùi người lại, nhưng tay vẫn cầm khăn giữ vết thương cho ông.

“Mộng...Lam...là bà sao...?” Sau đó nở một nụ cười có phần bí ẩn.

Nghe người đàn ông lạ hoặc gọi tên mẹ mình tự dưng trong đầu cô nổ ầm một tiếng. Người này biết mẹ mình? Hay chỉ là trùng hợp?

“Chú không sao chứ? Chú...”

Vài phút sau thì xe cấp cứu tới. Các y tá nhắc người này lên cán rồi cho vào xe. Vì cô là người đã gọi điện cho bệnh viện nên cũng đi theo. Dọc đường đến bệnh viện, các y tá đã tạm sơ cứu vết thương cho ông. Nhưng miệng ông vẫn không ngừng lẩm bẩm hai chữ “Mộng Lam”.

Rất cuộc cái tên mà ông đang nhắc đến có phải mẹ mình không?

20. Chương 20

Người đàn ông được đưa vào phòng cấp cứu cũng được nửa tiếng. Từ xa có bóng dáng của một người phụ nữ chạy vô cùng hối hả về phía này. Trên người bà vẫn còn đang mặc bộ đồ công sở chắc là vẫn đang trong giờ làm việc. Mộng Nghi thấy bóng dáng người này rất giống mẹ cô.

Sau khi bà xuất hiện ngày càng gần, Mộng Nghi càng chắc chắn người này là mẹ mình liền gọi một tiếng mẹ. Mộng Lam dừng lại sững sờ nhìn đứa con gái của mình, không hiểu tại sao cô lại có mặt ở đây.

“Mộng Nghi, sao con...” Hơi thở của Mộng Lam có vẻ không ổn định chắc là vì lúc này chạy quá nhanh nên bây giờ mới như vậy.

Nhìn dáng vẻ gấp gáp của mẹ Mộng Nghi càng nghi ngờ Mộng Lam và người đàn ông kia có quan hệ với nhau.

“Sao mẹ lại ở đây?”

“Mẹ...” Mộng Lam bối rối trước câu hỏi của cô.

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ ra khỏi phòng rồi kéo khẩu trang xuống nhìn hai người hỏi: “Bác và cô bé này là người thân của bệnh nhân ạ?” Bác sĩ trẻ vô cùng lễ phép hỏi.

Mộng Lam tiến lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Đúng vậy chúng tôi là người thân. Bác sĩ, ông ấy sao rồi?”

“Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Bây giờ vẫn chưa thể tỉnh lại vì thuốc mê vẫn còn. Chỉ cần bệnh nhân ăn uống đầy đủ, làm theo yêu cầu của bác sĩ là sớm có thể về nhà.” Bác sĩ trả tường tận nói vô cùng rõ ràng.

Mộng Lam nghe xong liền thở phào rồi rít cúi đầu cảm ơn bác sĩ.

“Mẹ, mẹ có gì để nói không?”

Mộng Lam ngồi xuống ghế chờ, điều hòa lại hơi thở. Bà kéo Mộng Nghi ngồi xuống bên cạnh mình, không nói một lời nào.

Mộng Nghi thấy vẻ mặt bà thoáng nét buồn cũng không gặp hỏi nữa. Mộng Lam nắm lấy tay Mộng Nghi, đã đến lúc Mộng Nghi nên biết bố nó là ai rồi.

“Ông ấy là Tổng Chi Nam, là bố của con.”

Vẻ mặt của Mộng Nghi vô cùng bất ngờ. Một phút sau vẫn không nói lên lời.

“Ông ấy là bố của con?” Mộng Nghi vẫn không tin hỏi lại.

Mộng Lam gật đầu, lấy tay vuốt nhẹ mái tóc cô: “Lát nữa ông ấy tỉnh lại, con cùng mẹ vào thăm bố nhé. Ông ấy rất muốn gặp con nhưng mẹ không cho. Mẹ xin lỗi...”

Mộng Lam ôm cô siết thật chặt. Mộng Nghi vẫn dờ dẩn không ngờ lời mẹ mình nói là sự thật cô có bố, cô không phải con hoang. Đột nhiên cô thật sự rất muốn khóc.

Diệu Hân nghe tin bố mình bị tai nạn thì vô cùng lo lắng. Nhất Phong ở bên cạnh sợ Diệu Hân đi một mình vì quá lo lắng mà xảy ra tai nạn nên cũng đi theo. Chẳng đến 20 phút sau Diệu Hân và Nhất Phong đã có mặt tại bệnh viện.

Mở cửa phòng bệnh ra, cả hai người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho dờ người. Mộng Nghi cùng với một người phụ nữ đang ôm lấy bố của Diệu Hân. Nhất Phong hơi nghiêng đầu nhận ra người phụ nữ đó là mẹ của Mộng Nghi, hẳn đã từng điều tra thân phận của Mộng Nghi nên biết.

Mất khoảng hai phút sau, ba người mới nhận ra sự có mặt của một cô bé và một cậu bé, trên người còn đang mặc đồng phục giống y đúc của Mộng Nghi. Mộng Lam theo bản năng hốt hoảng nhìn Diệu Hân. Bà nhận ra đó chính là con gái của Tổng Chi Nam. Còn cậu bé bên cạnh kia, bà thấy vô cùng quen. Nghĩ ngợi một lúc mới sực nhớ ra đó chính là người đã đưa hồ sơ nhập học của Mộng Nghi cho bà.

Mộng Nghi vẫn không biết gì, chỉ cảm thấy hơi lạ tại sao hai người này lại xuất hiện ở đây. Mộng Nghi đứng dậy chạy nhanh lại chỗ hai người, gương mặt vô cùng hớn hởi.

“Này tôi thật sự có bố đấy. Người đó chính là bố của tôi!”

Nhất Phong và Diệu Hân đồng loạt không có phản ứng.

“Sao vậy? Tôi có bố mà sao mặt hai người làm cái mặt vậy hả? Phải vui mừng chứ?”

Mộng Nghi còn đang vui vẻ chưa hiểu gì thì đôi mắt của Diệu Hân đã ươn đẫm. Diệu Hân nhìn bố mình, ông nhìn cô với đôi mắt đầy yêu thương nhưng có phần bối rối. Người phụ nữ kia thì lúng túng không dám nhìn mặt cô, còn Mộng Nghi thì tươi cười như không hề biết người đàn ông mà Mộng Nghi đang gọi là bố mình chính là bố của cô.

Diệu Hân quay người bỏ đi. Nhất Phong nhìn Mộng Nghi rồi cũng bỏ đi.

Chuyện gì đang xảy ra? Ai nói cho tôi biết với!

21. Chương 21

Tổng Chi Nam nhìn thấy Diệu Hân bỏ đi liền vô cùng hốt hoảng. Ông muốn đuổi theo nhưng vết thương vừa mới khâu sợ bị rách nên không thể chỉ đành nhìn cô con gái bỏ đi. Mộng Lam vỗ nhẹ lên vai ông, giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Để tôi đuổi theo. Ông cứ nằm nghỉ đi. Mộng Nghi ở lại chăm sóc cho bố nhé!”

Mộng Lam cầm túi xách rồi vội vàng chạy nhanh ra ngoài. Mộng Nghi nhìn Tổng Chi Nam, không khí có phần ngưng ngững.

“Bố, bố muốn uống nước không để con rót?” Mộng Nghi e dè hỏi.

Tổng Chí Nam nhìn đứa con gái của mình và Mộng Lam lớn lên vô cùng dễ thương và ngoan ngoãn nên không khó xúc động. Ông vỗ vỗ lên chỗ trống trên giường ý bảo cô ngồi xuống.

Mộng Nghi vẫn còn chưa quen với người bố này, chậm rãi lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh ông. Tổng Chí Nam mỉm cười đưa tay vuốt tóc cô rồi nói: “Con xinh đẹp y như mẹ con hồi trẻ.”

Mộng Nghi ngại ngần đáp lại bằng một nụ cười.

“Con và Diệu Hân quen biết nhau hả?”

“Bố quen Diệu Hân ạ?” Mộng Nghi hơi bất ngờ hỏi ngược lại.

“Diệu Hân là chị em với con. Con bé là em của con.”

Đầu của Mộng Nghi liền ầm một tiếng nổ. Mộng Nghi nhìn ông với đôi mắt khó có thể tin được. Hẳn nào lúc này ánh mắt của Diệu Hân lại lạ như vậy, cả Nhất Phong nữa.

Vậy quan hệ của mình và Diệu Hân không đơn giản là bạn bè. Cậu ấy chính là chị em cùng cha khác mẹ với mình. Chuyện này thật khó tin!

Mộng Lam tìm mãi mới thấy Diệu Hân đang đứng cạnh với cậu con trai. Gương mặt của Diệu Hân sưng lên. Bà chậm rãi lại gần cô, nhẹ giọng nói: “Diệu Hân con có thể nói chuyện với dì được không?”

Nhất Phong biết hai người cần nói chuyện riêng cho nên xin phép đi chỗ khác. Diệu Hân không thèm nhìn thấy bà một cái, lấy tay lau nước mắt. Mộng Lam nhìn Diệu Hân không biết phải mở miệng như thế nào.

“Cháu cũng đã suy nghĩ rồi. Không thể nào là bố cháu ngoại tình. Nếu bố cháu ngoại tình thì ít nhất Mộng Nghi cũng phải kém tuổi cháu. Nhưng cậu ấy lại bằng tuổi cháu, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Mộng Lam thở dài, đáp: “Dì và bố cháu trước kia là người yêu của nhau. Vốn dĩ ông ấy sẽ lấy dì làm vợ nhưng gia đình lại bắt ép ông ấy không cho ông ấy lấy dì.” Bà quay sang nhìn Diệu Hân hỏi: “Cháu có biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Vì gia đình nhà dì nghèo nên bố mẹ ông ấy mới không cho lấy. Họ bắt ép ông ấy cưới mẹ con chính là Tịnh Lan. Lúc đó dì đã có thai với ông ấy ba tuần rồi nhưng dì không cho bố con biết sợ bố con khó xử. Mẹ con cũng biết chuyện này nên đã cho dì một số tiền lớn để dưỡng thai. Mẹ con rất tốt, không những không đánh chửi dì còn lo lắng cho dì.”

Diệu Hân nghe xong liền cảm thấy vô cùng đau lòng. Nếu không phải bố bị bắt ép lấy mẹ thì Mộng Nghi mới là đứa con duy nhất của bố. Nếu bố không bị bắt ép thì Mộng Nghi cũng không mang danh tiếng là đứa con hoang.

Diệu Hân không nói gì xoay người bỏ đi.

Bên này Mộng Nghi cũng được Tổng Chí Nam kể lại chuyện quá khứ của mình và Mộng Lam. Ông cảm thấy vô cùng có lỗi. Ông gặp lại Mộng Lam vào hai năm trước. Nếu không phải là vô tình gặp nhau thì có lẽ ông sẽ mãi mãi không biết được mình còn có một cô con gái nữa.

Hôm sau Nhất Phong hẹn Mộng Nghi ra ngoài công viên. Hai người đi cạnh nhau không ai nói một câu nào.

“Diệu Hân...cậu ấy thế nào rồi?” Mộng Nghi phá vỡ sự im lặng lên tiếng.

“Cậu ấy không sao. Chỉ là hơi bất ngờ mà thôi.” Nhất Phong đáp.

“Tôi cũng không ngờ mình lại là chị em với Diệu Hân. Chắc hẳn Diệu Hân bây giờ ghét tôi lắm.”

“Cậu ấy sẽ không vậy đâu. Diệu Hân là một cô gái thông minh và hiểu chuyện. Chẳng qua cậu ấy cần thời gian để tiếp nhận sự thật.”

Mộng Nghi không nói gì cúi đầu nhìn chân mình đang bước từng bước nặng nề. Nếu biết khi gặp lại bố sẽ xảy ra chuyện này thì cô thà không cần gặp còn hơn. Diệu Hân nhất định khó mà có thể tiếp nhận chuyện này.

“Cô ăn gì chưa?”

Mộng Nghi lắc đầu. Sau đó Nhất Phong dẫn cô vào một nhà hàng có đồ ăn truyền thống của Việt Nam. Vì việc này mà từ hôm qua tới giờ cô chưa bỏ gì vào bụng, đúng là cũng đói thật.

22. Chương 22

Chẳng biết là ai đã tung tin đồn bố của cô nữ sinh xinh đẹp Diệu Hân chính là bố của Mộng Nghi. Tin đồn lan khắp trường. Kể ngờ vực, kể thì cho là không thể nào. Mấy hôm nay Mộng Nghi và Diệu Hân đều không đi học. Nhất Phong ngồi trong lớp thì cũng chẳng quan tâm tới bài giảng. Tan học liền chạy đi tìm Diệu Hân và Mộng Nghi.

Lúc này ở một quán cà phê, Mộng Nghi và Diệu Hân đang ngồi đối diện nhau. Không khí vô cùng bối rối và căng thẳng, cả hai không ai dám mở lời trước. Cuối cùng Mộng Nghi lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Diệu Hân, giọng nói rất kiên định.

“Nếu cậu muốn tôi sẽ không nhận ông ấy làm bố nữa. Dù sao từ nhỏ tới giờ tôi sống vẫn rất tốt khi không có bố bên cạnh.”

Diệu Hân vịn vào ly cà phê đã nguội từ lâu. Nghe Mộng Nghi nói xong Diệu Hân thoáng sững sờ.

“Cậu...đừng làm vậy. Chẳng qua là tôi vẫn chưa thích ứng được. Dù sao ông ấy và Mộng Lam mới thực sự thương yêu nhau. Còn mẹ tôi và ông ấy chẳng là bị gia đình hai bên bắt ép. Đáng lẽ cậu mới là thiên kim tiểu thư của Tổng gia. Nếu không phải bố mẹ bị bắt ép có lẽ cũng không có tôi trên đời.”

Mộng Nghi nghe xong cảm thấy vô cùng đau lòng. Những sự việc liên quan đến quá khứ lại là nguyên nhân gây ra mọi chuyện. Mộng Nghi đặt tay mình lên tay Diệu Hân, đôi mắt u buồn nhìn Diệu Hân. Diệu Hân không có mạnh mẽ như cô đôi mắt đã đỏ ửng, viền mắt đã sớm không ngăn chặn được giọt nước mắt đau lòng.

“Diệu Hân...”

Diệu Hân vội lau nước mắt, rồi nở nụ cười gượng gạo. Diệu Hân cũng nắm lấy bàn tay của cô nói: “Dù sao mình cũng rất vui vì có thêm một người chị. May người chị đó lại là người mà mình vô cùng thích. Mộng Nghi sau này chúng ta sống cùng nhau nhé!”

“Như vậy sao được?”

Diệu Hân mỉm môi lắc đầu: “Đây là bắt buộc. Từ lúc mẹ mất đến giờ trong nhà chỉ có một mình mình nên mình rất cô đơn. Bây giờ mình có thêm một người chị, có thể tha hồ cả ngày mà tán dóc không lo ở một mình cô đơn nữa. Cả dì Mộng Lam nữa, cậu giúp mình chuyển lời với dì là mình sẽ coi dì như là người mẹ thứ hai của mình nên bảo dì hãy ở về chuyển cùng nhé!”

Mộng Nghi nghe xong thì vô cùng xúc động gật đầu thật mạnh, nghẹn giọng không nói được một lời nào.

Nhất Phong đứng ở bên ngoài đường thì vô tình nhìn thấy Mộng Nghi và Diệu Hân đang vô cùng thân thiết nắm tay nắm chân lại còn khóc nữa chứ. Đúng là con gái, giờ tí là khóc.

Nhất Phong đẩy cửa bước vào quán rồi chạy lại chỗ hai người, liếc đôi mắt sang hai bên thăm dò.

“Nhìn gì?” Mộng Nghi và Diệu Hân đồng thời cùng ngược đầu lên hỏi.

Nhất Phong đột nhiên bật cười, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Mộng Nghi nhếch miệng nói: “Bây giờ làm hòa rồi liền cùng nhau ức hiếp tôi hả?”

23. Chương 23

Kỳ thi đầu tiên của năm học cũng đã tới. Trước khi vào phòng khi các thí sinh đều đọc ôn lại bài vở một lượt sợ sau khi vào phòng liền quên hết sạch. Mộng Nghi, Diệu Hân và Nhất Phong là ba thí sinh đứng đầu nhất. Điều đáng nói là Nhất Phong và Diệu Hân đều là học sinh giỏi của trường với mấy kỳ thi này đều là kiến thức cơ bản nên không lo. Nhưng riêng Mộng Nghi lại khác, kiến thức của cô đều ít hơn hai người kia rất nhiều, dù biết điều đó nhưng cũng không đặc biệt quan tâm mà ngồi tán dóc với hai thí sinh giỏi của trường.

Nhất Phong đưa một chai nước cho Diệu Hân, Mộng Nghi nhìn thấy liền cau mày. Con mẹ nó cậu mua nước cho em gái tôi mà lại không mua cho tôi, ý gì đây hả!? Mộng Nghi huých cùi chỏ vào lưng hân vênh mặt lên nói.

“Còn nước của tôi đâu?”

Nhất Phong nhún vai, “Không có.”

Mộng Nghi nghe xong liền đánh vào lưng hân mấy cái cho hả giận. Nhìn người của Mộng Nghi bé như thế nhưng sức lực chẳng nhẹ chút nào. Ngồi trong phòng thi Nhất Phong vừa làm bài vừa xoa lưng.

Mộng Nghi, cô có phải là con gái không hả?!

Sau một tuần thì bài thi cũng có kết quả. Mộng Nghi chen lấn đám học sinh cùng khối xem bảng điểm được dán ở bảng tin. Cái người của cô khá nhỏ con nên thấy chỗ nào có khe hở liền chui tuột vào cuối cùng cũng được đứng hàng đầu. Tuy nhiên điều bực mình nhất khiến Mộng Nghi phải chửi thề trong lòng đó là sao bọn mày cứ chen lấn vậy hả? Tao đâu phải cái bánh mì thích ép như thế nào thì ép.

Hai mươi phút sau mới thấy Mộng Nghi bò ra. Diệu Hân và Nhất Phong nhìn thấy cô bò ở trên sàn đi ra liền không nhịn được cười cười phá lên. Diệu Hân lại gần đưa tay kéo cô đứng lên. Nhất Phong ném cho cô một hộp sữa dâu, rồi dứt hai tay vào túi quần ngẩng cao đầu nói.

“Đồ ngốc, chen vào đó để làm gì hả?”

Mộng Nghi bực mình chỉnh lại đồng phục: “Xem điểm đó. Hỏi thừa.”

Diệu Hân và Mộng Nghi tỏ rõ thái độ bất ngờ liền nhìn nhau.

“Chị à, chị không biết rằng chỉ cần chúng ta đến phòng giáo viên hô một tiếng là có thể được xem điểm hả?” Diệu Hân chớp chớp đôi mắt nhìn cô.

Mộng Nghi dẫn người, sau đó lại hỏi một câu rất ngớ ngẩn: “Có thể được sao? Sao tôi không biết?”

Nhất Phong và Diệu Hân đồng thời cùng ném ánh mắt khinh bỉ về phía cô.

Nhất Phong: Đó là vì cô ngốc.

Sau đó cả hai người quay lưng bỏ đi bỏ lại bóng dáng tội nghiệp của cô.

Mộng Nghi đột nhiên hét lớn khiến mọi người ở đó đều giật mình: “Hai cái tên kia không nói cho tôi biết còn dám khinh thường tôi, có muốn chết không hả???!!!”

Chửi xong vẫn còn chưa thể trút giận được. Mộng Nghi định đuổi theo hai bọn họ thì có một bàn tay từ đằng sau đặt lên đầu cô rồi xoa.

Mộng Nghi đang bực mình liền hất tay của người kia ra, mắng: “Ai cho cậu chạm vào đầu tôi hả?”

Người kia liền nở nụ cười. Dưới ánh nắng càng thêm rạng rỡ. Người con trai này cũng mặc đồng phục của trường, cậu ta đội một chiếc mũ màu trắng che hết gần nửa khuôn mặt. Bất quá cô chỉ mới nhìn thấy làn da màu mặt ong khỏe mạnh, với nụ cười tỏa nắng trên môi.

Cậu ta không hề tỏ ra tức giận hay bực mình với cô cứ thế đi qua cô rồi dơ tay lên, giọng nói trầm ấm nhưng hơi khàn được phát ra: “Hẹn gặp lại!”

Mộng Nghi cắn môi nhìn bóng dáng cao lớn đó. Đồ khủng!

24. Chương 24

Kết quả điểm thi vừa rồi xếp hạng của cả lớp được công bố. Đứng vị trí đầu là Nhất Phong, vị trí tiếp theo là Diệu Hân. Điều này ai cũng biết trước nên không lấy gì làm ngạc nhiên, các bạn chỉ phóng ánh mắt ngưỡng mộ về phía hai người. Mộng Nghi ngồi bên cạnh liền bĩu môi coi thường.

“Haizz, đứng đầu khối đã mệt rồi lại còn đứng đầu lớp. Đúng là mệt!” Nhất Phong giả bộ mệt mỏi lắc đầu, giọng nói đầy vẻ hống hách đắc ý.

“Chỉ là đứng đầu lớp thôi mà, có gì đáng để ca ngợi chứ! Có giỏi cậu đứng nhất lớp từ cuối lên cho tôi, lúc đó tôi sẽ mua bỏng ngô và nước ngọt về chúc mừng cậu!” Mộng Nghi buông lời, trong giọng nói chứa đầy mùi ghen ăn tức ở.

Mộng Nghi vừa dứt lời cô Tạ Na liền gọi tên cô. Mộng Nghi giật mình đứng dậy. Nhất Phong ngồi bên cạnh lên cười đập chân cô. Mộng Nghi ức chế cúi đầu xuống trừng mắt với hắn rồi nở nụ cười xấu xa dùng sức vô cùng mạnh đập vào bàn chân hắn. Nhất Phong ôm chân không dám mở miệng chửi vì sợ làm ồn lớp.

“Em Mộng Nghi, điểm của em khá thấp. Khối có 800 học sinh thì em xếp thứ 738, trong lớp thì xếp thứ năm trở lên. Em có suy nghĩ gì về việc này không?” Giọng của cô Tạ Na có phần bức bối, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn cô nữ sinh ở cuối lớp.

Mộng Nghi xấu hổ không dám ngẩng đầu. “Em xin lỗi, em hứa kết quả thi lần sau sẽ cao hơn.” Mộng Nghi giọng vô cùng hối lỗi, cô Tạ Na nghe xong liền mỉm lòng dặn dò cô phải học hành chăm chỉ, học tập bạn Nhất Phong rồi mới cho cô ngồi xuống.

Nhất Phong nở nụ cười đắc ý nhìn cô, giọng nói chứa đầy khiêu khích. “Dù cô không đứng từ dưới lên nhưng tôi vẫn sẽ tốt bụng mua bỏng ngô và nước ngọt cho cô. À còn khuyên mãi thêm mấy hộp kẹo có người tặng tôi gửi từ Mỹ trở về. Cô có thấy tôi tốt bụng không?”

Mộng Nghi nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt chứa đầy sát khí. Hai bàn tay đặt ở trên bàn siết chặt lại đang vô cùng hết kiên nhẫn.

“Cậu mà còn mở miệng ra nữa là chết với tôi!”

Nhất Phong gơ hai tay lên đầu hàng, nhưng cái nụ cười khiêu khích người khác đó vẫn chưa dừng khiến cô nổi điên lên.

Sau khi xếp hạng xong cả lớp, cô Tạ Na chỉ nói với học sinh yêu quý rằng học là con đường tốt nhất để sau này thành công... Nhất Phong và Mộng Nghi chẳng buồn nghe liền gục đầu xuống bàn chẳng lời nào của cô giáo chủ nhiệm kính yêu lọt vào tai.

May mắn thay đột nhiên trước cửa lớp xuất hiện một bạn nam sinh vô cùng soái ca cắt đứt lời tâm sự dài dòng mà dễ buồn ngủ của cô giáo. Các học sinh vô cùng hạnh phúc liền vỗ tay ăn mừng. Cậu bạn soái ca này thật sự rất tự nhiên bước vào lớp, cúi đầu chào cô giáo rồi đứng giữa bục giảng mà tự tin giới thiệu về bản thân.

“Tôi là Thái Đức Minh, vừa từ Úc trở về. Sau này sẽ học cùng mọi người nên mong mọi người giúp đỡ.”

Nữ sinh thì reo hò ầm ĩ, vỗ tay dầm dề. Còn nam sinh thì chán nản vì lại xuất hiện thêm một vị soái ca trong lớp làm lu mờ hết hào quang của bọn họ. Bọn con trai ai cũng rửa thầm trong lòng.

Con mẹ nó, lớp này có Bạch Nhất Phong chưa đủ hả còn thêm cậu ta. Có phải không muốn bọn con trai lớp này phải ế vì bọn họ không hả?!

Mộng Nghi và Nhất Phong thấy giọng nói này vô cùng quen. Cái giọng trầm mà hơi khàn này chính là...

“Là cậu ta! Chính là cái tên xoa đầu mình vừa nãy.” Mộng Nghi mở lớn mắt nhìn tên học sinh mới.

Còn Nhất Phong thì nheo mày lại, cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối.

Diệu Hân gặp lại cậu bạn thân liền vui vẻ, nói lớn: “Đức Minh, cậu về khi nào vậy?”

Đức Minh đưa ánh mắt về phía Diệu Hân nở nụ cười: “Vừa mới về được vài hôm.” Sau đó lại đưa mắt về phía Nhất Phong gương mặt nhiệt tình vừa rồi liền biến mất: “Nhất Phong, lâu lắm rồi không gặp.”

Về mặt Nhất Phong vô cùng khó chịu không thèm đáp lại Đức Minh một tiếng. Mộng Nghi cảm thấy hai người này chắc chắn có vấn đề. Lát nữa phải đi hỏi Diệu Hân mới được.

Đức Minh xin phép cô Tạ Na có thêm một bộ bàn ghế đằng sau bàn của Nhất Phong và Mộng Nghi. Cô Tạ Na vui vẻ đồng ý chấp nhận. Nhất Phong đứng dậy phản đối: “Em không muốn cậu ta ngồi sau bọn em!”

Cả lớp đều hướng ánh mắt về phía Nhất Phong. Nhất Phong nhận được nhiều ánh mắt cùng lúc như vậy thì vô cùng khó chịu: “Em và cậu ta nếu ngồi gần nhau chắc chắn sẽ có chuyện!”

Cô Tạ Na cười ngượng không biết phải giải quyết như thế nào. Lúc này thầy hiệu trưởng có gọi điện nói bắt buộc phải làm theo yêu cầu của học sinh mới không thì cô sẽ bị chuyển công tác đi chỗ khác. Chính vì vậy cô cũng không thể làm trái ý của hiệu trưởng được mà đồng ý với yêu cầu của Nhất Phong.

25. Chương 25

Lớp 11A3 vào giờ ra chơi đông nghịt học sinh bao quanh các cửa của lớp học để xem soái ca mới chuyển đến trông như thế nào. Nhìn ra ngoài hầu như toàn là nữ sinh. Nhất Phong khinh bỉ những con người mê trai kia rồi đứng dậy mặt lạnh tanh rời khỏi lớp.

Đức Minh nhìn theo bóng lưng Nhất Phong rời đi trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Diệu Hân cất sách vở vào ngăn bàn rồi chạy xuống bàn của Đức Minh.

“Mình còn tưởng cậu phải học hết cấp ba ở Úc sau mới về nước chứ?” Diệu Hân hỏi Đức Minh.

Đức Minh xoay bút trên tay trả lời: “Vốn định là thế. Nhưng lần này bố mình cho về.”

Mộng Nghi quay xuống nhìn hai người vô cùng thân thiết đang nói chuyện với nhau. Đức Minh nhìn cô rồi nở một nụ cười, vút bút sang một bên rồi khoanh hai tay lên bàn, mặt tiến lại gần cô: “Thế nào, muốn làm quen với tôi hả?”

Nhìn cái bản mặt tên này đáng ghét hơn cả tên Nhất Phong!

Mộng Nghi lườm Đức Minh, nhếch môi nói: “Ở đó mà nằm mơ. Tôi muốn cậu phải xin lỗi tôi về cái vụ dám xoa đầu tôi sáng nay đó. Đừng có nghĩ cao hơn tôi một cái đầu mà muốn làm gì thì làm!”

Đức Minh nhìn Mộng Nghi vô cùng chăm chú, rồi tự nhiên lấy tay véo mũi cô một cái khiến cô đau chết khiếp.

“Cậu dám véo mũi tôi. Muốn chết hả?” Mộng Nghi giờ nắm đấm lên muốn đấm vào cái bản mặt đáng ghét kia thì Đức Minh lùi ghế lại.

“Được rồi, tôi mời cậu ăn cơm coi như là lời xin lỗi. Mà cậu tên là Mộng Nghi đúng không?”

“Sao cậu biết?” Mộng Nghi nhìn Đức Minh với ánh mắt ngạc nhiên.

Đức Minh hất cằm về phía quyển vở gấp lại được đặt ở trên bàn cô. Diệu Hân đột nhiên túm lấy cánh tay của Đức Minh nở nụ cười nói: “Mình cũng muốn đi ăn.”

“Được thôi! Nhưng mà hai cậu phải giúp mình xử lý cái đám kia đã.” Đức Minh hướng ánh mắt về phía bọn nữ sinh đang đói khát nói.

Diệu Hân và Mộng Nghi nhìn nhau rồi nở nụ cười nguy hiểm, đồng thanh hô: “Yên tâm!”

Mộng Nghi và Diệu Hân đứng giữa lớp học, không biết kiểm đầu ra cái loa mini Mộng Nghi dùng hết sức lực mà hét thật lớn. “Nếu các cậu mà không rời khỏi đây ngay lập tức, chỉ hai phút nữa thôi bố mẹ các người sẽ nhận được danh sách các lỗi mà các cậu đã phạm phải. Đến lúc đó chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Mộng Nghi nói xong chẳng ai thêm rồi đi ngược lại còn đưa ánh mắt khinh bỉ về phía cô. Mộng Nghi hướng Đức Minh nở nụ cười gượng rồi nhanh chóng đưa loa cho Diệu Hân rồi nhảy mất làm âm thị.

Diệu Hân lại cầm chiếc loa nhỏ lên, giọng nói có phần nhẹ nhàng hơn so với Mộng Nghi nhưng hiệu quả lại cao hơn nhiều. “Bọn mình không có hù dọa các cậu đâu. Trên tay mình đang cầm điện thoại, chỉ cần một cuộc gọi của mình đến phòng giáo vụ thì các cậu cứ xác định.”

Bọn nữ sinh vô cùng ngoan ngoãn nghe lời tiếc nuối rời khỏi vị trí của lớp 11A3. Khu vực lớp thông thoáng hơn hẳn. Đức Minh mỉm cười vỗ tay tán phực.

Nhất Phong vừa đi vệ sinh xong muốn mua một chút gì đó cho vào bụng nên đã chạy ra căng tin. Lúc này Nhất Phong nhìn thấy Mộng Nghi và Diệu Hân đang ngồi ăn cùng Đức Minh. Hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận liền chạy lại chỗ bọn họ sai những bước chân vô cùng lớn. Hắn không muốn hai người họ tiếp xúc với cái tên kia.

Mộng Nghi đang ăn thì bị Nhất Phong túm cổ tay lôi đi. Cô chẳng hiểu cái mèo gì hết, nhìn cái bản mặt ghê gớm kia cô cũng chẳng dám mở miệng. Trước khi lôi cô đi, Nhất Phong còn nói với Diệu Hân. “Tốt nhất cậu đừng có nói chuyện với tên khốn đó nữa. Chẳng có tốt đẹp gì đâu!”

Đức Minh mặt không biểu cảm vẫn ngồi im. Cậu biết là Nhất Phong vẫn còn rất hận cậu nên mới cư xử như vậy. Diệu Hân chớp mắt nhìn Mộng Nghi bị kéo đi, sau đó quay sang Đức Minh.

“Cậu không định giải thích với Nhất Phong hả?”

“Giải thích gì chứ? Dù sao cũng là mình có lỗi. Cậu có ăn nữa không nếu không ăn nữa thì dẫn mình đi tham quan trường một lúc đi.” Ánh mắt của Đức Minh vô cùng buồn, nhưng khi nói lại nở ra một nụ cười gượng.

“Được. Hôm nay để mình là hướng dẫn viên cho cậu. Đi thôi!” Diệu Hân cầm tay cậu kéo đi. Đức Minh cũng ngoan ngoãn đi theo.

Mộng Nghi bị hắn kéo đi ra tận vườn hoa của trường. Nhất Phong không hiểu tại sao mình lại kích động như vậy. Sau khi đến vườn hoa liền thả ta Mộng Nghi ra, một mình đứng im không nói lời nào.

Mộng Nghi biết tâm trạng của hắn vô cùng không tốt nên cũng không muốn nói nhiều. Cô muốn để hắn yên tĩnh một lúc còn mình thì ngồi xổm ngắm những bông hoa rực rỡ tỏa ra một mùi hương lay động lòng thiếu nữ trẻ. Nhất Phong sau khi đã bình tĩnh lại mới để ý tới Mộng Nghi. Mộng Nghi đang ngắt những bông hoa với đủ loại màu sắc và hình dạng buộc lại thành một bó hoa. Thấy hắn quay lại liền đứng dậy giờ ra ý muốn tặng hắn.

Nhất Phong dứt hai tay vào túi quần, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô. “Cô lại dám ngắt hoa cơ?”

Mộng Nghi không để ý tới lời hắn nói mà dứt bó hoa vào tay hắn. “Tặng cho cậu đó. Khi nào tâm trạng buồn bức thì cứ ngắm nó, màu sắc và hương thơm của nó sẽ giúp cậu giải tỏa áp lực.”

Nhất Phong giờ bó hoa lên ngắm nghía rồi gật gù đầu thầm khen. Con nhóc này cũng có mắt thật. Khoe môi của Nhất Phong khẽ nhếch lên tạo thành một bức tranh. Dưới vườn hoa tuyệt đẹp cùng bầu trời mát mẻ, nụ cười Nhất Phong đã tạo ra một tác phẩm vô cùng thu hút.

Mộng Nghi bị bức tác phẩm đó thu hút theo phản xạ giờ tay lên muốn chạm vào nhân vật chính của tác phẩm đó. Nhất Phong nhìn bàn tay nhỏ bé của cô đang tiến lại gần mình liền cảm thấy vô cùng hồi hộp. Đột nhiên Mộng Nghi buông tay xuống, gương mặt đỏ ửng ngoảnh đi chỗ khác.

“Mộng Nghi đừng lại gần cậu ta.” Nhất Phong giọng cầu xin. “Tôi thực sự rất sợ cậu ta sẽ làm tổn hại đến cô.”

Mộng Nghi cảm thấy ngạc nhiên. “Vậy còn Diệu Hân? Sao cậu không khuyên cậu ấy?”

“Diệu Hân và Đức Minh là bạn thân. Cậu ta sẽ không làm hại đến cậu ấy đâu.” Sau đó đột ngột vươn hai tay kéo cô vào lòng: “Cậu ta rất xui xẻo lại còn là một con người vô tâm. Tôi không muốn cô tiếp xúc nhiều với cậu ta. Hứa với tôi đi!”

Mộng Nghi mềm lòng khi nghe thấy giọng vô cùng lo lắng của hắn. Nhưng rốt cuộc hai người này có quan hệ gì? Tại sao Nhất Phong lại hận cậu ta đến vậy?

Mộng Nghi vỗ nhẹ lên lưng hắn, ngoan ngoãn nghe lời: “Được rồi, tôi biết rồi. Tôi sẽ không đến gần cậu ta.”

26. Chương 26

Bây giờ Mộng Nghi và Mộng Lam đã cùng nhau chuyển vào biệt thự Tổng gia sống chung với Tổng Chi Nam và Diệu Hân. Công việc của Mộng Lam vẫn như vậy, bà không vì trở thành người của Bạch Gia mà dắc ý ra oai này nọ, ngày ngày vẫn đi làm đều đặn công việc có hơi vất vả.

Tổng Chí Nam thì suốt ngày đi công tác không có ở nhà, hắn nào Diệu Hân lại cảm thấy cô đơn. Dù là thiên kim tiểu thư nhưng Diệu Hân lại nấu ăn rất ngon. Điển hình là Diệu Hân đang ở trong bếp làm bánh ngọt còn Mộng Nghi thì ở ngoài phòng khách ngồi chơi.

“Mộng Nghi, vào đây giúp mình trang trí bánh đi.”

Mộng Nghi nghe thấy liền hớn hở chạy vào phòng bếp. Dù cô không biết nấu ăn nhưng trang trí bánh không kém ai đâu nha! Diệu Hân đưa một bát dâu tây và cherry đỏ cho cô. Mộng Nghi hí hửng nhận lấy. Một chiếc bánh socola hình tròn vô cùng ngon mắt. Nhìn thấy chúng Mộng Nghi liền nuốt nước bọt khan.

Mộng Nghi cầm quả cherry đỏ lên định đặt lên bánh thì Diệu Hân ngăn lại nói: “Từ từ để mình đổ một lớp socola lên đã. Lúc đấy mới trang trí được.”

Mộng Nghi liền tránh ra một bên tò mò nhìn Diệu Hân phủ lên bánh ngọt một tầng socola nữa. Nước miếng không kiềm được cứ chảy ra nhìn Mộng Nghi vô cùng tội nghiệp. Diệu Hân làm xong thì nhìn cô đang cực kuf thèm thì mỉm cười: “Được rồi đó, trang trí đi.”

Mộng Nghi thèm đến mức không kiềm chế được nữa, cầm đĩa bánh lên nhanh nhẩu nói: “Hay là thôi không cần trang trí nữa. Đẳng nào chẳng phải ăn!”

Mộng Nghi vụt vào tay cô một cái rồi hắng giọng: “Không được, phải trang trí vào sau đó chụp ảnh khoe với Nhất Phong để cậu ta chết thèm!”

Mộng Nghi thấy ý tưởng này không tồi nha. Nhưng nhà cậu ta đâu thiếu tiền để ăn mấy cái này. Diệu Hân như đoán được tâm tư của Mộng Nghi nói: “Cậu ta cực kỳ thích ăn bánh ngọt do mình làm. Yên tâm đi, hắn nào ngày mai cậu ta cũng oán trách tội mình cho xem.”

Mộng Nghi vui đến phát sướng. Tưởng tượng ra cái cảnh Nhất Phong tức giận vì không được ăn đã thấy vui rồi.

Mười phút sau chiếc bánh cuối cùng cũng được trang trí xong. Quả dâu tây và cherry đỏ nổi bật giữa màu nâu của socola. Trước khi đem ra ăn, Mộng Nghi rút điện thoại ra chụp sau đó cả hai người làm một tấm seo phi với chiếc bánh để hôm sau chọc tức Nhất Phong.

Hai người không cắt bánh mà trực tiếp dùng thìa xắn bánh ăn luôn. Mùi vị ngọt ngào có chút đắng khi tan ở trong miệng khiến hai người không thể cưỡng nổi.

“Ngon quá! Lần đầu tiên được ăn bánh ngọt ngon như thế này ~!” Mộng Nghi phấn khích tay chân cứ hoạt động liên tục.

Diệu Hân cười tươi cầm một cốc nước lên uống: “Nếu thích thì hôm nào mình sẽ lại làm cho cậu. Bảo đảm cậu ăn đến phát ngấy thì thôi!”

“Được thế thì tốt quá!” Mộng Nghi cười títt mắt lại sẵn thêm một góc bánh bỏ vô miệng. Thực sự là ăn hoài cũng không chán.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, Mộng Nghi buông chiếc thìa xuống quay sang Diệu Hân hỏi: “Rốt cuộc giữa Nhất Phong và Đức Minh đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Nhất Phong lại ghét cậu ta như vậy?”

Nụ cười trên môi Diệu Hân biến mất, thay vào đó là biểu tình cứng ngắc trên khuôn mặt xinh đẹp. Diệu Hân thoáng lưỡng lự không biết có nên kể chuyện của hai người đó cho cô nghe hay không. Nhưng dù sao Mộng Nghi cũng là chị em với mình, quan hệ với Nhất Phong cũng rất thân thiết nên kể chắc cũng không sao đâu nhỉ...

Diệu Hân hồi tưởng lại câu chuyện quá khứ từ hai năm trước...

Lúc đó Nhất Phong, Đức Minh, Diệu Hân và một người bạn nữa tên là Vương Uyển đều học lớp 9. Bốn đứa trẻ đều là bạn thân từ hồi nhỏ, đi đâu cũng có nhau.

Đức Minh vốn là một đứa trẻ hiếu động, rất nghịch ngợm nhưng trong việc học cậu vẫn luôn nằm trong top của trường. Một lần Đức Minh có xảy ra tranh chấp với bố, điển hình là do kết quả cuối năm bị tuột dốc mấy hạng. Bố cậu rất tức giận hỏi nguyên nhân vì sao nhưng cậu im lặng không nói, điều đó càng khiến ba cậu tức giận thêm.

Vợ chồng nhà họ Thái đã li hôn từ rất lâu lúc mà Đức Minh mới bập bẹ biết nói. Mẹ Đức Minh liền bỏ cậu lại cho bố còn mình thì đi ra nước ngoài định cư. Từ nhỏ đã bị bố quản giáo rất nghiêm khắc, hơn nữa lại thiếu tình thương của mẹ khiến tính tình cậu đôi lúc lại lầm lì.

“Con nói rồi, lần này là do con không cẩn thận nên điểm kém. Bố đừng có suy diễn lung tung nữa.” Đức Minh cảm thấy vô cùng khó chịu khi bị bố mình tra hỏi như một tù nhân. Cậu định bỏ đi lên phòng thì bị bố dùng sức kéo mạnh lại khiến cậu té xuống sàn.

Nhìn đứa con trai bị ngã không những không xót con ngược lại ông còn tức giận túm lấy cổ áo cậu lôi dậy, giọng nói hung dữ vang lên: “Tốt nhất là mày nên nói thật khi tao còn nhân nhượng, nếu không muốn bị tống cổ ra ngoài đường.”

Đức Minh không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt ông. Đôi mắt cậu sắc lẹm không hề khách khí mà quát: “Đúng là dạo này tôi đang giao du với mấy bọn du côn đầu đường xó chợ đó. Thế thì làm sao hả chủ tịch Thái?”

Ba chữ “chủ tịch Thái” này thốt ra khỏi miệng không hề ngượng ngập mà có phần thỏa mãn. Mông trợn mắt lên tát một cái thật mạnh vào mặt cậu, mặt cậu liền hằn rõ năm ngón tay lớn. Trong miệng cậu còn có mùi máu tanh, đúng là không hề nhẹ tay.

Đức Minh nhếch khóe môi cong lên rồi lau máu ở khóe miệng. Cậu không hề tỏ ra đau đớn hay sợ hãi cứ như vậy đi ông qua ông bước ra khỏi nhà.

“Nếu mày mà dám đặt chân ra khỏi cửa, thì từ nay về sau mày không còn là người của họ Thái nữa!” Ông gầm lên, đôi mắt dính đầy tơ máu.

Bước chân của Đức Minh thoáng khựng lại khi nghe ông nói. Đức Minh hơi ngoái đầu lại giọng nói vô cùng bình thản: “Vậy thì càng tốt. Tôi sớm đã chán ghét cái nơi này rồi.” Sau đó lạnh lùng bỏ đi không một chút chân chừa.

27. Chương 27

Đức Minh lang thang bên ngoài suốt một tuần không hề về nhà. Nhất Phong, Vương Uyển và Diệu Hân khi biết tin đều vô cùng lo lắng, cả ngày đều cùng ông Thái và một đội cận vệ đi tìm cậu.

Còn Đức Minh, sau khi rời khỏi nhà thì hôm sau gặp phải bọn côn đồ. Biết Đức Minh là thiếu gia con nhà giàu nên cho cậu đi theo. Ngày ngày Đức Minh đều cùng một đám đó đi cá cược, đánh nhau. Đức Minh cảm thấy cuộc sống như thế này vô cùng tự do không bị ai bắt ép làm cái này cái nọ, dù có thể không được ăn ngon như ở nhà nhưng cậu vẫn cảm thấy cuộc sống này vô cùng thoải mái.

Có lần Đức Minh đang ngồi ăn ở một con ngõ nhỏ cùng với đám kia thì bị Vương Uyển nhìn thấy. Vương Uyển lúc đó dù không được xinh bằng Diêu Hân nhưng lại mang một làn da trắng bóc, đôi môi nhỏ vô cùng xinh xắn. Nhìn thấy Đức Minh, Vương Uyển vô cùng mừng rỡ không quan tâm xem đám người đi cùng cậu là người xấu hay người tốt mà cứ thế chạy nhanh lại, gọi cậu một tiếng.

“Đức Minh, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi!”

Đức Minh giật mình ngẩng đầu lên, chiếc bánh mì đang ăn dở bị rơi xuống đất. Cậu tròn mắt nhìn cô bé xinh xắn đang nở nụ cười rạng rỡ. Những tên côn đồ kia nhìn thấy một cô bé trắng trẻo, đáng vốc đang trong tuổi dậy thì kia vô cùng cuốn hút. Tên đứng đầu trong bọn kia được mọi người gọi là “lão đại” thấy Vương Uyển liền đứng dậy mang bộ dạng dâm dăng nhìn cô bé.

Gương mặt Đức Minh mang một chút hoảng loạn pha lẫn sợ hãi đứng dậy kéo Vương Uyển che chắn sau lưng. Vương Uyển vẫn chưa hiểu gì với hành động của cậu nhưng khi hiểu ra thì đã quá muộn, Đức Minh đang đánh nhau với bọn chúng. Dù mới lớp 9 nhưng Đức Minh khá cao, so với bọn kia thì nhỉnh hơn nửa cái đầu.

Đức Minh vừa đánh vừa hét lên về phía Vương Uyển đang sợ hãi: “Vương Uyển, chạy đi nhanh lên! Đừng có đứng ở đó nữa!!!”

Toàn thân Vương Uyển run cầm cập, chân còn đứng không vững hướng chỉ là chạy. Trong đầu Vương Uyển chỉ là một nỗi sợ hãi, cô rất sợ...

“Đừng...đừng đánh nữa! Đừng đánh cậu ấy nữa, làm ơn...huhu...ai đó cứu giúp cháu với!!!” Giọng Vương Uyển vô cùng sợ hãi, nước mắt cứ trực trào ra khỏi đôi mắt xinh đẹp.

Minh Đức một lúc đánh rất nhiều tên nên đã mất rất nhiều sức. Còn Vương Uyển thì không chịu đi, cậu chỉ còn cách dùng hết sức lực ở chân đạp cho mấy tên đó ngã sòng soài xuống đất sau đó kéo Vương Uyển chạy ra khỏi con ngõ.

“Ồn ào! Đã bảo là chạy đi mà, sao lại không chịu đi hả???” Đức Minh vừa kéo cô chạy trốn vừa quát ầm lên.

“Nhớ đâu cậu bị mấy tên đó đánh chết thì sao?”

Đức Minh mệt mỏi không muốn đáp lại. Bọn chúng ở đằng sau đã sắp đuổi đến nơi, lần này mà để họ bắt được thì đừng hòng chạy thoát được.

“Cậu có mang theo điện thoại không?”

“Có!”

“Mau gọi cho người lớn đi. Cứ chạy như thế này cũng không phải là cách.”

Vương Uyển và Đức Minh nấp vào sau một chiếc xe tải chở hàng hóa. Cô lôi điện thoại từ trong chiếc túi xách ra, tay cô vẫn còn hơi run. Đức Minh cảm thấy vô cùng chướng mắt liền cướp chiếc điện thoại bấm số gọi cho Nhất Phong.

“Mình và Vương Uyển đang ở đường XX, mau đến đây đi. Nhớ dắt thêm nhiều người vào!”

Đức Minh vừa cúp máy thì bị một tên trong số bọn chúng phát hiện. Đức Minh chửi thề một câu rồi lại túm cổ tay Vương Uyển chạy đi. Tên kia hô đồng bọn lại rồi đuổi theo hai người. Đức Minh kéo Vương Uyển chạy qua rất nhiều con ngõ cuối cùng cũng thấy đường lớn nhưng lại rất vắng vẻ. Đức Minh kéo cô chạy qua đường nhưng không hiểu là do quá sợ hãi hay như thế nào không biết đã buông tay cô từ lúc nào.

Đức Minh nhìn bàn tay mình trống không sau đó vô cùng sợ hãi quay người lại phát hiện Vương Uyển bị ngã ở giữa đường. Vương Uyển đang cố gắng đứng dậy thì từ một con đường khác có một chiếc xe tải đang đi ngoảnh về phía con đường mà Vương Uyển ngã. Chiếc xe tải đó chính là chiếc xe chở hàng hóa mà hai

người đã nấp. Đức Minh muốn chạy kéo cô lại thì đã quá muộn. Chiếc xe lao với vận tốc kinh khủng, người lái xe như không nhận ra sự có mặt của cô vẫn cứ đi thẳng bằng.

Phải đến lúc biết mình đã gây ra tai nạn thì chiếc xe mới phanh gấp mất đà đâm vào cột điện ngay bên đường. Vương Uyển bay lên không trung sau đó lại ngã mạnh xuống lăn vài vòng rồi mới dừng lại. Cả quá trình xảy ra tai nạn hôm đó Nhất Phong, Diệu Hân và một vài tên cận vệ khác đã tận mắt chứng kiến. Đặc biệt là Đức Minh, cậu không tin nổi vào mắt mình Vương Uyển lại chết ngay trước mặt mình. Trước đó vài phút cậu và Vương Uyển vẫn còn đang đi chạy trốn. Nhưng...giờ thì sao...

Máu loang khắp đường, thi thể nhỏ bé của Vương Uyển nằm giữa vũng máu, đôi mắt mở to mang một nỗi hốt hoảng sợ hãi nhìn chăm chăm về phía Đức Minh. Mãi sau này khi ngủ cậu vẫn còn nằm mơ đến đôi mắt đó. Đôi mắt đó khiến cậu không thể nào quên được. Có sợ hãi, có giật mình, hơn nữa cậu còn nghĩ đôi mắt đó là đang oán hận cậu tại sao lúc đó cậu lại buông tay cô ra.

28. Chương 28

Hôm sau, căn biệt thự nhà học Vương bị nhấn chìm trong nước mắt của rất nhiều người. Một bầu không khí ảm đạm, lạnh lẽo khiến người ta càng cảm thấy thế lương. Bà Vương vì quá đau lòng mà ngất đi mấy lần, gia đình phải gọi bác sĩ đến canh chừng bà trong suốt mấy ngày tang lễ. Người duy nhất phải cố gắng sự đau xót mà phải đón tiếp khách đó chính là ông Vương. Ông nuốt nước mắt vào, cố gắng để đầu óc tỉnh táo. Gia đình ông bây giờ chỉ có mỗi ông là người chịu đựng nhiều nhất. Nhìn người vợ đau khổ đến muốn chết, ông cũng cảm thấy đau khổ.

Nhất Phong, Diệu Hân sau khi vào viếng cô bạn thân xong thì chạy ra ngoài đứng cùng ông Vương. Diệu Hân từ lúc tận mắt nhìn thấy Vương Uyển bị tai nạn rồi chết, trong đầu vẫn cứ ám ảnh một nỗi sợ hãi. Cô nhìn Vương Uyển nở nụ cười ngây thơ trên bức ảnh mà không thể nào kìm nén được nước mắt. Nhất Phong đỡ lấy cô, xoa nhẹ lưng cô rồi an ủi.

“Đừng khóc nữa, từ hôm qua đến giờ cậu vẫn chưa ăn gì. Hay là để mình dẫn cậu đi ăn nhé!”

Diệu Hân lắc đầu, bám chặt vào cánh tay của Nhất Phong, gương đôi mắt đầm lệ nhìn hẳn. “Còn Đức Minh đâu? Sao cậu ấy vẫn chưa đến?”

Nghe Diệu Hân hỏi về cậu thì lúc này Nhất Phong mới để ý. Hôm qua vẫn còn thấy cậu ấy đi cùng mọi người vào bệnh viện, nhưng từ sáng đến giờ vẫn chẳng thấy cậu ấy đâu cả. Nhất Phong dìu Diệu Hân ngồi xuống ghế, còn mình thì đi tìm Đức Minh.

Tìm khắp căn biệt thự cũng chẳng thấy bóng dáng cậu đâu, gọi thì cũng không bắt máy. Hẳn rất sợ Đức Minh sẽ nghĩ quẩn mà làm gì dại dột.

Lúc này tại căn biệt thự nhà họ Thái...

Sau khi trở về nhà, ông Thái liên tục chửi cậu nhưng cậu không nghe. Điều mà cậu đang quan tâm là Vương Uyển đã chết. Ngồi trong một góc phòng không một chút ánh sáng, nỗi hốt hoảng, lo sợ cứ bám lấy cậu không ngừng. Đôi mắt khi đó của cô vô cùng đáng sợ. Cậu tưởng tượng Vương Uyển đang trừng mắt mà nói với cậu rằng: Vì sao lại bỏ mình lại? Tại sao cậu lại làm như vậy? Nếu không phải tại cậu thì mình cũng không chết!

Đức Minh đắm chìm trong cơn ác mộng đáng sợ. Trong bóng tối, cậu lại nhìn thấy Vương Uyển đang tiến gần lại chỗ mình, đôi mắt chảy máu trừng lớn nhìn cậu. Cậu hét lên một tiếng, sau đó ôm đầu bắt đầu lẩm bẩm cái gì đó.

Cánh cửa phòng được mở ra, Đức Minh giật mình mang theo nỗi sợ hãi ôm người, gương mặt hơi ngẩng lên, đôi mắt đầy tơ máu nhìn ra phía cửa.

Ông Thái cau chặt hai mày lại, nếp nhăn trên trán vô cùng rõ rệt. Ông tiến lại gần đứa con trai của mình, cao giọng nói: “Mày có phải là đàn ông không hả?”

Đức Minh không hề để ý đến lời ông nói.

Ông Thái túm cổ áo của cậu lôi dậy rồi kéo cậu ra khỏi phòng. Ánh đèn ngoài cầu thang nhất thời làm cậu bị chói mắt. Lúc này ông mới càng ngl nhìn rõ gương mặt tiêu tụy của cậu sau đó dần buông tay ra.

“Mày mau vào tắm rửa sạch sẽ đi. Lát nữa tao sẽ đưa mày sang nước ngoài!”

Nghe ông nói câu này xong, Đức Minh mới nhất thời phản ứng. Đức Minh nhìn ông với ánh mắt khó hiểu rồi cậu cực tuyện: “Không được, tôi phải đi thăm Vương Uyển. Để hôm khác đi.”

“Mày không có quyền quyết định. Con bé đó chết rồi, mày còn đi thăm nó làm gì.” Ông Thái nói một cách tàn nhẫn. Thực ra ông muốn bảo vệ cho con trai của mình, ông không muốn Đức Minh dính dáng gì đến nguyên nhân cái chết của Vương Uyển.

Gương mặt của Đức Minh biến đổi, cậu tức giận gầm lên: “Vương Uyển chết rồi, cậu ấy vì tôi mà chết. Đây là lần cuối tôi đi gặp cậu ấy để cầu xin tha thứ. Ông nói vậy là có ý gì hả? Ông có phải là con người không?!”

Ông Thái tức giận vung tay tát một cái vào gương mặt tiêu tụy của cậu. Đức Minh lảo đảo vài cái, cái tát này chẳng kém hôm nọ chút nào. Lúc trước cậu không sao đó là do cậu vẫn còn khỏe mạnh, nhưng bây giờ sức khỏe cậu vô cùng yếu. Cái tát này suýt nữa khiến cậu ngã, may mà tay còn bám được vào cầu thang.

“Tao chỉ không muốn mày gặp phiền phức thôi. Dòng tộc nhà họ Thái không thể vì mày mà ô uế được.” Sau đó ông lấy tay đánh vào gáy cậu.

Trước mắt cậu đột nhiên đều là màu đen, cơ thể của cậu được ông đỡ lấy. Khi tỉnh lại thì cậu đã ở Úc. Có lẽ là do quá mệt bà yếu nên cậu mới ngủ lâu như vậy.

29. Chương 29

Trở về với thực tại, gương mặt của Diệu Hân vô cùng ảm đạm. Mộng Nghi cảm thấy cô bạn Vương Uyển này quá xấu số. Còn trẻ như vậy mà đã mất, so với hoàn cảnh của cô còn xui xẻo hơn nhiều.

Im lặng một lúc Diệu Hân mới lấy lại vẻ mặt bình thường, nở nụ cười với cô: “Chính hôm tiễn biệt Vương Uyển lần cuối, Đức Minh đã được bố mình đưa sang Úc. Còn về Nhất Phong, cậu ấy không hề biết chuyện Đức Minh bị bố đánh ngất rồi đưa đi nên mới gây ra hiểu lầm lớn như vậy.”

Mộng Nghi khoanh hai chân ngồi lên sofa, ánh mắt nhìn Diệu Hân một cách hiếu kì: “Vậy tại sao cậu không nói việc này cho cậu ta hiểu?”

Diệu Hân lắc đầu thở dài, tỏ vẻ bất lực: “Đức Minh không cho nói.”

Mộng Nghi chửi thầm cậu trong lòng. Nếu đã là hiểu lầm sao không nói thật ra, cái tên này có bị điên không nhỉ?

Mộng Nghi lại ngồi ăn bánh tiếp nhìn thì có vẻ không quan tâm nhưng cô đang nghĩ cách để bọn họ lại thân như trước. Hai người họ dù sao cũng là bạn thân từ nhỏ, nếu chỉ vì hiểu lầm thì đúng là đáng tiếc.

Sáng hôm sau, Mộng Nghi dậy từ rất sớm để chuẩn bị có kế hoạch của mình. Chỉ mới năm giờ sáng, Mộng Nghi gọi Diệu Hân dậy để đi siêu thị mua đồ. Hai người mua rất nhiều đồ ăn, nước uống và mấy thứ vật dụng cần thiết. Chưa đến nửa tiếng đã đầy hai chiếc xe đầy.

“À còn lều nữa. Ở nhà có lều không nhỉ?” Mộng Nghi dứt mấy thứ đã tính tiền vào túi hỏi.

“Có hai cái lều mua cũng được vài năm rồi nhưng chưa dùng lần nào nên cất trong nhà kho. Chắc bây giờ vẫn còn mới đấy.”

“Thế thì tốt, bây giờ cậu cho cho Đức Minh còn mình gọi cho Nhất Phong đến địa điểm cắm trại nhá. Nhớ là đừng có nói cho cậu ta biết Nhất Phong cũng đến.”

Diệu Hân làm theo lời của Mộng Nghi, xách túi đồ ra ngoài rồi lấy điện thoại gọi cho Đức Minh. Mộng Nghi cũng vậy, sau đó vẫy taxi đi về nhà.

Hơn một giờ sau, Nhất Phong lái xe đến đón Mộng Nghi và Diệu Hân. Những đồ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong. Nhất Phong vừa đặt chân xuống xe thấy một đồng đồ liền mở lớn hai con mắt.

“Chỉ là đi chơi một hôm thôi mà, cần gì phải mang lắm đồ như vậy chứ?”

Mộng Nghi chống nạnh, đáp: “Thế này mà còn kêu nhiều. Mau giúp hai bọn tôi mang đồ lên xe đi.”

Nhất Phong thở dài, rồi chạy lại qua giúp hai người một tay cất đồ vào sau cốp xe. May là hôm nay hân lái xe cỡ to, nếu mà xe bé thì không có chỗ để chứa hết những đồng đồ này. Sau khi cất xong đồ, cả ba người lên xe.

Nhất Phong ngồi vào vị trí lái, khởi động xe rồi quay vô lăng. Chiếc xe dần chuyển bánh hướng đến nơi mọi người sẽ định cắm trại.

Địa điểm mà Mộng Nghi chọn là một khu rừng hoang sơ ở phía Tây Bắc vùng ngoại thành. Chỗ này chưa hề được con người đụng tới nên mang một vẻ đẹp thô sơ, tự nhiên. Đi sâu vào bên trong có một bãi đất trống, xung quanh đều là cây cổ thụ lớn, những tán lá cây bao xung quanh khu đất trống thành một hình tròn, ngẩng đầu lên có thể nhìn rõ vẻ đẹp của thiên nhiên.

Diệu Hân và Nhất Phong lần đầu tiên nhìn thấy nơi này thì không khỏi thích thú. Diệu Hân thì luôn miệng khen ngợi, còn Nhất Phong chỉ chăm chú quan sát rồi mỉm cười. Mộng Nghi thì vô cùng vui vẻ dọn đồ đã chuẩn bị ra.

“Này qua giúp tôi dựng lều đi.”

Nghe thấy Mộng Nghi nói, Nhất Phong và Diệu Hân chạy lại giúp dựng lều. Hai cái lều lớn, một chiếc cam một chiếc màu xanh ghi vô cùng đẹp.

Đức Minh lái xe đến con rừng mà Diệu Hân nói sau đó lại men theo đường mà tiến sâu vào trong. Cứ đi như vậy cũng không phải là cách, Đức Minh gọi điện cho cô rồi đi theo sự chỉ dẫn mà cô nói. Từ trong xe cậu loáng thoáng có nghe thấy tiếng người, đi xe vào sâu hơn thì nhìn thấy Diệu Hân đang bê một đồng đồ trên tay, Mộng Nghi và Nhất Phong thì dựng lều và căng lều.

Diệu Hân trải một chiếc thảm lớn ra sau đó vô tình nhìn thấy một chiếc xe, bên trong là Đức Minh. Cô vẫy tay gọi lớn: “Đức Minh! Chỗ này... mau qua đây!”

Nhất Phong nghe đến hai từ “Đức Minh” thì gương mặt thay đổi biểu cảm, đây là biểu cảm chán ghét. Mộng Nghi liếc nhìn trộm hân một cái, sau đó nhỏ giọng nói: “Là tôi bảo cậu ta đến đây.”

Nhất Phong ngạc nhiên trừng mắt nhìn cô. Mộng Nghi có phần hơi sợ hãi rút cổ lại, tránh đàng sau tấm lều. Nhất Phong đột nhiên không nói gì, bỏ đi. Mộng Nghi sợ hân sẽ tức giận mà bỏ về liền đuổi theo. Và số cô thật xui xẻo, bước được ba bước, chân mắc vào dây lều sau đó là một màn hôn đất hoành tráng.

A....

Nhất Phong giật mình quay đầu lại, lo lắng vội đỡ cô lên: “Không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Gương mặt Mộng Nghi hiện lên sự đau đớn. Nhất Phong vô cùng lo lắng mà bế hân cô lên đưa vào lều ngồi sau đó chăm chú tìm vết thương.

Thật ra thì Mộng Nghi không có sao hết, chẳng qua là sợ Nhất Phong bỏ về thì làm hỏng kế hoạch của cô mất nên mới phải giả vờ. Lừa hân ta thế này, lòng cô cũng không hề thoải mái.

“Chắc chỉ bị chuột rút thôi. Lát nữa là hết ngay!”

Nhất Phong đột nhiên nhìn chằm chằm Mộng Nghi khiến cô hơi khó xử. Không phải bị phát hiện rồi chứ.

Nhất Phong đột nhiên cốc lên đầu cô một cái, trách móc: “Đồ ngốc đi theo tôi làm gì hả?”

Mộng Nghi xoa đầu, chu cái mỗ lên đáp: “Tại tôi sợ anh bỏ về chứ bộ!”

“Ồ cái nơi hẻo lánh này tôi bỏ về thì ai ở lại chăm sóc, bảo vệ cô hả?”

Nghe xong những lời này, Mộng Nghi cảm thấy vô cùng sung sướng. Cô chớp mắt tỏ vẻ dễ thương hỏi lại: “Anh là đang muốn theo đuổi tôi hả?”

Nhất Phong xấu hổ, định quay người bỏ đi thì bị Mộng Nghi cầm cổ tay giữ lại: “Tôi khát nước rồi, lấy nước cho tôi đi.”

“Ừm.” Nhất Phong ngại ngần đáp một cách ngắn gọn rồi nhanh chóng bỏ đi muốn giấu khuôn mặt bối rối của mình.

Mộng Nghi thầm cười, cậu ta lúc ngại ngần đẹp trai thật!

30. Chương 30

Sau khi chuẩn bị xong mọi người ngồi quây quần trên chiếc tấm thảm, ở giữa là một đồng hồ ăn, nước uống. Nhất Phong và Đức Minh từ lúc ngồi xuống chẳng nói câu nào, mặt ai cũng xì ra. Mộng Nghi thấy tình hình có vẻ không ổn, nếu cứ thế này chỉ sợ từ giờ đến mai hai con người này cũng chẳng thêm nói chuyện cùng với nhau mất.

Mộng Nghi lấy chiếc balo của mình nhét vài gói socola, bím bím, nước rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Diệu Hân, sau đó ghé sát vào tai nói thầm: “Chúng ta đi thôi!”

Diệu Hân chớp mắt hỏi: “Đi đâu?”

“Để hai bọn họ một mình đi.” Sau đó kéo Diệu Hân đứng dậy mỉm cười nói: “Chúng tôi đi thăm thú vài vòng quanh đây. Hai người cứ ngồi đây ăn đi nhá!”

Nhất Phong nghe thấy liền đứng dậy, “Tôi cũng đi cùng!”

Mộng Nghi lập tức phản đối: “Không được!” Sau đó đặt tay lên vai Nhất Phong ấn hắn ngồi xuống: “Cậu ở cùng với Đức Minh đi, chúng tôi tự đi cũng được!”

Đức Minh thấy hơi lo lắng, chỉ có hai đứa con gái nhờ đâu đi lạc hay gặp nguy hiểm thì biết làm sao: “Hai cậu đừng đi xa quá.”

Mộng Nghi ra dấu “ok” rồi khoác tay Diệu Hân đi. Đi được ba mét, Diệu Hân hơi ngoái đầu lại nhìn không khí âm ỉm giữa hai con người kia cảm thấy không yên tâm: “Bọn họ sẽ không sao chứ?”

Mộng Nghi vỗ lên mu bàn tay Diệu Hân một cái, giọng nói chắc nịch về sau mang một chút đùa cợt: “Yên tâm đi, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Bất quá bọn họ cãi nhau sau đó bỏ về, bỏ rơi hai chúng ta ở đây.”

Diệu Hân nghe xong thì hốt hoảng, muốn quay đầu lại thì bị Mộng Nghi tóm được kéo lại: “Chỉ đùa thôi mà. Đức Minh chưa tiếp xúc nhiều thì tôi không biết, còn Nhất Phong cậu ta sẽ không quên chúng mình đâu.”

Phải gọi là sẽ không bỏ quên cái người tên Mộng Nghi này đâu, haha...!

Mộng Nghi và Diệu Hân đi sâu vào bên trong rừng, cây cỏ đại mộc che kín lối đi. Muốn đi qua thì lại phải lấy tay rẽ lá ra, lúc đi còn phải chú ý dưới chân để tránh tai nạn xảy ra. Càng vào sâu khu rừng càng âm u, tiếng chim chóc hòa cùng với gió, không khí có hơi ẩm ướt nhưng vô cùng mát mẻ.

Diệu Hân bám chặt vào tay Mộng Nghi, từ nhỏ tới giờ cô chưa bao giờ phải đi vào một nơi có hơi đáng sợ như vậy.

“Này hay là chúng ta quay lại đi. Chỗ này có vẻ nguy hiểm.” Giọng Diệu Hân có phần lo lắng sợ hãi.

Mộng Nghi tỏ ra mạnh mẽ không hề sợ hãi, cầm chắc lấy bàn tay Diệu Hân vẫn tiếp tục dò đường để đi. “Không được. Phải để bọn họ ở riêng với nhau chứ, đây là một cơ hội rất hiếm có đấy.”

Diệu Hân mang gương mặt lo lắng đi đằng sau Mộng Nghi. Cô đang cảm tưởng mình như là nhân vật chính trong phim đang đi du thám vậy.

Đột Nhiên Mộng Nghi dừng lại, thả tay Diệu Hân ra cúi người lấy tay rạch lá cây dại ra nhìn. Diệu Hân tò mò cũng cúi xuống nhìn theo, là một khúc cây khô. Mộng Nghi thở phào nhẹ nhõm sau đó nói một cách băng quơ.

“Còn tưởng là giẫm phải rắn.”

“Cái gì?!” Diệu Hân giật mình hốt hoảng hét lên. Mộng Nghi cũng bị Diệu Hân hù dọa xin nữa thì thót tim.

“Có khi chưa bị rắn cắn đã bị cậu dọa chết rồi đấy!” Mộng Nghi lườm Diệu Hân nói.

Diệu Hân sợ hãi nhìn vô cùng tội. Mộng Nghi vỗ nhẹ lưng Diệu Hân an ủi. “Không sao, mình có nghe thấy tiếng nước chảy gần đây. Chắc phía trước là con suối đấy. Đi thôi!”

Diệu Hân nửa ngờ vực, hỏi lại. “Thật hả?”

Mộng Nghi không nói gì, im lặng. Tiếng nước chảy róc rách. Đúng là có suối thật. Diệu Hân khí thế bừng bừng, vẽ mặt tươi tỉnh hần bầu vào áo Mộng Nghi rồi đi.

Năm phút sau trước mắt hai người là một con suối chảy từ vách đá xuống sau đó trải dài mãi. Nước suối trong vắt cơ hồ có thể soi gương. Mộng Nghi xắn quần lên cao, tháo giày ra rồi lội xuống suối. Dòng nước mát lạnh khiến cô vô cùng dễ chịu. Mộng Nghi vẫy tay với Diệu Hân hào hứng nói.

“Mau tháo giày xuống đây đi. Đã mất công chạy ra tận đây rồi mà.”

Diệu Hân nhìn thấy gương mặt của Mộng Nghi vô cùng vui vẻ thì mỉm cười, tháo giày chậm rãi lội xuống suối. Dòng nước cao đến nửa bắp chân. Dưới đáy đều là những viên đá có kích thước khác nhau. Mộng Nghi lấy tay vớt nước rồi hắt vào người Diệu Hân. Diệu Hân cũng không hề nhường mà đá chân dưới nước khiến cả bộ đồ của Mộng Nghi bị ướt sũng.

“Cậu được đó!” Mộng Nghi nheo mắt lại chỉ tay về phía Diệu Hân rồi dùng lực ở chân vô cùng mạnh hắt thẳng nước vào người Diệu Hân.

Sau khi đã nghịch nước chán, Mộng Nghi và Diệu Hân ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi. Vừa nãy chơi đúng là đã. Mộng Nghi điều hòa lại hơi thở sau đó lấy đồ ăn từ trong balo ra đưa cho Diệu Hân một thanh socola. Diệu Hân bóc ra cắn một miếng rồi lại đưa lên miệng Mộng Nghi, cô cũng cắn một miếng.

“Cậu có nghĩ hai người họ có thể làm hòa không?” Diệu Hân hỏi.

“Chưa biết. Nhưng mà hai người bọn họ ngồi một mình với nhau lâu như vậy chẳng lẽ không ai nói với ai câu nào. Chỉ có người bị câm mới như vậy.” Nói xong tay thò vào gói bim lấy một miếng bỏ vào miệng.

Diệu Hân thấy Mộng Nghi nói cũng có lý nên không suy nghĩ nữa. Hai người ngồi nói chuyện trên trời dưới biển đến tận chiều mới biết là phải về chỗ hai tên con trai kia.

31. Chương 31

Trở về địa điểm cắm trại, Mộng Nghi và Diệu Hân không thấy bóng dáng người nào cả. Mộng Nghi vả vào miệng mình một phát, không phải bọn họ bỏ rơi hai người thật chứ? Nhưng mà xe vẫn còn kia mà, thế bọn họ đi đâu rồi?

Diệu Hân mò thử ở trong lều phát hiện Nhất Phong và Đức Minh ở bên trong thì hô một tiếng. “Bọn họ trong đây này!”

Mộng Nghi giậm chân đi về phía chiếc lều màu xanh ghi, đứng trước cửa lều định giáo huấn bọn hán một trận thì phát hiện quần Nhất Phong dính đầy máu, gương mặt nhợt nhạt như muốn ngất. Mộng Nghi hốt hoảng, đôi mắt đột nhiên hơi nhòe xông vào chiếc lều nhìn chân hán đang lấy một chiếc áo sơ mi đã bị nhuộm một màu đỏ băng bó quanh chân.

Diệu Hân đồng thời cũng phát hiện ra, gương mặt tái mét. “Đức Minh, cậu ấy làm sao vậy?”

“Vì các cậu đi lâu quá nên chúng tôi quyết định đi tìm. Lúc đang đi tôi bị trượt chân chút nữa là ngã may mà Nhất Phong đỡ được tôi. Nhưng không ngờ bên cạnh chân mình là bẫy thú cậu ấy lại dẫm phải nên bị chiếc bẫy thú đó kẹp chặt vào chân. Cái bẫy đó vô cùng sắc, ngay khi gỡ bẫy ra xong thì đã chảy vô cùng nhiều máu.” Đức Minh liếc hán một cái rồi thở dài nói tiếp. “Mình cầm máu cho cậu ấy xong định đưa Nhất Phong đến bệnh viện nhưng cậu ấy bảo phải đợi Mộng Nghi trở về.”

Mộng Nghi nghe Đức Minh nói xong liền tức giận nhìn hán. “Cậu có bị ngốc hay không hả? Bị thương như vậy rồi sao không đi bệnh viện đi mà còn quan tâm đến tôi làm gì hả?”

Nhất Phong nắm chặt lấy bàn tay Mộng Nghi, giọng nói hơi run. “Tôi lo cô xảy ra chuyện nên mới không đi. Bây giờ thì có thể đi rồi.”

Mộng Nghi rút tay ra đập bộp phát vào ngực hán một cái, quát. “Còn đùa được nữa hả?” Sau đó nước mắt ồ ạt chảy ra không thể nào dừng được.

Mọi người vút hết đồ ở đây, giờ họ chỉ biết là phải đưa Nhất Phong đến bệnh viện. Nhất Phong cắn răng chịu đựng, Mộng Nghi không sao là hán yên tâm rồi.

Đến khi tỉnh lại cũng là vài ngày sau. Mở mắt ra nhìn lên trần đều là một màu trắng xóa. Nhất Phong cứ động tay thì phát hiện Mộng Nghi đang gục đầu lên giường bệnh ngủ. Nhất Phong đưa tay chạm vào tóc cô, khẽ dùng ngón tay vén tóc cô sang hai bên rồi chăm chú nhìn khuôn mặt đáng yêu như con mèo đang ngủ say. Nhất Phong xuống giường dùng sức bế Mộng Nghi lên giường nằm. Vì một chân bị đau nên khi bế cô lên có hơi mất nhiều sức lực.

Mộng Nghi được nằm trên giường thì cảm thấy vô cùng thoải mái, cọ quây người rồi ngủ say.

Mộng Nghi đang ngủ thì có người lay dậy. Cô dụi mắt nhìn người phóng đại trước mặt, chưa tỉnh ngủ hỏi. “Diệu Hân hả? Sao cậu lại ở đây?”

Diệu Hân thở dài một hơi, “Người bệnh thì chẳng thấy đâu. Chỉ thấy người khỏe mạnh nằm ngủ say tít trên giường.”

Mộng Nghi chợt nhớ ra điều gì đó, cúi đầu xuống phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, ngó xung quanh phòng lại chẳng thấy Nhất Phong đâu.

“Sao mình lại ngủ ở đây nhỉ? Còn Nhất Phong đâu?”

“Cái đó phải hỏi cậu chứ. Suốt mấy ngày nay cậu đều ở đây trông chừng cậu ấy, bây giờ cậu lại hỏi mình.”

Mộng Nghi xuống giường, xỏ chân vào đôi giày lười rồi khỏi phòng bệnh đi tìm Nhất Phong.

Nhất Phong và Đức Minh vô tình gặp nhau trong công viên của bệnh viện. Hai người đứng cách nhau chỉ ba bước chân, không khí có phần căng thẳng.

“Chân cậu sao rồi?” Đức Minh có hơi khó xử lên tiếng hỏi.

“Không sao, cảm ơn đã quan tâm.” Giọng của Nhất Phong không mang một chút cảm xúc nào.

“Xin lỗi vì đã làm hại cậu. Cái này là thuốc bổ cậu cầm lấy đi.” Đức Minh chìa một chiếc túi ra nói.

Nhất Phong không từ chối mà cầm lấy nói. “Cảm ơn lòng tốt của cậu. Nhưng tôi cứu cậu chỉ là bản năng tự nhiên thôi. Không cần cảm thấy áy náy.” Sau đó xoay người lạnh lùng bỏ đi.

Đức Minh mỉm cười. Nhất Phong đã chịu nhận quà của cậu, chịu nói nhiều với cậu như vậy có lẽ Nhất Phong cũng không còn ghét cậu như trước nữa.

32. Chương 32

Mộng Nghi vừa đi xuống đến sảnh tầng một thì thấy Nhất Phong ung dung bước qua cửa chính, trên tay còn cầm một túi gì đó. Mộng Nghi chạy nhanh lại gần hắn, xấn xít đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Cậu đang cầm cái gì vậy?”

“Thuốc.”

“Người nào tặng vậy?”

“Đức Minh!”

Mộng Nghi mở to mắt, trong lòng vô cùng vui sướng. Cuối cùng cũng thành công!

Vẻ mặt của Mộng Nghi đột nhiên rất vui vẻ khiến Nhất Phong hơi khó hiểu. “Có chuyện gì mà cô vui vậy?”

Mộng Nghi giả bộ ngây thơ, chớp mắt nhìn hắn. “Có gì đâu. Mà chân cậu vừa mới khỏi đi lung tung như vậy không tốt đâu.”

Nhất Phong cúi đầu ghé sát vào tai Mộng Nghi, giọng điệu vô cùng quyến rũ. “Tỉnh lại thấy cô bên cạnh là tôi hết đau rồi...” Sau đó nở nụ cười bước cao bước thấp chạy đi trước.

Tim cô đột nhiên đập rất nhanh, cả mặt đều đỏ bừng. Mộng Nghi mơ hồ một lúc sau đầu óc mới tỉnh lại nhận ra mình đã động lòng với hắn.

Bệnh viện nhắc Nhất Phong hãy nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ vài hôm học cũng không sao nhưng mà Nhất Phong ức kiên quyết muốn ra viện để đi học. Nói cái gì mà nghỉ một ngày là hỏng cả một lỗ kiến thức. Bố Bạch cũng khuyên nhưng Nhất Phong nhất quyết không nghe nên ông chỉ đành làm thủ tục xuất viện cho hắn.

Diệu Hân và Mộng Nghi đến rủ Nhất Phong đi học. Nhất Phong một chân bị què nên phải lấy chân còn lại không bị thương làm trụ bước từng bước một. Diệu Hân thì cầm cặp hộ, còn Mộng Nghi thì khoác eo Nhất Phong làm chiếc chân thứ ba cho hắn.

Nhất Phong dồn hết sức lực khoác tay lên vai Mộng Nghi. Mộng Nghi bị sức ép mấy chục cân đè hết nên người lên cảm thấy vô cùng mệt và đau lưng. Cô cắn răng sau đó véo mạnh eo hắn quát:

“Cậu có thể đừng dìu người tôi xuống nữa được không? Tôi sắp bị cậu làm cho gãy vai rồi này!”

Nhất Phong nham nhở cười, mặt tiến sát lại gần cô nói. “Nhưng mà tôi đang bị đau chân! Hay là để tôi ngồi lên lưng cô, như vậy sẽ không bị gãy chứ!”

Mộng Nghi trừng mắt, chửi thề. “Cậu đi chết đi!”

Diệu Hân cảm thấy mình như là một chiếc bóng đèn đang đi theo hai người bọn họ nên vô cùng khó chịu, xen ngang vào cuộc nói chuyện của hai người. “Tôi biết là hai người đang yêu nhau nhưng không dám nói. Nhưng mà cũng đâu cần tình tứ trước mặt tôi chứ?”

Mộng Nghi và Nhất Phong nghe xong liền cậu buông tôi, tôi buông cô ra mỗi người đi một phía. Mộng Nghi hơi liếc mắt thấy bộ dạng đi của Nhất Phong vô cùng khổ sở lại không đành lòng chạy lại khoác eo hắn, giúp hắn.

“Mặc kệ cậu ta nói nhảm đi. Thấy cậu như vậy tôi...”

Nhất Phong đang chờ Mộng Nghi nói tiếp thì cô không nói nữa, ngoảnh mặt sang chỗ khác giấu mặt đi. Khóe miệng Nhất Phong hơi nhếch lên mỉm cười.

Đức Minh đang được bao vây bởi rất nhiều cô gái. Diệu Hân thấy vậy liền tức giận hung hăng chạy lại ném cặp của Nhất Phong lên bàn cậu rồi quát lớn. “Bạn Đức Minh đây là lớp học chứ không phải công viên. Làm phiền bạn giải tán hết chỗ này giùm cái!”

Mấy cô nữ sinh đó nghe xong liền nhìn Diệu Hân với ánh mắt kì lạ. Đức Minh mang cái bộ dạng không biết làm sao vất vả đứng dậy, nổi bật giữa hẳn bọn con gái. Đức Minh nhìn thấy Diệu Hân liền mỉm cười. “Xin lỗi, mọi người có thể đi chỗ khác không. Tôi cảm thấy không khí hơi ngột ngạt.”

Nói xong bọn nữ sinh liền xụ mặt ôm quà rời đi. Có người còn ngoảnh lại ban tặng cho Diệu Hân một cái ánh mắt ghen ghét. Diệu Hân chẳng để tâm, nhìn chằm chằm cậu nói. “Hay quá ha! Vừa mới vào lớp đã được yêu mến vậy rồi!”

“Mình cũng đâu muốn!” Sau đó ngẩng mặt thì nhìn thấy Mộng Nghi và Nhất Phong, hai bọn họ đang khoác vai nhau. “Chân cậu khỏe rồi à?”

Nhất Phong chẳng buồn để tâm cứ thế mà ngồi xuống. Mộng Nghi thấy tình hình lại có vẻ như lúc trước nên thay hẳn trả lời. “Chân cậu ta khỏe như voi. Có bị mười cái bẫy găm vào chân cũng không sao!”

Mộng Nghi vừa dứt lời thì thấy sau gáy lạnh lạnh, toàn thân sớn gai ốc. Nhất Phong, cậu ta tức giận rồi!

33. Chương 33

hu qua đi thì đông đến, bầu trời mấy hôm nay đều âm u, độ ẩm vô cùng thấp. Bây giờ chạy ra ngoài đường đã thấy có rất nhiều người mặc trên mình những chiếc áo len, áo khoác dày để giữ ấm. Mộng Nghi là một người vô cùng mẫn cảm với mùa đông, cứ trời lạnh là cô lại bị cảm dù mặc có ấm đến đâu. Theo lẽ thường những người như vậy sẽ cực kỳ ghét mùa này nhưng ngược lại Mộng Nghi lại thích mùa đông nhất trong bốn mùa.

Theo như Mộng Nghi nghĩ thì mùa đông thường không hay mưa, cũng không nắng đi đường đỡ phải đội mũ. Những lúc vận động nhiều chỉ cần cởi áo ra để gió lạnh thổi vào ngay lập tức người sẽ vô cùng sảng khoái. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Mộng Nghi thích mùa đông. Nhưng dù có thích đến cỡ nào thì ông trời cũng sẽ không mềm lòng mà không khiến cô bị cảm.

Ví dụ như là tối hôm qua, ngoài trời nhiệt độ thấp, gió thì thổi vô cùng mạnh, vậy mà lúc đi ngủ Mộng Nghi lại mở toang cửa sổ ra. Đến tận sáng hôm sau, Mộng Lam lên gọi cô xuống ăn sáng thì phát hiện cô đã bị sốt thì vô cùng lo lắng. Đợi đến khi cô tỉnh ngủ thì giáo huấn cô một trận sau đó nấu cháo cho cô ăn rồi cho cô uống thuốc.

“Mẹ à chỉ bị sốt nhẹ thôi mà, cần gì phải nghỉ học chứ?” Mộng Nghi đặt cốc nước lên bàn than vãn. Cô định lật chăn ra đứng dậy thì lại bị Mộng Lam ấn xuống.

“Để Diệu Hân xin nghỉ học con. Con cứ nghỉ một ngày ở nhà cho khỏe đi.”

Mộng Nghi cự tuyệt nhất quyết muốn đi học. Mộng Lam hết cách, bà thật không hiểu nổi rốt cuộc con gái bà chăm học từ khi nào vậy?

“Này, mẹ không biết là con lại chăm đi học như vậy đấy! Trước đây chẳng phải con hay bày mưu muốn nghỉ học lắm sao? Bây giờ cho con nghỉ con lại không muốn nghỉ.” Ngồi xuống cạnh cô, nói tiếp. “Hay là con thích ai trong lớp rồi?”

Mộng Nghi tròn mắt nhìn bà, không biết phải đáp sao. Trong đầu đột nhiên lại hiện ra khuôn mặt của Nhất Phong. Mộng Nghi đưa mắt nhìn bà, gỡ gương mặt vô tội ra cho bà xem. “Đâu có, con làm gì thích ai. Từ rất lâu rồi con đã hạ quyết tâm phải học thật chăm, cho nên...mẹ đừng có đoán linh tinh.” Sau đó chuồn lẹ vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Diệu Hân chờ Mộng Nghi dưới phòng khách. Phải hơn 20 phút sau mới thấy mặt mũi Mộng Nghi. Nhưng mà nửa khuôn mặt cô bị vùi trong đồng áo dày bạch, nửa đầu còn lại thì đội mũ len cho nên chỉ chừa lại hai con mắt vẫn còn đang chớp chớp nhìn Diệu Hân. Nhìn dáng người nhỏ bé bị vùi trong nhiều lớp quần áo khiến cô trở nên vô cùng đáng yêu, như là một con búp bê biết đi chuyển.

“Mộng Nghi nghe nói cậu bị ốm, có sao không?” Giọng Diệu Hân vô cùng lo lắng, chạy lại đỡ cô.

Mộng Nghi xua tay, kéo cái cổ áo che hết nửa khuôn mặt xuống đáp: “Không sao, chỉ bị sốt nhẹ thôi mà.”

Diệu Hân vẫn còn lo lắng, “Thật sự không sao chứ?”

Mộng Nghi cười tươi, ưỡn ngực đáp: “Thật sự không sao mà!”

Ngồi trong lớp, Mộng Nghi cảm thấy đầu đau vô cùng, trời đất cứ quay cuồng. Ngay cả gương mặt đẹp trai của Nhất Phong cũng bị mờ làm hai làm ba. Nhất Phong thấy Mộng Nghi cứ lơ đãng, đầu lúc nghiêng bên này lúc nghiêng bên kia thì không khỏi lo lắng, hai tay áp hai bên má của Mộng Nghi. Tay của Nhất Phong vô cùng ấm nhưng khi đụng vào má của cô lại như phải bỏng.

Nhất Phong vỗ nhẹ lên má Mộng Nghi, “Này không sao chứ?!”

Bây giờ là tiết tự học cho nên hân cũng không lo bị cô giáo chửi cứ thế mà vỗ nhẹ lên má cô nói. Mọi người trong lớp thấy bàn cuối ồn thì đều ngoảnh đầu lại, thấy cảnh như vậy cả lớp đều bắt đầu ồn ào.

Mộng Nghi lơ mơ ngoảnh đầu nhìn Nhất Phong, đôi mắt mệt mỏi cứ trĩu xuống. Cô đột nhiên đưa tay bẹo hai bên má của hân rồi cười như một con ngốc, nói: “Sao hôm nay có nhiều người giống cậu thế nhỉ?”

Nhất Phong hít một hơi thật sâu rồi thở ra, trong lòng thầm gào thét. Tôi đây là gương mặt đẹp trai chỉ có một chứ không có hai. Có tên nào lại dám giống tôi chứ?!

Đột nhiên Mộng Nghi gục đầu ngã vào ngực hân. Nhất Phong lấy tay lấy thế nào cũng không động dấy. Nhất Phong hoảng sợ liền cởi áo khoác ngoài của mình ra bao bọc người cô lại, sau đó đẩy ghế ngồi ra bệ cô lên chạy nhanh xuống phòng y tế. Sự việc diễn ra còn chưa đến ba phút, từ lúc Nhất Phong còn đang gào thét trong lòng đến lúc bệ cô ra ngoài. Mọi người đều thắc mắc không biết đã xảy ra chuyện gì. Diệu Hân cũng lo lắng, chạy đi theo, cả Đức Minh cũng vậy.

34. Chương 34

Lúc tỉnh dậy Mộng Nghi nhận ra mình đang nằm trong phòng y tế, trên tay còn cầm ống truyền nước. Mộng Nghi cảm thấy cơ thể đỡ hơn hân thì vô cùng thoải mái, chậm chạp ngồi dậy. Một lúc sau có người đi vào, đó là Nhất Phong. Trên tay còn cầm một tô cháo nóng hổi. Nhìn thấy Mộng Nghi đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm. Đặt tô cháo lên bàn bên cạnh giường rồi kéo ghế ngồi xuống.

“Mua cho tôi sao?” Mộng Nghi nhìn tô cháo thơm nức hỏi.

Nhất Phong thở một hơi thật dài, đáp: “Đúng vậy, mau ăn đi.”

Mộng Nghi không hề giữ ý tứ mà cầm tô cháo lên múc một miếng thật to bỏ vào miệng. Tô cháo đầy chẳng mấy chốc mà hết. Nếu không phải hân là người đưa cô vào đây thì không ai sẽ nghĩ rằng cô bị bệnh cả. Ăn còn khỏe hơn cả người bình thường.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Nhất Phong quan tâm hỏi.

“Đỡ hơn nhiều rồi!”

Rầm...

Cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra. Đứng giữa cửa là một cô nữ sinh với diện mạo bình thường. Cô nữ sinh thở hồng hộc chắc là do chạy quá nhanh. Nhất Phong và Mộng Nghi đồng loạt hướng mắt về phía cô gái đó không hiểu gì.

Nhận được ánh mắt bất thường từ người ở trong phòng. Cô nữ sinh đó xấu hổ, chậm chạp tiến lại gần hai người, nói đúng hơn là tiến lại gần Nhất Phong.

“Tôi còn tưởng cậu bị bệnh thì ra là không phải.” Giọng nói có phần rụt rè, hai mũi giày của cô gái đó cứ chà sát vào nhau.

Nhất Phong nở một nụ cười dịu dàng đáp lại. “Cảm ơn cậu đã quan tâm tôi, nhưng tôi rất khỏe không có bị làm sao cả.”

Mộng Nghi nhận ra cô nữ sinh này chính là Sam Sam, học bên cạnh lớp cô. Mộng Nghi nhận ra ánh mắt khác thường của Sam Sam thì đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng ghét. Còn cái tên Nhất Phong kia nữa, tại sao cứ cười hoài vậy chứ?

Sam Sam chìa một chiếc túi vô cùng xinh ra, nói: “Đây là đôi găng tay tớ đã làm. Mong cậu có thể nhận nó.”

Nhất Phong vô cùng bình tĩnh, thân thiện nhận lấy: “Cảm ơn.”

Món quà được Nhất Phong nhận lấy, Sam Sam vô cùng sung sướng nở nụ cười tươi rói, đáp: “Vậy nếu không có gì nữa thì tớ về lớp học đây. Bye...”

Nhất Phong mỉm cười sau đó mới quay đầu để ý Mộng Nghi đã vùi người vào trong chăn. Hắn lấy tay lật chăn ra thì gương mặt của cô xám xịt. Có vẻ là đang tức giận chuyện gì đấy.

“Cô lại làm sao vậy?” Nhất Phong hỏi.

Mộng Nghi không thèm liếc hắn, bực bội đáp: “Không có gì. Chỉ là ghen tị không có người tặng quà thôi!”

Nhất Phong đột nhiên khúc khích cười, “Vậy là cô đang ghen khi có người tặng quà cho tôi hả?”

Mộng Nghi quay đầu trừng mắt nhìn hắn, “Ai thèm ghen với cậu. Cậu nhận quà của ai là quyền của cậu, tôi đâu dám can thiệp!”

Tưởng Nhất Phong nghe xong sẽ tức giận nhưng không ngờ hắn lại cúi mặt xuống tiến sát lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Mộng Nghi mở to hai con mắt không hiểu hắn muốn làm gì thì đã bị hắn đặt một nụ hôn lên trán. Gương mặt của Mộng Nghi chuyển sang màu đỏ, từ hai má đến hai tai đều nóng bừng lên.

“Cậu...vừa làm gì vậy?” Mộng Nghi hoảng hốt hỏi.

Nhất Phong nở nụ cười gian tà, “Chính là muốn hôn cô đó!”

“Ồ biến thái!!!” Mộng Nghi hét lên muốn vung tay đập cho Nhất Phong một trận thì bị hắn tóm lại không buông. Mộng Nghi kháng cự thì bị Nhất Phong ôm chặt lại, miệng nở nụ cười xấu xa: “Nếu cô còn kháng cự tôi không đảm bảo sự an toàn của cô đâu.”

Hơi thở thoát ra từ miệng Nhất Phong phả vào tai cô. Mộng Nghi cứng đờ người không dám nhúc nhích. Lúc này hắn mới buông cô ra rồi lôi một đôi găng tay được đan vô cùng tỉ mỉ đi vào tay cho cô. Mộng Nghi ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động.

“Cái này là của cậu ấy tặng cho cậu mà.”

Nhất Phong búng vào trán cô một cái, nói: “Cái thứ xấu như thế này chỉ hợp với mình cô thôi!”

Mộng Nghi vừa nhìn thấy trên người hắn tỏa ra màu hồng thì ngay lập tức biến thành màu đen. Cô vung chân đập mạnh hắn xuống đất. Nhất Phong lồm cồm bò dậy, quát: “Cô là đang giả vờ bị bệnh hả?!”

“Tôi chính là đang giả vờ đó!”

35. Chương 35

“Ông gọi tôi có chuyện gì không?” Nhất Phong vô cùng tự nhiên đẩy cửa bước vào phòng làm việc, ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện với ông.

Bạch Hán Minh ngược đầu nhìn Nhất Phong rồi đặt bút xuống tập tài liệu đang ký dở. Gương mặt ông thoáng vẻ lưỡng lự không biết có nên nói hay không thì Nhất Phong mắt kiên nhẫn lên tiếng: “Có gì thì nói mau đi. Tôi còn phải đi học.”

Bạch Hán Minh đan hai bàn tay lại với nhau. Lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của ông, Nhất Phong không cảm thấy nực cười. Nhất Phong dựa người vào lưng ghế, tay trái đặt lên bàn, ngón trỏ gõ lên mặt bàn theo tiết tấu chậm, nói tiếp: “Chuyện gì mà khiến ông phải đắn đó vậy?”

“Giá cổ phiếu của công ti đang giảm xuống.”

Bạch Hán Minh nói một câu không đầu không đuôi khiến Nhất Phong không hiểu: “Là sao?”

“Là công ti đang trên đà phá sản.” Bạch Hán Minh thở dài đáp.

Nhất Phong nghe xong liền tròn mắt, cơ thể thoáng cứng đờ: “Tại sao lại như vậy? Không phải công ti đang rất tốt sao?”

“Vụ làm ăn vừa rồi bên công ti chúng ta đã thua lỗ rất nặng, nếu không có tiền trả sớm thì e chẳng trụ được một tháng nữa.”

Nhất Phong lo lắng cau mày lại. Một công ti lớn như vậy sao có thể trong nháy mắt bị sụp đổ nhanh như vậy chứ?

“Vậy không còn cách nào khác sao?”

“Có. Nhưng con sẽ phải hi sinh.”

“Là sao?”

“Bây giờ chỉ cần chúng ta thuyết phục được bên Cổ Lâm đầu tư, thì công ti của chúng ta chắc chắn sẽ qua được ải khó khăn này. Bây giờ nhiệm vụ của con là phải tiếp cận con gái của chủ tịch Cổ Lâm. Cô gái đó cũng chạc tuổi con, nếu con có thể thiết lập mối quan hệ trên mức bạn bè với cô bé đó thì bố tin bên Cổ Lâm chắc chắn sẽ giúp đỡ chúng ta.”

“Ý ông là bảo tôi lợi dụng con gái của ông ta? Hừ, ông có bị điên không hả?” Nhất Phong mất bình tĩnh quát.

“Nếu không làm vậy thì công ti của chúng ta sẽ bị phá sản. Công ti Cổ Lâm là một công ti đầu tư lớn ở trong nước và rất có ảnh hưởng trong quốc tế. Chỉ cần lôi kéo được ông ta, thì tất cả các công ti đầu tư khác sẽ chú ý mà nhắm vào chúng ta không phải sao?”

Nhất Phong suy nghĩ về những lời mà ông nói. Bạch Hán Minh nói cũng có lý. Nhưng hần đột nhiên lại nghĩ tới Mộng Nghi. Người mà hần thích là Mộng Nghi. Không lẽ thực sự phải hi sinh?

Bạch Hán Minh cảm thấy bản thân có lỗi với con trai mình. Nếu không phải ông ngốc nghếch tin tưởng bọn lừa đảo thì cũng không khiến con trai mình phải hi sinh như vậy. Bạch Hán Minh đứng dậy vòng qua bàn, sau đó đứng sau hần đặt tay lên vai nói: “Ta cho con thời gian suy nghĩ. Vận mệnh của công ti đều nằm ở trong tay con.”

Diệu Hân gọi thế nào Nhất Phong cũng không bắt máy. Đã qua hai hôm rồi không hề thấy hần đi học, khiến ai cũng lo lắng. Đặc biệt là Mộng Nghi, nếu không phải Mộng Nghi thắc mắc hỏi đến thì cô cũng chẳng để ý. Diệu Hân lại bấm số gọi cho Mộng Nghi. Đầu dây đổ chuông vài giây thì mới có người bắt máy.

“Diệu Hân gọi được cho cậu ta không?”

Diệu Hân ngồi trên bậc cầu thang trước cửa nhà ven đường bị khóa trái, đáp: “Chưa? Chẳng hiểu sao cậu ấy lại không bắt máy.”

Mộng Nghi ở đầu dây thì vô cùng lo lắng. Mới có hai hôm không gặp hần cô đã nhớ tới hần rồi: “Vậy hả? Thế thôi nha. Mau mau về nhà đi cũng tối lắm rồi đó. Con gái đi ra ngoài một mình không tốt đâu.”

Diệu Hân mỉm cười, đáp: “Ừ biết rồi. Bye!”

Diệu Hân cất điện thoại vào balo rồi đứng dậy. Đột nhiên có hai tên đàn ông vạm vỡ, trên người đầy hình xăm, bộ dạng hung hãn nhìn cô. Tên béo, lùn nhìn Diệu Hân nở nụ cười xấu xa nói: “Cô em có chuyện gì mà đứng trước cửa nhà tụi anh vậy?”

Diệu Hân sợ hãi, lùi lại đằng sau. “Tôi...tôi chỉ đứng ở đây một lúc để gọi điện thoại thôi. Tôi không cố ý đứng ở đây đâu.”

Tên có dáng người cao lênh khênh nhưng lại gầy trơ xương nở một nụ cười quỷ dị lộ ra hai hàm răng ố vàng, khi nói còn bốc ra mùi hôi thối. “Cần gì phải sợ thế. Nếu đã đến đây rồi thì vào nhà với bọn anh đi.”

Cả hai tên mỗi tên một bên tóm chặt lấy cánh tay của Diệu Hân không cho cô kháng cự. Tên to béo lấy chìa khóa mở cửa, vừa quay người lại thì bị giáng một cú đập vô cùng mạnh vào mặt khiến gã lao đầu vào tường. Tên cao gầy kia thì hết hồn mở to mắt nhìn kẻ vừa đánh anh mình thì bị giáng một cú đấm vào mặt. Máu từ mũi chảy ra khiến hắn ta hơi hoảng hốt vội buông Diệu Hân ra quay người bỏ chạy.

Cơ thể Diệu Hân mềm nhũn, chút nữa thì khuỵu xuống mặt đường thì có một vòng tay lớn kéo cô ôm trọn cô vào lòng. Đức Minh vô cùng lo lắng, tim như sắp nhảy ra ngoài lồng ngực đến nơi. Hơi thở gấp gáp phả lên đỉnh đầu cô. Diệu Hân khóc sụt sùi, ôm chặt người trước mặt không nói một lời.

“Không sao rồi, có mình ở đây không ai dám làm hại cậu nữa!” Đức Minh cúi đầu hôn nhẹ lên mắt cô, tay vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

Lúc này Đức Minh tình cờ đi ngang qua chỗ này. Nếu không phải cậu nổi hứng muốn đi dạo thì Diệu Hân hôm nay chắc gặp nguy hiểm rồi.

Hai tên kia đã bị Đức Minh gọi báo cảnh sát bắt vào tù. Diệu Hân ngồi ở trong phòng khách nhà Đức Minh, vẫn còn hơi sợ hãi. Đức Minh làm cho Diệu Hân một chút đồ ăn sau đó mang ra ngoài phòng khách.

“Mau ăn chút gì đi. Lát nữa mình sẽ đưa cậu về!”

Diệu Hân ngược đôi mắt đỏ chót lên nhìn cậu, đáp. “Cảm ơn cậu. Nếu không phải lúc này có cậu thì tớ chắc...hức hức...lúc ấy tớ sợ lắm...hức...huhuhu...lần sau tớ không dám ra đường nữa đâu.” Diệu Hân mếu máo lại bắt đầu khóc. Đức Minh cảm thấy lòng thất lại ngồi kế bên cô an ủi.

“Được rồi. Từ giờ cậu muốn đi đâu thì cứ gọi cho mình. Mình sẽ bảo vệ cậu.”

Diệu Hân đột nhiên ôm chặt lấy cậu. Đức Minh sững sờ không dám cử động. “Cậu phải giữ lời đấy. Cậu phải bảo vệ mình suốt đời.”

Đức Minh mỉm cười dịu dàng, “Được rồi, mình đồng ý đừng khóc nữa.”

36. Chương 36

Sau đó lại năm hôm vẫn không thấy Nhất Phong đi học. Chỉ nghe giáo viên nói rằng gia đình hắn có việc bận nên xin nghỉ một thời gian. Mộng Nghi vì lo lắng không biết Nhất Phong xảy ra chuyện gì mà nghỉ lâu như vậy nên đã xin nghỉ học buổi học thêm chiều mà đứng chờ trước cổng nhà hắn hàng giờ.

Mặt trời ở hướng Tây lặn xuống nhường chỗ cho mặt trăng. Trên trời đã xuất hiện những vì tinh tú lấp lánh. Mộng Nghi vô cùng mệt mỏi ngồi xổm xuống, cầm tựa vào đầu gối, tay nghịch mấy hòn cuội gần đó vẽ linh tinh lên nền đất. Vừa khát vừa đói nhưng Mộng Nghi vẫn chịu đựng. Đến lúc ngồi đến mỏi chân thì cô đứng dậy khởi động nhẹ cho giãn gân cốt thì có một chiếc BMW màu đen bóng loáng đỗ gần cổng nhà Nhất Phong. Ánh đèn của ô tô chiếu thẳng vào chỗ cô đang đứng khiến cô phải nheo mắt lại, lấy tay ngăn bớt ánh sáng.

Lúc đầu Mộng Nghi cũng không để ý lắm, nghĩ là hàng xóm của Nhất Phong mới đi đâu đó về. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc khiến cô vô cùng kích động.

Nhất Phong mỉm cười tạm biệt người ngồi trong xe rồi đi về hướng nhà mình. Đột nhiên có vật thể lạ từ đâu xông tới nhảy lên ôm chặt lấy mình khiến hắn giật mình, theo bản năng lôi con người này ra.

“Mộng Nghi? Sao lại là cô?” Nhất Phong bị bất ngờ hỏi.

Mộng Nghi nở nụ cười sung sướng khi nhìn thấy hắn. Cô vô cùng vui vẻ đáp: “Vì dạo này thấy cậu không đi học nên tôi lo cậu xảy ra chuyện. Thấy cậu vẫn khỏe mạnh như vậy là tôi vui rồi.” Mộng Nghi đột nhiên ngừng nói, đưa mắt hết liếc lên rồi liếc xuống, lo lắng nói: “Sao mới một tuần không gặp mà cậu gầy vậy? Cậu bị ốm hả?” Mộng Nghi đưa tay sờ trán hắn, đúng là có hơi nóng thật.

Nhất Phong gỡ tay Mộng Nghi ra, gương mặt trông có vẻ mệt mỏi: “Tôi không sao.”

Đột nhiên cái bụng bé nhỏ của Mộng Nghi phát ra tiếng kỳ cục. Nhất Phong trừng mắt nhìn cô, trách: “Cô đợi tôi bao lâu rồi. Cô có ngực không hả để bản thân bị đói như vậy!”

Mộng Nghi phồng má, nũng nịu: “Tôi đói rồi. Hay là...” Mộng Nghi đang nói thì có người cắt ngang. Là một cô gái vô cùng xinh xắn, ăn mặc toàn đồ hiệu. Nhìn là biết con nhà giàu rồi.

“Phong, cậu đánh rơi điện thoại trong xe này.” Giọng nói như vàng như ngọc được thoát ra từ khuôn miệng xinh đẹp.

Mộng Nghi ngơ ngác nhìn cô gái xinh đẹp, sau đó lại quay sang nhìn hắn. Nhất Phong bối rối nhận lấy chiếc điện thoại, “Cảm ơn cậu. Ngày mai gặp lại!”

Cô gái đó đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng thuần khiết, sau đó nhìn sang Mộng Nghi gật đầu chào rồi bỏ lên chiếc BMW lúc này mà Nhất Phong đi xuống.

Mộng Nghi cảm thấy vô cùng khó chịu, ngày mai là sao chứ? Ngày mai hai người lại đi chung với nhau nữa hả?

Nhất Phong nhét điện thoại vào trong túi áo, sau đó quay sang Mộng Nghi: “Vào nhà đi, để tôi nấu gì đó cho cô ăn.”

Mộng Nghi làm lơ lời hắn nói, hỏi một câu không hề liên quan đến vấn đề mà hai người đang nói với nhau: “Cô gái lúc này là ai?”

Nhất Phong thoáng lưỡng lự nhưng rồi cũng trả lời: “Là bạn.”

Mộng Nghi lại truy vấn tiếp, “Cô gái đó vừa nói ngày mai gặp lại. Vậy mấy hôm nay cậu đều đi cùng cô gái đó hả?”

“Đúng vậy!”

Mộng Nghi cảm thấy câu trả lời của hắn vô cùng thẳng thắn tự nhiên thì không thể chịu nổi, quát: “Sao cậu vẫn bình tĩnh như vậy hả?”

Nhất Phong hiện đang vô cùng mệt mỏi. Mấy ngày hôm nay đều ăn không được mà ngủ cũng không xong. Ngày đêm chỉ biết nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng được con gái của Cố Lam mà chỉ dừng ở mức tình bạn. Bây giờ hắn chỉ muốn đi tắm để xả hết sự mệt mỏi trong lòng nhưng cứ gặp phải sự truy vấn của Mộng Nghi khiến hắn dễ nổi nóng.

“Cô đủ rồi đó! Hiện tại tôi rất mệt cần được nghỉ ngơi. Nếu không có chuyện gì thì tôi vào trước đây.” Nhất Phong lấy chìa khóa mở cổng. Chưa bước chân vào đã bị Mộng Nghi kéo lại. Hắn khoát tay đẩy cô ra. Mộng Nghi bị đẩy mạnh thì suýt nữa ngã xuống đất.

“Nhất Phong! Cậu là đồ điên!!!”

37. Chương 37

“Phong, tớ nghe nói tối mai ở hồ công viên Ngọc Ninh sẽ có bắn pháo hoa. Cậu đưa tớ đi xem nhá!”

Nhất Phong đang nghĩ ngợi gì đó không chú ý đến lời Kỳ Kỳ nói. Tiếng dương cầm nhẹ nhàng, êm ái vang lên trong nhà hàng, hắn chìm vào trong tiếng nhạc da diết, một nỗi nhớ nhung đến Mộng Nghi lại nổi lên.

Ly cà phê đã bị nguội ngắt nhưng chủ nhân của nó vẫn chưa động đến. Kỳ Kỳ khẽ lay nhẹ cánh tay hắn, nghiêng đầu hỏi: “Phong, về mặt của cậu có vẻ buồn.”

Nhất Phong hơi giật mình sau đó nở nụ cười gượng: “Tôi không sao. Cậu vừa nãy nói gì à?”

Kỳ Kỳ phồng má làm bộ đáng thương: “Vây là cậu không nghe tớ nói nãy giờ hả?”

Nhất Phong nở nụ cười gượng gạo sau đó mới nhăm nháp ly cà phê đã nguội ngắt. Kỳ Kỳ lườm hắn một cái, sau đó kiên nhẫn nói lại: “Ngày mai ở hồ của công viên Ngọc Ninh có bắn pháo hoa cho nên tôi nhờ cậu đưa tôi đi.”

Nhất Phong lấy chìa thìa nhỏ khuấy khuấy ly cà phê, đáp: “Ừm...”

Sau đó hai người cũng chẳng nói gì nữa. Kỳ Kỳ là con gái cưng của chủ tịch Cổ Lâm. Sở hữu gương mặt xinh đẹp, đầu óc thông minh, là một người lịch sự, hơn nữa lại vô cùng hiểu chuyện. So với ai kia đúng là tốt hơn gấp vạn lần. Nhưng Mộng Nghi dù thua kém Kỳ Kỳ bao nhiêu nhưng hắn vẫn thấy cô đáng yêu hơn Kỳ Kỳ rất nhiều.

Đột nhiên Kỳ Kỳ nhìn ra ngoài cửa kính, sau đó thốt lên khiến hắn giật mình: “Kia chẳng phải là người đã đứng cùng với cậu tối hôm qua hay sao?”

Nhất Phong quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính. Ở bên kia đường, Mộng Nghi cùng với Diệu Hân và Đức Minh đang nói chuyện vô cùng vui vẻ. Nhưng về mặt của cô có phần hơi kỳ lạ, không được vui vẻ như thường ngày.

Thấy Nhất Phong im lặng, Kỳ Kỳ lên tiếng: “Cậu không định qua gọi cậu ấy vào đây sao?”

Nhất Phong thu ánh mắt lại, giả vờ lơ đãng không quan tâm: “Mặc kệ đi!”

Kỳ Kỳ gật nhẹ đầu không nói gì nữa. Nhưng cô chắc chắn biết giữa hai người đang xảy ra chuyện gì đó.

Hôm nay dẫn Mộng Nghi đi chơi vậy mà chẳng thấy cô vui vẻ gì cả. Diệu Hân và Đức Minh đành phải gọi xe về nhà. Biết được tin Nhất Phong không sao từ Mộng Nghi thì hai người bọn họ cũng yên tâm hơn hẳn. Nhưng mà từ sáng tới giờ thấy Mộng Nghi nói rất ít, mặt cứ lăm lăm lì lì khiến người khác rất sốt ruột.

“Mộng Nghi này, ngày mai là sinh nhật cậu, tối mai chúng ta cùng đi xem pháo hoa nhé!” Diệu Hân ngồi xuống giường cô, ôm lấy cánh tay cô nói.

Mộng Nghi làm vẻ mặt buồn bã lắc đầu sau đó nằm sấp xuống giường. Diệu Hân tiếp tục lải nhải bên tai cô: “Đi đi mà. Hiếm có dịp công viên Ninh Ngọc lại tổ chức bắn pháo hoa. Không ngờ khi tổ chức lại trùng với ngày sinh nhật cậu. Cậu nói xem có phải quá may mắn không?”

Mộng Nghi lắc đầu, lăm bầm: “Không biết, không biết.”

Diệu Hân vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lay lay người cô hết năn nỉ đến dọa: “Không được cậu nhất định phải đi. Nếu cậu không đi thì mình sẽ bảo Minh vác cậu đi. Cậu không có quyền quyết định!”

Mộng Nghi cắn tằm ga trải giường, trong lòng thâm gào thét: “Tôi-muốn-được-yên-tĩnh!!!”

38. Chương 38

Buổi tối hôm sau, Diệu Hân gọi điện thoại cho Nhất Phong nhưng hắn vẫn không nghe máy. Cô muốn nhắc Nhất Phong rằng hôm nay là sinh nhật Mộng Nghi, nếu không có gì quá quan trọng thì đến hồ ở công viên Ngọc Ninh, mọi người sẽ cùng xem bắn pháo hoa. Chỉ tiếc là hắn không bắt máy, buồn ghê.

Mộng Nghi mặc một chiếc đầm màu trắng dài đến đầu gối nhìn vô cùng duyên dáng và thuần khiết. Chiếc đầm này là Diệu Hân phải mất cả buổi mới chọn được một cái ưng ý. Gương mặt được Diệu Hân trang điểm theo lối nhẹ nhàng, đáng yêu. Nhìn cái hai má hồng hồng tròn tròn của Mộng Nghi chỉ muốn cắn một phát.

“Mặc thế này có ổn không? Có quá khoa trương lắm không? Chỉ là đi xem pháo hoa thôi mà.” Mộng Nghi đứng trước gương nói với Diệu Hân. Thật sự cô chẳng có tâm trạng nào mà đi xem pháo hoa cả.

Diệu Hân chạy lại chỉnh lại tóc cho Mộng Nghi, cảm thấy cô ăn mặc xinh đẹp như thế này thì vô cùng thỏa mãn. “Yên tâm đi. Đảm bảo đêm nay cậu sẽ đẹp nhất nơi đó cho coi.”

Mộng Nghi chẳng thấy hứng thú. Đối với cô ăn mặc cũng không quá quan trọng. Trước kia nhà cô nghèo, có áo để mặc là may lắm rồi còn cần phải đẹp hay không.

Sau đó Diệu Hân lôi cô xuống nhà. Đức Minh đã chờ ở xe từ lúc nào, thấy hai người xuống thì mở cửa xe. Chiếc xe chuyển bánh đến hồ ở công viên Ninh Ngọc.

Không khí trong xe khá yên tĩnh, Đức Minh thì tập trung lái xe. Diệu Hân thỉnh thoảng mới mở miệng nói chuyện nhưng là nói chuyện với Đức Minh. Còn Mộng Nghi thì kéo cửa sổ xe xuống, trống cảm vào thành cửa, ánh mắt di chuyển ra ngoài quan sát cảnh ở thành phố.

“Này, cậu không nói cho Nhất Phong biết hôm nay là sinh nhật cậu hả?” Diệu Hân đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí ảm đạm.

Mộng Nghi lắc đầu, giọng nói vô cùng thấp, “Tại sao phải nói? Mình không muốn xen vào giữa hai người họ.”

Diệu Hân và Đức Minh nhìn nhau không hiểu cô đang nói gì. “Cậu nói vậy là sao?”

“Không có gì.” Mộng Nghi trả lời qua loa.

Xe di chuyển mười phút thì đến công viên Ngọc Ninh. Đi về phía bờ hồ thì có rất nhiều người đã đứng tụ tập ở đây chuẩn bị xem pháo hoa. Nhìn tâm trạng ai cũng phấn khởi, hồi hộp. Chỉ riêng Mộng Nghi là không như mọi người. Vẻ mặt buồn rầu cứ lăm lăm lì lì, đôi mắt đều nhìn xuống đất khiến mấy lần va phải người khác đều bị họ chửi.

Diệu Hân và Đức Minh thấy có vẻ không ổn thì để cô đi ở giữa như vậy tránh bị người khác đụng vào. Buổi bắn pháo hoa cuối cùng cũng bắt đầu. Tiếng nổ của pháo hòa vào tiếng hò hét, tươi cười của mọi người trong đêm khuya. Diệu Hân và Đức Minh vô cùng vui vẻ, hai người quên mất sự có mặt của Mộng Nghi mà nói chuyện nô đùa. Mộng Nghi đứng một lúc thấy mình ở đây cũng chẳng thấy vui vẻ được hơn bao nhiêu nên quyết định đi về.

Vừa mới quay người lại thì từ đâu một cốc nước hoa quả ném tới hạ trúng ngay trên bộ váy trắng của cô. Mộng Nghi vô cùng bức bối la đứa trẻ đã vô tình làm đổ nước hoa quả nên vấy cô.

“Em đi có mắt không vậy hả? Bắn hết cả đồ của chị rồi!”

Một người phụ nữ ngay đó thấy con mình bị quát thì tức giận chạy lại ôm cậu bé đang vì quá sợ hãi mà khóc nức nở. Người phụ nữ trừng mắt ai oán nhìn cô quát. “Nó còn là một đứa trẻ. Cô có cần phải quát như vậy không hả?”

Mộng Nghi thấy vô cùng uất ức, hai mắt đột nhiên đỏ ngầu. Như bình thường gặp chuyện này Mộng Nghi cũng chẳng tính toán làm gì vì cô biết đó chỉ là một đứa con nít. Nhưng không biết tại sao hôm nay cô lại dễ nổi nóng đến như vậy. Bao nhiêu uất ức tủi hờn cứ thế mà trào ra, chẳng mấy chốc mà gương mặt cô ướt đầm nước mắt. Mộng Nghi vác bộ mặt nhem nhuốc bỏ về đi đến cổng lại vô tình gặp phải Nhất Phong và cô gái hôm qua.

Nhất Phong thấy cô khóc thì vô cùng lo lắng, muốn hỏi một câu quan tâm thì thấy Kỳ Kỳ đang ở đây nên không dám. Mộng Nghi nhìn hẩn với ánh mắt đáng thương sau đó chạy nhanh bỏ đi. Hẩn hơi ngoảnh đầu nhìn bóng dáng cô đơn quá mà trong lòng quặn lại.

Kỳ Kỳ thấy Mộng Nghi khóc thì thấy hơi thắc mắc. “Cô ấy tại sao lại khóc vậy?”

Nhất Phong không đáp lại đi tiếp về hướng bờ hồ. Đi được vài mét lại gặp Diệu Hân và Đức Minh. Vẻ mặt của hai người bọn họ có vẻ rất lo lắng. Nhìn thấy Nhất Phong Diệu Hân liền chạy lại, thở hồng hộc hỏi.

“Cậu đây rồi? Mấy hôm hay đi đâu vậy hả?”

Nhất Phong đáp: “Nhà mình có chút việc. Mà hai người sao lại ở đây?”

Đức Minh trả lời thay Diệu Hân: “Hôm nay là sinh nhật Mộng Nghi nên chúng tôi mới dẫn cậu ấy đến đây. Nhưng mà không biết bây giờ cậu ấy đi đâu rồi.”

Nhất Phong tròn mắt ngạc nhiên. Hôm nay là sinh nhật Mộng Nghi? Sao hắn lại quên chứ? Vậy tại sao lúc này cô ấy lại khóc?

Kỳ Kỳ thấy tình hình cũng hơi hiểu chuyện gì đang xảy ra sau đó nói với hắn: “Cậu mau đuổi theo cô ấy đi. Tôi thấy cô ấy buồn lắm!”

Nhất Phong thoáng lưỡng lự: “Nhưng còn cậu?”

Kỳ Kỳ nở nụ cười dịu dàng, đáp: “Tôi không sao? Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

Nhất Phong cảm thấy vô cùng có lỗi với Kỳ Kỳ. Nhưng hắn tin Kỳ Kỳ là một người hiểu chuyện cho nên vô cùng yên tâm mà đuổi theo Mộng Nghi.

39. Chương 39

Nhất Phong lúc đầu bị mất dấu Mộng Nghi, nhưng vừa đi vừa hỏi người đi đường thì cũng đoán được chỗ cô đến. Là một con sông chảy ngang qua thành phố. Có lẽ vì cô ăn mặc khá nổi bật cộng thêm lúc đi lại khóc nức nở sẽ khiến nhiều người để ý vì vậy việc tìm cô cũng khá dễ dàng.

Buổi tối vô cùng lạnh, vậy mà cô chỉ mặc mỗi một chiếc đầm nhỏ, ngồi trên thảm cỏ co ro bên bờ sông. Con gió lạnh cứ tạt vào người, đôi môi cô tím tái vì lạnh. Hốc mắt cô đã khô hẳn, giờ đây cô chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương nhưng cô lại không muốn về nhà. Chắc mọi người sẽ cười cô là đồ điên tại sao lạnh như vậy lại ngồi ngoài sông làm gì để mà than!

Đột nhiên Mộng Nghi cảm nhận được cái ôm ấm áp bất chợt từ đằng sau. Mộng Nghi hơi ngoảnh đầu nhìn thấy mùi nước hoa nam tính phảng phất trên người đối phương. Mộng Nghi bị bất ngờ khi nhận ra người đang ôm mình là Nhất Phong. Đầu óc cô trống rỗng, chưa kịp phản ứng thì đã bị đối phương áp sát ép hôn.

Mộng Nghi cứng đờ người mặc đôi môi đang bị chiếm hữu. Nụ hôn của Nhất Phong vô cùng mạnh mẽ, ẩn chứa vô vàn những cảm xúc. Nụ hôn của Nhất Phong tuy có phần vụng về nhưng lại đủ khiến trái tim của cô đập loạn.

“Mộng Nghi, nhìn tôi này.” Nhất Phong áp hai bàn tay ấm áp lên má Mộng Nghi, chính gương mặt của cô hướng về phía mình. Nhất Phong vô cùng đau lòng khi thấy Mộng Nghi gầy hơn hôm nọ, đôi môi tím tái vẫn còn lưu lại dấu hôn lúc này: “Mộng Nghi, người tôi thích là cậu, chỉ có duy nhất mình cậu.”

Chỉ một câu khẳng định từ chính miệng Nhất Phong nói ra cũng đủ khiến Mộng Nghi cảm thấy hạnh phúc. Hốc mắt cô đã khô hẳn giờ đây lại ướt đầm, thi nhau chảy xuống như đang thi chạy marathon. Mộng Nghi giang hai tay ôm chặt lấy gáy hắn, khóc nức nở.

“Hức hức... tại sao cậu không nói sớm chứ? Làm tôi phải đau khổ suốt mấy ngày, cậu có biết nhìn thấy cậu ở cạnh với cô gái khác như vậy tôi đau lòng lắm không hả? Huhu...”

Nhất Phong khẽ mỉm cười, dỗ dành cô như một đứa trẻ. Nhất Phong cởi áo rồi mặc vào cho cô. Mộng Nghi cảm thấy cơ thể không còn lạnh như trước nữa thì cảm thấy ổn hơn hẳn. Nhất Phong nhéo mũi cô một cái, trách: “Sao lại ăn mặc phong phanh như vậy hả?”

Mộng Nghi phồng má, đáp: “Tôi không nghĩ là trời sẽ lạnh như vậy.”

Nhất Phong bắt lực không biết phải nói gì. Hắn đứng dậy chìa tay ra muốn đỡ cô đứng lên. Nhưng chân Mộng Nghi lại cứng đờ không thể nào đứng nổi, Mộng Nghi cảm thấy mình cũng hơi phiền phức tự trách mình. Nhất Phong quỳ một gối xuống sau đó bế bổng cô lên. Mộng Nghi giật mình đột nhiên bị hắn nâng lên cảm giác có hơi bị sợ ngã xuống đất.

Nhất Phong nhìn bộ dạng sợ hãi của Mộng Nghi thấy vô cùng đáng yêu thật muốn hôn một cái nữa. Nhưng mà ngẫm lại hắn cũng không phải biến thái cho nên thôi.

Hôm sau Nhất Phong công bố cho Diệu Hân biết là Mộng Nghi chính là bạn gái của hắn. Lúc đó cũng có Đức Minh ở đây cho nên Diệu Hân và Đức Minh đều cảm thấy vô cùng bất ngờ với tin vui này. Mộng Nghi thì hơi xấu hổ khi công bố quan hệ liên tránh sau lưng Nhất Phong.

“Oà Mộng Nghi, hai người. Ngay từ lúc đầu hai người ngồi chung bàn rồi suốt ngày cãi nhau mình đã có cảm giác hai người sẽ trở thành một cặp rồi. Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.” Diệu Hân cảm thấy quan hệ của hai người này tiến triển vô cùng nhanh. Còn chưa thấy hai người ân ái trước mặt bao giờ mà đã yêu nhau rồi. Thật bội phục.

Đức Minh dù chưa làm hòa với Nhất Phong nhưng vẫn vui vẻ chúc mừng. “Mộng Nghi, chúc cậu hạnh phúc. Nhất Phong là một người rất tốt...”

Lời còn chưa kịp nói hết thì Nhất Phong đã cắt ngang. “Cái này thì cậu khỏi nói Mộng Nghi cũng biết. Chúng ta đi thôi!” Nhất Phong đứng dậy cầm lấy cổ tay cô kéo ra khỏi quán ăn.

Diệu Hân vỗ nhẹ lên lưng Đức Minh, an ủi. “Không sao đâu.”

40. Chương 40

Hôm nay con hện mọi người ra đây là muốn nói với mọi người một chuyện.” Nhất Phong ngừng một lúc, quay sang Mộng Nghi đang vô cùng căng thẳng đến việc hít thở cũng cảm thấy khó khăn đang ngồi bất động ở ghế bên cạnh. Hắn nở nụ cười dịu dàng với cô, sau đó nắm lấy tay cô mà tuyên bố đồng đặc. “Cậu ấy tên là Mộng Nghi. Mộng Nghi mới chính là người mà con thích!”

Bạch Hán Minh, chủ tịch Cổ Lâm và Kỳ Kỳ nhất loạt bất ngờ. Chén rượu ở trên tay Bạch Hán Minh bỗng rớt xuống bàn, rượu đổ ra ngoài. Bạch Hán Minh đập bàn đứng dậy, trừng mắt nhìn đứa con trai không nói lời nào. Cổ Lâm khẽ nhếch môi nở một nụ cười khó hiểu. Ông nhìn Nhất Phong rồi lại nhìn Mộng Nghi vẫn còn đang sợ hãi rồi sau đó là Bạch Hán Minh đang giận đến run người.

“Haha...xin chúc mừng chủ tịch Bạch còn trẻ như vậy đã có con dâu rồi. Đúng là may mắn!” Giọng của Cổ Lâm vô cùng cao, còn có chút vui vẻ không hề cảm thấy tức giận khi con gái mình đang bị gián tiếp từ chối.

Nhất Phong xoa nhẹ lưng Mộng Nghi khiến cô trấn tĩnh lại, sau đó nở nụ cười bình tĩnh đáp. “Cảm ơn Chủ tịch Cổ. Kỳ Kỳ là một cô gái xinh đẹp, thông minh hẳn sẽ có người xứng đáng hơn tôi.”

Cổ Lâm lại cười sau đó quay sang Kỳ Kỳ. “Chúng ta về thôi!”

Kỳ Kỳ im lặng nãy giờ đột nhiên ngăn Cổ Lâm lại, lên tiếng. “Bố, việc hợp tác với chủ tịch Bạch đừng có hủy được không?”

Cổ Lâm nheo mày, “Tại sao? Thăng nhóc đó đã không chọn con vì sao ta phải hợp tác đầu tư với họ?”

“Bởi vì người con thích không phải là Phong!” Giọng nói của Kỳ Kỳ chắc như đinh đóng cột không gì có thể lay chuyển được.

Cổ Lâm mỉm cười ngạc nhiên, chiều theo ý của con gái mình vẫn tiếp tục đầu tư vào công ti của nhà họ Bạch. Bạch Hán Minh vô cùng vui mừng sau khi tiễn Cổ Lâm và Kỳ Kỳ đi thì mới thở phào nhẹ nhõm. Bạch Hán Minh nhìn cặp đôi đứng như trời trồng trong phòng mà cảm thấy mệt mỏi, nói. “Thôi được rồi. Chuyện này coi như qua. Hai đứa đợi hôm nào ta ký hợp đồng với họ xong thì chúng ta nói chuyện.”

Hai người còn tưởng người mà Kỳ Kỳ thích phải là một thiếu gia con nhà giàu, đẹp trai nhưng sự thật lại luôn phủ phàng. Người mà Kỳ Kỳ thích là một anh chàng hơn hai mươi tuổi, da ngăm, dáng vóc cao, nhan sắc chỉ có thể coi là mức trung bình. Công việc là bảo vệ của công ty nhà Kỳ Kỳ. Hơn nữa càng ngạc nhiên hơn là chàng trai này lại là hàng xóm cũ của Mộng Nghi.

Mộng Nghi tròn mắt ngồi đối diện với hàng xóm cũ, mà trong lòng vô cùng vui vẻ. “Anh Long, không ngờ anh lại là bạn trai của Kỳ Kỳ đấy!”

Long đáp lại bằng nụ cười gượng gạo đáp. “Anh chỉ gặp đúng Kỳ Kỳ một lần, không biết tại sao lại trở thành bạn trai nữa.”

Kỳ Kỳ vô cùng thân mật ôm chặt cánh tay của Long, dịu dàng nói. “Anh ấy cứu tớ một lần ở bãi đỗ xe. Nếu không có anh ấy chắc mình vẫn còn đang nằm ở bệnh viện đấy!”

Mộng Nghi tròn mắt, có hơi hoảng hốt. “Nguy hiểm như vậy sao?!”

“Bọn chúng hình như là đang bị cảnh sát truy đuổi, nên chắc là nguy hiểm.”

Nhất Phong ngồi im uống nước. Hắn có hơi thắc mắc không hiểu tại sao Mộng Nghi hôm nọ vẫn còn ghen với Kỳ Kỳ như vậy nhưng sao giờ nói chuyện lại như hai người bạn thân vậy? Con gái thật khó hiểu.

41. Chương 41

Hôm nay là ngày Vương Uyển mất, ông bà Vương cùng với đứa con nuôi năm nay 12 tuổi tổ chức đám giỗ. Nhất Phong, Diệu Hân dậy từ sớm đến nhà họ Vương giúp đỡ chuẩn bị cho đám giỗ. Mộng Nghi cứ nằng nặc đòi đi theo cho nên hai người đành phải cho đi cùng.

Không khí nhà họ Vương vô cùng ảm đạm. Hương khói bốc nghi ngút trên bàn thờ. Trên bàn thờ đặt một bức ảnh của một thiếu nữ vô cùng dễ thương, trên môi nở nụ cười vui vẻ hạnh phúc. Bà Vương sắp xếp đồ cúng lên bàn thờ rồi ngồi trước bàn thờ, đôi mắt u sầu ầng ầng nước.

“Uyển, con sống một mình dưới đó vẫn ổn chứ? Mẹ xin lỗi vì không thể thường xuyên đi thăm con được. Hôm nay là ngày giỗ của con, mẹ đã chuẩn bị rất nhiều mà đồ ăn con thích. Không biết nó có ngon như hồi con còn sống hay không?” Bà Vương xúc động, lấy vạt tay áo lau đi giọt nước mắt xót xa. “Mẹ nhớ con lắm Uyển à...hức...”

Ông Vương vẻ mặt buồn bã lặng lẽ lại gần vợ mình sau đó ôm chặt lấy bà, xoa lưng bà an ủi. “Bà đừng có khóc trước mặt con bé như thế chứ. Con bé nhìn thấy nó sẽ buồn lắm...”

Sau đó đỡ bà đi ra ngoài.

Nhất Phong, Diệu Hân và Mộng Nghi nhìn theo hai bóng lưng già rời đi mà trong lòng nặng trĩu. Nhất Phong và Diệu Hân đứng lên phía trước, thấp hương sau đó tâm sự với Vương Uyển.

Hắn nở một nụ cười gượng gạo, nói. “Vương Uyển cậu ở dưới đó chắc buồn lắm nhỉ? Cũng lâu lắm rồi mình không có đi thăm cậu. Mình xin lỗi. Hôm nay mình có trở tài làm món bánh ngọt mà cậu thích, đó là bánh kem dâu. Chẳng phải cậu rất thích ăn dâu sao. Nếu ngon thì phải báo mộng cho mình đấy.”

Diệu Hân nhìn hắn rồi bật cười, “Vương Uyển cậu nhìn xem. Nhất Phong bây giờ thay đổi nhiều lắm. Trước còn chẳng bao giờ nấu cho cậu ăn mặc cậu cứ đòi nhưng hôm nay cậu ấy lại làm, chắc là không ngon đâu. Vương Uyển à, mình thực sự rất nhớ cậu. Cậu chính là người bạn tốt nhất của mình, trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn vậy.”

Mộng Nghi cảm thấy Vương Uyển vô cùng may mắn khi có những người bạn tốt như thế này. Nhưng thật bất hạnh là cô gái ấy mất quá sớm. Mộng Nghi cũng tiến lên phía trước, mỉm cười với cô gái rong bức ảnh nói.

“Xin chào tôi là Mộng Nghi, là bạn của Nhất Phong và Diệu Hân. Cậu thực sự rất xinh đẹp, mong cậu sẽ sống ở dưới đó thật vui vẻ.”

Cả bầu trời âm u, cơn gió lạnh thổi qua khiến hàng cây trong sân vườn nhà họ Vương lung lay. Những chiếc lá rời cành rơi xuống mặt đất cuốn đi xa. Đức Minh đưa ánh mắt buồn bã, đau đớn về phía căn biệt thự

lớn. Cậu không dám bước vào sợ phải đối mặt với mọi người. Lúc ở nhà cậu đã thu hết can đảm để đến đây, nhưng khi đến đây rồi cậu chợt nhận ra mình là một kẻ nhát gan, không dám đối mặt với tất cả mọi người.

“Vương Uyển, mình xin lỗi...” Cậu khẽ lẩm bẩm một câu trong miệng rồi đặt một bó hoa hướng dương mà Vương Uyển thích trước cổng nhà rồi rời đi.

“Mình thích nhất là hoa hướng dương bởi vì loài hoa này thể hiện sức sống mãnh liệt, luôn vươn lên mạnh mẽ và niềm tin vào tương lai tươi sáng phía trước.” Vương Uyển cầm một bông hoa hướng dương nở một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt sáng rực khi nhìn vào bông hoa trong tay nói.

42. Chương 42

Diệu Hân lấy một ly nước cam ép cho Đức Minh, sau đó ngồi cạnh cậu. Vẻ mặt của cậu có chút buồn khiến cô không biết phải làm sao.

“Cậu định không đi thăm Vương Uyển sao?”

Đức Minh nở nụ cười buồn, đáp: “Hôm qua đi rồi, nhưng không dám vào. Mình có mang một bó hoa hướng dương tới cho cậu ấy. Nhưng kết quả lại không dám mang vào sợ chạm mặt các cậu cho nên đành để ngoài cổng. Không biết có bị ai lấy đi không...”

Diệu Hân ngạc nhiên, nhớ tới hôm trước sau khi ra khỏi nhà họ Vương thì đúng là có một bó hoa hướng dương đặt ở cổng trường. Lúc đầu còn tưởng là ai đó vô tình đánh rơi nhưng không ngờ Đức Minh lại là người đặt bó hoa ở đấy.

“Hôm qua đúng là mình có thấy. Tại sao cậu đến rồi lại không vào. Chẳng phải cậu mong đến ngày này lắm ư?”

“Vì...”

Đức Minh vừa mới mở miệng thì cánh cửa phòng khách bị Nhất Phong đập mạnh, cánh cửa tội nghiệp kêu rầm một tiếng rồi lại kéo kẹt. Mộng Nghi đứng đằng sau hần vẫn còn giật mình hoảng hốt nhìn cánh cửa, sau đó nhìn bộ dạng hung dữ của Nhất Phong, cô muốn kéo hần lại nhưng đã muộn. Nhất Phong như một con mãnh thú bị kích thích nhào vào Đức Minh giáng cho cậu vài cú đấm.

Diệu Hân sợ hãi chạy lại ngăn cản, Mộng Nghi trợn mắt cũng giúp Diệu Hân một tay lôi Nhất Phong ra. Đức Minh bị đánh đến nổi chảy máu miệng, mũi.

“Sao mày còn dám vác mặt đến nhà cậu ấy hả?! Mày hại cậu ấy chết còn chưa cam lòng hả?!!!” Nhất Phong rống lên, muốn thoát ra khỏi cái ôm chặt ních của cô nhưng lại sợ cô té ngã cho nên không dám dùng lực mạnh.

Diệu Hân vội đỡ Đức Minh dậy, đứng trước mặt cậu làm lá chắn: “Nhất Phong, cậu hiểu lầm Đức Minh rồi. Cậu ấy chỉ muốn đi thăm Vương Uyển thôi mà!”

“Cậu ta muốn đi thăm Vương Uyển?” Nhất Phong hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Chẳng phải đã quá muộn rồi sao? Cậu ta trốn tránh trách nhiệm bỏ đi nước ngoài, đến cả lần gặp mặt Vương Uyển lần cuối cậu ta cũng không tới! Vậy cậu ta có quyền gì mà đến thăm cậu ấy chứ?!”

Mộng Nghi dùng hết sức lực ngăn hần lại, thật sự cô đang cảm thấy vô cùng mệt. Tên này khỏe như trâu!

“Nhất Phong cậu bình tĩnh lại đi. Quả thực hôm đó Đức Minh bị bố đánh ngất rồi đưa ra nước ngoài. Chính vì vậy cậu ấy mới không thể đến gặp mặt Vương Uyển lần cuối được!”

Mộng Nghi vừa dứt lời thì nhận ra mình đã lỡ miệng. Cơ thể hần cứng đờ trong vài giây, tiếp đó hần nheo hai hàng lông mày nhìn cô: “Sao cậu lại nói như vậy? Chuyện này là thật? Là ai nói như vậy với cậu?”

Diệu Hân hít một hơi thật sâu, bước một bước lên phía trước, đồng dục nói: “Là mình! Là mình đã kể cho Mộng Nghi nghe về chuyện của Vương Uyển. Mộng Nghi nói đúng, ngày hôm đó Đức Minh bị bố đánh ngất rồi bị lôi sang nước ngoài. Cậu ấy rất muốn về nhưng lại bị bố cho người quản vô cùng chặt. Đến cả tiền tiêu cũng để cho người khác giữ. Nhất Phong, cậu nói xem cậu ấy có thể về nước được hay không?”

Nhất Phong dường như không tin vào tai mình, bộ não vô cùng căng thẳng. Hắn ngược nhìn Đức Minh đang lau vết máu trên mặt. Vậy là hai năm qua hắn đã trách nhầm cậu. Tại sao không một ai nói cho hắn biết chuyện này?

Nhất Phong cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hắn ngồi bệt xuống sàn, vò đầu. Đức Minh tiến lại gần hắn, giọng nói vô cùng nhỏ: “Nhất Phong, tôi xin lỗi!”

Vậy là mọi hiểu lầm giữa Nhất Phong và Đức Minh đã được giải quyết. Nhất Phong không còn thù hận với cậu nữa, cũng đã chịu mở miệng chủ động nói chuyện với cậu. Đức Minh thì vô cùng vui vẻ, lâu lắm rồi cậu mới có tâm trạng này. Cậu đã vô cùng ân hận tại sao mình không nói ra sự thật để tình bạn giữa hắn và cậu không bị rạn nứt. Đức Minh nghĩ cậu của quá khứ thật ngốc khi chọn cách che giấu sự thật để rồi tình bạn giữa hai người bị thù hận che lấp.

Sau khi mọi hiểu lầm được hóa giải, mọi người có tổ chức buổi dã ngoại ở biển để củng cố lại tình bạn tươi đẹp. Nhưng thật không may, một ngày sau khi đến biển thì bị Bạch Hán Minh gọi điện về gặp mặt chuyện của Nhất Phong và Mộng Nghi. Vậy là buổi dã ngoại ở biển chỉ còn mỗi Diệu Hân và Đức Minh. Đúng là tiếc quá đi!

43. Chương 43: End

Mộng Nghi mang tâm trạng lo lắng đến gặp phụ huynh cũng chính là bố chồng tương lai Bạch Hán Minh. Lòng bàn tay cô đầy đầy mồ hôi, cả cơ thể đều cứng ngắc không dám cử động. Nhất Phong hiểu được tâm trạng của Mộng Nghi lúc này nên nói nhỏ vào tai cô an ủi.

“Yên tâm đi, ông ấy không dám làm gì cậu đâu. Tôi sẽ đứng ra bảo vệ cậu.”

Lời nói khẳng định của hắn khiến Mộng Nghi yên tâm hơn hẳn. Cô lau mồ hôi ở tay vào quần gập đầu. Bạch Hán Minh từ trong phòng làm việc đi ra. Ông nhìn hai đứa trẻ trước mặt rồi lắc đầu nở nụ cười. Nhìn hai đứa trẻ đang vô cùng căng thẳng khi phải đi gặp phụ huynh thì ông lại nhớ tới mình và người vợ quá cố vào gần 40 năm trước.

Khi đó ông và người con gái ông yêu cũng ở độ tuổi này bị bố mẹ ông phát hiện là yêu sớm nên triệu tập đến gặp mặt. Cảm xúc khi đó ông vẫn còn nhớ rõ mồn một, lo lắng, căng thẳng và có hơi sợ hãi.

Bạch Hán Minh rót trà vào chén cho Mộng Nghi và Nhất Phong, nói: “Cháu uống đi. Đây là trà ta mang từ nước ngoài về.”

Mộng Nghi gập đầu lễ phép, tay cầm chén trà trong tay đưa lên miệng. Mùi hương của trà nhẹ nhàng, thoang thoảng khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn một chút.

“Cháu là Mộng Nghi phải không?”

“Dạ!”

“Hôm đó khi Nhất Phong nói thì ta cũng đã biết mối quan hệ của hai đứa. Lúc đấy ta cũng rất tức giận khi Nhất Phong làm hỏng mọi kế hoạch nhưng thật may mắn là mọi chuyện đã được giải quyết.” Bạch Hán Minh ngừng một lúc sau đó đưa mắt nhìn đứa con trai đang ngồi như tượng ở bên cạnh cô sau đó khẽ cười.

Nhất Phong nhìn ông đang cười thì lấy làm khó hiểu. Hai hàng lông mày nhíu lại.

“Ta không biết hai đứa có thể đi được bao lâu nhưng ta phải nói trước sau khi học hết cấp ba Nhất Phong nó sẽ đi nước ngoài du học.”

Nói đến đây, gương mặt Mộng Nghi thoát biến đổi nhưng cô vẫn giữ gương mặt bình tĩnh một cách kì lạ.

“Cháu cũng đã từng suy nghĩ không biết cháu và cậu ấy có thể yêu nhau được bao lâu khi chúng cháu vẫn còn quá trẻ. Cháu và cậu ấy dù không trải qua nhiều thử thách khó khăn nhưng cháu tin thời gian sẽ trả lời tất cả.” Để nói được những lời này cô đã phải suy nghĩ rất nhiều.

Tình yêu của cô và hắn quá đơn giản, nếu không phải có sự việc vừa rồi thì hai người chắc chắn sẽ không thể nhận ra mình đã thích đối phương.

Rời khỏi căn biệt thự nhà họ Bạch, hai người sóng đôi đi dạo phố. Không ai nói với ai câu nào. Nhất Phong mất kiên nhẫn nắm lấy cổ tay cô lôi lại, giọng nói có vẻ khó chịu: “Cậu làm sao vậy? Sao từ lúc rời khỏi nhà lại chẳng nói gì thế hả?”

Mộng Nghi nhìn hắn với đôi mắt u sầu. Cô thở dài nãy nê, nói: “Minh học dốt thế này liệu có đi du học cùng cậu được không nhỉ?”

Gương mặt của Nhất Phong dần được thả lỏng. Hắn nở nụ cười dịu dàng đáp: “Yên tâm, tôi sẽ dạy cậu học tiếng.”

Mộng Nghi như trút được gánh nặng nở nụ cười sung sướng: “Vậy thì mình yên tâm rồi!”

Hơn một năm sau, sau khi tốt nghiệp cấp ba, gia đình hai người đã làm thủ tục đi du học cho hai người. Và cũng trong hơn một năm này, nhờ sự giúp đỡ của Nhất Phong mà Tiếng Anh của cô đã lên một level mới.

Mọi người ở sân bay quyến luyến nhau không muốn rời xa. Mộng Lam nhìn cô con gái sau phải đi sang nước ngoài thì khóc nguyên một đêm bảy giờ hai mắt đều sưng húp.

Bạch Hán Minh im lặng nhìn Nhất Phong, vỗ mạnh lên vai hắn vài cái nói: “Sang đó thì nhớ giữ sức khỏe, đừng để bị ốm.” Ông còn không quên nhắc hắn chăm sóc cô con dâu tương lai thật tốt.

Nhất Phong mềm lòng, lâu lắm rồi ông mới lo lắng dặn dò hắn. Đột nhiên Nhất Phong như một đứa trẻ to xác ôm chặt lấy bố mình, “Bố...”

Bạch Hán Minh không khỏi sửng sốt khi nghe chính miệng hắn nói ra từ “bố”. Ông vỗ nhẹ lưng hắn, nước mắt đọng lại ở khóe mi rơi xuống.

Sau khi nhận được thông báo từ chuyến bay mà mình sẽ lên, Nhất Phong và Mộng Nghi vẫy tay tạm biệt người nhà sau đó làm thủ tục lên máy bay.

Lý do mà Diệu Hân và Đức Minh không thể tới tiễn chính là hai người bạn này mãi đi nghỉ mát nhiều quá quên khuấy mất hôm nay là ngày Nhất Phong và Mộng Nghi phải đi nước ngoài. Tội này sau này gặp lại phải phạt thật nặng mới được!

____END____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-sao-choi>